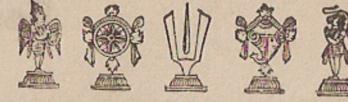
உண்மையில் இவ்வியாக்கியானத்தை அடியேனை எழுதுகோலாகக்கொண்டு, அத்திருவரங்கராஜனே எழுதி வருகிறுன் என்பதை அடியேன் மாதந்தோறும் அநுப4வித்து வருகிறேன். கீ3தாசார்யனுன அத்திருவரங்கராஜனுக்கும், அந்த கீ3தையின் செம்பொருளைத் தமது தி3வ்யக்3ரந்த2ங்களிலே அருளிச்செய்த ஆழ்வார்களுக்கும், கீ3தார்த்த2 ஸங்க்3ரஹம் அருளிய ஆளவந்தார், கீ3தாசரமஶ்லோகார்த்த2த்தை எம்பெருமானுர்க்கு உபதே3ஶித்தருளிய திருக்கோட்டியூர் நம்பிகள், கீ3தாபா4ஷ்யகாரர், பெரியவாச்சான் பிள்ளை முதலான தி3வ்யப்ரப3ந்த4 வ்யாக்2யாதாக்கள், பிள்ளையுலகாசிரியர், மாமுனிகள் முதலிய ரஹஸ்ய வ்யாக்2யாதாக்கள், கீ3தாபா4ஷ்யடீகையருளிய ஸ்ரீ வேதா3ந்த தே3ஶிகர், ப4க3வத்கீ3தை வெண்பாவை அருளிய வாதிகேஸரி ஜீயர் முதலான ஆசார்யர்களுக்கும், கீ3தாபா4ஷ்யத்தை அடியேனுக்குக் காலக்ஷேபம் ஸாதித்துப் பிறகு துரீயாஶ்ரமத்தை அலங்கரித்த (கீர்த்திமூர்த்தி) ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸேத்யாதி3 (திருமலை ஈச்சம்பாடி) திருவேங்கட ராமாநுஜஜீயர் ஸ்வாமிக்கும், தாத்பர்யசந்த்3ரிகையை அடியேனுக்குக் காலக்ஷேபம் ஸாதித்துவரும் ந்யாயவேதா3ந்த வித்3வத்3வரிஷ்ட2ரான கோழியாலம் ரங்க3நாதா2சார்ய ஸ்வாமிக்கும், இந்த கீ3தாவ்யாக்2யானத்திற்கு மிகவழகிய முகவுரை அருளியவராய், வாக்3மிருதவர்ஷீ, அத்4யாத்ம தத்வபோ3த4பா4ஸ்கரர் முதலான பல விருதுகளால் அலங்கரிக்கப்பெற்றவராய், உலகம் நிறைந்த புகழாளராய், உப4யவேதா3ந்த வித்3வத்3வரிஷ்ட2ரான வேளுக்குடி வரதா3சார்ய ஸ்வாமிக்கும், மற்றும் கீ3தார்த்த2த்தைத் தமது பல நூல்களில் விவரித்து உபகரித்திருக்கும் பற்பல மஹநீயர்களுக்கும் அடியேனது க்ருதஜ்ஞதையைத் தெரிவித்து, இந்நூலின் மேலிரண்டு ஷட்கங்களும் அவ்வனைவரது பரிபூர்ணநுக்3ரஹத்தால் நிறைவுபெறவேண்டும் என்று அவர்களது திருவடிகளில் இறைஞ்சி நிற்கின்றேன்.

இங்ஙனம்,

ப்ரமாதீச சித்திரை ரேவதி (1—5—73)	ஸ்ரீ வைஷ்ணவ தா3ஸாநுதா3ஸன், ஸ்ரீ. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார், 'ஸுதர்3ஶனம்' ஆசிரியர்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

வாதிகேஸரி அழகியமணவாளச்சீயர் அருளிச்செய்த

பகவத்கீதை வெண்பா

[பதவுரையாசிரியர்:—'ஸுதர்சனம்' ஆசிரியர்]

பாயிரம்.

1. கண்ணநீ பார்த்தற்குக் காத்தற் கினிதுரைத்த
திண்ணர் திறமருளுஞ் சீர்கீதை—யெண்ணரு
நன்பொருளை யெங்கட்கு நாதா வருளுதலாற்
புன்பொருளிற் போகா புலன்.

எங்கட்கு நாதா! கண்ண!—*எங்களுடைய ஸ்வாமியான கண்ணனே!* காத்தற்கு—*(எல்லாச் சேதனரையும்) ரக்ஷிப்பதற்காக,* நீ—*(ஸர்வேச்வரனை) நீ,* பார்த்தற்கு—*அர்ஜுனனுக்கு,* இனிது உரைத்த—*அழகாக அருளிச்செய்த,* திண்ணர் திறம் அருளும்—*உறுதியான உபாயங்களை உரைக்கும்,* சீர் கீதை—*அழகிய கீதையினுடைய,* எண்ணரும் நன்பொருளை—*மதிக்கத்தக்க நல்லபொருளை,* அருளுதலால்—*தெரியவைத்த*

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸுதர்சன பத்ராதி4பனை

ஸ்ரீக்ருஷ்ணஸ்வாமிதாஸன் இயற்றிய

கீதார்த்த விவரணம்

नत्वा यतिपतिमनघं वैराग्यज्ञानभक्तिसंपन्नम् ।
व्याख्यां करोमि हृद्यां गीताशास्त्रस्य सुमनसां तृप्त्यै ॥

[*குற்றமற்றவரும், வைராக்யம், ஞானம், பக்தி முதலான செல்வங்கள் நிறைந்தவருமான எம்பெருமானரை வணங்கி,*

லால், புலன்—(எங்களுடைய) இந்திரியங்கள், புன் பொருளில்-(சப்தம் முதலான) தாழ்ந்த விஷயங்களில், போகா-செல்லமாட்டா. 1.

2. மாதவனு மாமாது மாறனும்வண் பூதூர்வாழ்
போதமுனி யுந்தந்தம் பொன்னடிகண்—மீதருள
வுச்சிமேற் கொண்டே யுயர்கீதை மெய்ப்பொருளை
நச்சிமேற் கொண்டுரைப்பன் ஞன்.

மாதவனும்—லக்ஷ்மீநாதனும், மா மாதும்—லக்ஷ்மீதேவியும், மாறனும்—நம்மாழ்வாரும், வண் பூதூர் வாழ் போத முனியும்—வண்மைமிக்க பெரும்பூதூரில் வாழும் ஞானமே வடிவெடுத்த இராமாநுசமுனிவரும், தம் தம் பொன் அடிகள்-தந்தாமுடைய அழகிய திருவடிகளை, மீது அருள-(என் தலை)மீதுவைக்க, உச்சி மேல் கொண்டே—(அவற்றை) என் தலையுச்சியில் கொண்டே, உயர் கீதை மெய் பொருளை—உயர்ந்த கீதையின் உண்மைப்பொருளை, நான்—(பெரிய வாச்சான்பிள்ளையின் அருள்நோக்குப்பெற்ற) நான், நச்சி-விரும்பி, மேற்கொண்டு உரைப்பன்-விவரிப்பேனாக. 2.

3. நாத னருள்புரியு நற்கீதை யின்படியை
வேதம் வகுத்த வியன்முனிவன்—பூதலத்துப்
பாரதத்தே காட்டும் பதினெட்டோத் தும்பகர்வன்
சீர்தழைத்த வெண்பாத் தெரிந்து.

நன்னெஞ்சினையுடைய நல்லோர்கள் உகப்பதற்காக கீதா சாஸ்திரத்திற்கு நெஞ்சிற்கினியதொரு வியாக்கியானத்தை இயற்றுகிறேன்.]

அவதாரிகை

பல்லாயிரம் வருஷங்களாக, பகவத்கீதைக்கு வடமொழியிலும் தென்மொழியிலும், பிறமொழிகளிலும் பல்லாயிரக் கணக்கான வியாக்கியானங்கள் எழுதப்பட்டுள்ளன. அவற்

நாதன்—ஸர்வஸ்வாமியான கண்ணன், அருள் புரியும்—அருளிச்செய்யும், நற்கீதையின் படியை—சிறந்த கீதையின் ஸ்வரூபத்தை, வேதம் வகுத்த வியன் முனிவன்-வேதத்தைப் பிரித்த ஆச்சர்யசக்தியுடைய வியாசமுனிவர், பூதலத்து—இவ்வுலகிலே, பாரதத்தே காட்டும்-மஹாபாரதத்திலே காட்டுகிற, பதினெட்டு ஓத்தும்-பதினெட்டு அத்தியாயங்களையும், தெரிந்து—ஆராய்ந்து, சீர் தழைத்த வெண்பா—சீர்கள்பொருந்தியிருக்கும் வெண்பாக்களில், பகர்வன்-உரைப்பேனாக. 3.

4. வேதப் பொருளை விசயற்குத் தேர்மீது
போதப் புகன்ற புகழ்மாயன்—கீதைப்
பொருள்விரித்த பூதூர்மன் பொன்னருளால் வந்த
தெருள்விரிப்ப னந்தமிழாற் றேர்ந்து.

விசயற்கு—அர்ஜுனனுக்கு, தேர்மீது—திருத்தேர்த்தட்டின்மீது இருந்துகொண்டு, வேதப்பொருளை—வேதத்தின் பொருளை, போத புகன்ற—தெரியும்படியாகச்சொன்ன, புகழ் மாயன்—(அனைவராலும்) புகழப்படும் கண்ணன் அருளிய, கீதைப்பொருள் விரித்த-கீதையின் பொருளை (பாஷ்யத்தின் மூலம்) விளக்கிய, பூதூர்மன்—ஸ்ரீபெரும்பூதூரில் அவதரித்த எம்பெருமானாருடைய, பொன் அருளால் வந்த—அழகிய அருளால் உண்டான, தெருள்—அறிவுமயமான பாஷ்யத்தை, தேர்ந்து-ஆராய்ந்து, அம்தமிழால்—அழகிய தமிழ்ப்பாடல்களாலே, விரிப்பன்—விளக்கிக்காட்டுவேன். 4.

5. தேயத்தோ ருய்யத் திருமா லருள்கீதை
நேயத்தோ ரெண்ணெய் நிறைவித்துத்—தூய
தெருளூல தேபெரிய தீபத்தை நெஞ்சி
லிருளூற வேற்றுகேன் யான்.

றில் காலத்தால் மறைந்தவைபோக எஞ்சியிருப்பவையே நூற்றுககணக்கில் உள்ளன. உலகம் முழுவதும் மதிக்கப்படும் இதுபோன்ற நூல் வேறொன்று உலகில் இல்லை

திருமால் அருள் கீதை—லக்ஷ்மீநாதனான கண்ணன் அருளிய கீதை விஷயமான, நேயத்து ஓர் எண்ணெய் நிறைவித்து-ஸ்நேஹமாகிற ஓர் எண்ணெயை நிறைய இட்டு, தூய தெருள் நூல் அதே—பரிசுத்தமான அறிவுநூலான அதையே நூலாகக்கொண்டு, நெஞ்சில்-மனத்தில், இருள் நூற-இருள் அழியும்படியும், தேயத்தோர் உய்ய—நாட்டிலுள்ளார் உஜ்ஜீவிக்கும்படியும், பெரிய தீபத்தை—(இந்நூலாகிற) பெரிய விளக்கை, யான்—நான், ஏற்றுகேன்—ஏற்றக்கடவேன். 5.

6. சுத்தியார் நெஞ்சிற்றந் தொல்கரும ஞானத்தா
லத்தியா தொன்றை யறந்துறந்தோர்—பத்தியா
னண்ணும் பரமனு நாரணனே நற்கீதைக்
கெண்ணும் பொருளா மிசைந்து.

தொல் கரும ஞானத்தால்—பழைமையான உபாயங்களான கர்மயோகத்தாலும் ஞானயோகத்தாலும், சுத்தி ஆர் தம் நெஞ்சில்—பரிசுத்தியடைந்த தம் நெஞ்சில், ஒன்றை அ(ர்)த்தியாது—(பகவத் கைங்கர்யம்தவிர) வேறொன்றை விரும்பாது, அறத்துறந்தோர்—மிகவும் வைராக்யமுடையவர்கள், பத்தியால்-(முற்கூறிய கர்மஜ்ஞாநவைராக்யங்களாலே உண்டான) பக்தியோகத்தாலே, நண்ணும்—அடையும், பரமன்—பரப்ரஹ்மமாகிற, நாரணனே—நாராயணனே, நற்

யென்றே கூறலாம். இதற்கமைந்த வியாக்கியானங்களிலும் பகவத்ராமாநுஜ பாஷ்யத்தைப்போன்றதொரு உரை இல்லையென்பதே நடுநிலைநிற்கும் அறிவாளிகளின் துணிபு. அந்த பாஷ்யத்தைத் தழுவித் தமிழிலே வியாக்கியானமெழுதத் துணிகின்றேன். பெரியோர்கள் குற்றம் நீக்கிக்குணங் கொள்வார்களாக.

''கர்மம் ஜ்ஞாநம் பக்தி முதலான உபாயங்களால் அடையப்படும் பரம்பொருள்நாராயணனே'' என்பதே ஸ்ரீபகவத் கீதையின் திரண்ட பொருள். ஸ்ரீவேதாந்த தேசிகர், தம் கீதா பாஷ்ய தாத்பர்யசந்திரிகையின் கடைசியில் கீதைக்குப் பல்வேறு மதத்தைச்சேர்ந்த பல்லாயிரவர் வியாக்கியனம் செய்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

பகவத் யாமுநாசார்யர் அருளிய

கீதார்த்த ஸங்க்ரஹம்

स्वधर्मज्ञानवैराग्यसाध्यभक्त्येकगोचरः ।
नारायणः परं ब्रह्म गीताशास्त्रे समीरितः ॥ १ ॥

1. ஸ்வத$_4$ர்ம ஜ்ஞாந வைராக்$_3$ய
ஸாத்$_4$ய ப$_4$க்த்யேக கே$_3$ாசர: ।
நாராயண: பரம் ப்$_3$ரஹ்ம
கீ$_3$தாஶாஸ்த்ரே ஸமீரித: ॥

ஸ்வத$_4$ர்ம ஜ்ஞாநவைராக்$_3$யஸாத்$_4$ய ப$_4$க்த்யேக கே$_3$ாசர:-தன் (வர்ணாச்ரம) தர்மரூபமாயிருக்கும் கர்மயோகத்தாலும், ஞானயோகத்தாலும், இதரவிஷயங்களில் பற்றின்மையாலும் உண்டாகும் பக்தியொன்றுக்கே விஷயமாகுமவனாய், பரம் ப்$_3$ரஹ்ம—பரப்ரஹ்மமான, நாராயண:—நாராயணன், கீ$_3$தாஶாஸ்த்ரே—கீதையாகிற சாஸ்திரத்தில், ஸமீரித:—அறிவிக்கப்பட்டுள்ளான்.

கீதைக்கு—மிகச்சிறந்த பகவத்கீதைக்கு, இசைந்து—(அறிவாளிகள் அனைவரும்) அங்கீகரித்து, எண்ணும் பொருளாம்—நினைக்கும் பொருளாவான். 6.

[இப்பாசுரம் மேலே காட்டப்பட்ட கீதார்த்தஸங்க்ரஹம் முதல் ச்லோகத்தின் மொழிபெயர்ப்பாகும்.]

7. ஞானங் கரும நலஞ்சேர் நிலையதனை
யான மனயோகத் தாராய்ந்திங்—கூனமறத்
தன்னு ருயிருணருந் தன்மையினை நற்கீதை
முன்னாறுரைத் தோதும் முயன்று.

திருப்பதையும் அவர்கள் எல்லோரும் இவ்வொரு விஷயத்தில் ஒற்றுமைப்பட்டிருப்பதையும் காட்டினர். இப்போதுமுள்ள சங்கர பாஷ்யத்திலும் இவ்விஷயம் பலவிடங்களில் பேசப்பட்டிருப்பதை ஆங்காங்கு காட்டுவோம்.

ज्ञानकर्मात्मिके निष्ठे योगलक्ष्ये सुसंस्कृते।
आत्मानुभूतिसिद्ध्यर्थे पूर्वषट्केन चोदिते ॥ २ ॥

2. ஜ்ஞாநகர்மாத்மிகே நிஷ்டே₂
யோக₃லக்ஷ்யே ஸுஸம்ஸ்க்ருதே ।
ஆத்மாநுபூ₄தி ஸித்₃த்₄யர்த்தே₂
பூர்வஷட்கேந சோதி₃தே ॥

ஸுஸம்ஸ்க்ருதே—(சேஷத்வஜ்ஞாநம், இதரவிஷயங்களில் பற்றின்மை முதலான புத்திவிசேஷங்களாலே) நன்கு அலங்கரிக்கப்பட்ட, **ஜ்ஞாநகர்மாத்மிகே நிஷ்டே₂** — ஞான யோகமும், கர்மயோகமும், **யோக₃லக்ஷ்யே**—(ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரமாகிற) யோகத்தை அடையும் பொருட்டும், **ஆத்மாநுபூ₄தி ஸித்₃த்₄யர்த்தே₂**—(அதற்குப்பின்) ஆத்மாநுபவத்தை அடையும் பொருட்டும், **பூர்வஷட்கேந**—(கீதையின்) முதல் ஆறு அத்தியாயங்களாலும், **சோதி₃தே**—விதிக்கப்பட்டன.

ஞானம் கரும நலம் சேர் நிலையதனை—ஞானயோகத்தையும், கர்மயோகத்தையும், **ஆன மனயோகத்து**-(அவற்றின் காரியம்) ஆன மாநஸ ஸாக்ஷாத்காரத்தின் பொருட்டு, **ஆராய்ந்து**—எண்ணி அநுஷ்டித்து, **இங்கு**-இவ்வுலகிலேயே, **ஊனம் அற**—குறைவில்லாமல், **தன் ஆர் உயிர் உணரும் தன்மையினை**—தன் ஆத்மாவை அநுபவிக்கும் தன்மையை, **நற்கீதை**-மிகச்சிறந்த கீதையின், **முன் ஆறு ஓத்து**-முற்பட்ட ஆறு அத்தியாயங்கள், **முயன்று ஓதும்**-உறுதியுடன் ஓதும். [மேலே எடுக்கப்பட்ட கீதார்த்த ஸங்க்ரஹம் இரண்டாம் ச்லோகத்தின் மொழிபெயர்ப்பு இது.]

கீதையில் பதினெட்டு அத்தியாயங்கள் உள்ளன. அவற்றில் முதல் ஆறு அத்தியாயங்கள் பூர்வஷட்கம் என்றும், நடு ஆறு அத்தியாயங்கள் மத்₄யமஷட்கம் என்றும், கடைசி ஆறு ஷட்கங்கள் அந்திமஷட்கம் என்றும் கூறப்படுகின்றன. பூர்வஷட்கத்தில் சொல்லப்படுவதாவது:—பகவச் சேஷத்வஜ்ஞானம், பலாந்தரங்களில் பற்றின்மை

मध्यमे भगवत्तत्त्वयाथात्म्यावाप्तिसिद्धये।
ज्ञानकर्माभिनिर्वर्त्यो भक्तियोगः प्रकीर्तितः ॥ ३ ॥

3. மத்₄யமே ப₄க₃வத்தத்த்வ
யாத₂ாத்ம்யாவாப்தி ஸித்₃த₄யே ।
ஜ்ஞாநகர்மாபி₄ நிர்வர்த்யோ
ப₄க்தியோக₃: ப்ரகீர்த்தித: ॥

மத்₄யமே—நடு ஆறு அத்தியாயங்களில், **ப₄க₃வத் தத்வ யாத₂ாத்ம்ய அவாப்தி ஸித்₃த₄யே**—பகவானுகிற பரதத்துவத்தின் உண்மையான அநுபவம் உண்டாவதன் பொருட்டு,

---

8. உள்ளபடி யிறையை யுற்றெய்த முற்றறஞ்சேர்
தெள்ளறிவில் வந்து திகழ்பத்தி—வெள்ள
நடையாடும் யோகத்தை நாதனருள் கீதை
யிடையாறேத் தோது மெடுத்து.

உள்ளபடி இறையை உற்று எய்த—பகவானை உள்ளபடி அறிந்து அநுபவிப்பதன்பொருட்டு, **முற்று அறம் சேர் தெள் அறிவில் வந்து திகழ்**—பரிபூர்ணமான கர்மயோகத்தோடு கூடிய தெளிந்த ஞானயோகத்தால் உண்டாகும், **பத்திவெள்ளம் நடையாடும் யோகத்தை**—பக்திவெள்ளம் பெருகிவரும் பக்தியோகத்தை, **நாதன் அருள் கீதை**-ஸர்வஸ்வாமியான பகவான் அருளும் கீதையின், **இடை ஆறு ஓத்து**-இடையிலுள்ள ஆறு அத்தியாயங்கள், **எடுத்து ஓதும்**-அறியும்படி ஓதும்.

[இது மேல் எடுத்த கீதார்த்தஸங்க்ரஹம் மூன்றும் ச்லோகத்தின் மொழிபெயர்ப்பு.]

முதலான புத்திவிசேஷங்களோடு கூடிய கர்மஜ்ஞாந யோகங்களை அநுஷ்டிப்பதால் 'யோகம்' எனப்படும் ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரம் உண்டாகிறது. அதற்குப்பின் ஆத்மாநுப₄வம் ஏற்படுகிறது; ஆகையால் ஆத்மாநுபவத்தைப்பெறக் கர்மஜ்ஞாநயோகங்களை அநுஷ்டிக்கவேண்டும் என்று கூறப்படுகிறது.

நடுவிலுள்ள மத்யமஷட்கத்தில் கூறப்படுவதாவது:—கர்மஜ்ஞாநயோகத்தினுலுண்டாகும் ஆத்மாநுபவத்தில் கால்

ஜ்ஞாந கர்ம அபி$_4$நிர்வர்த்ய:—ஜ்ஞாநத்தோடுகூடிய கர்ம யோகத்தாலே உண்டாகும், ப$_4$க்தியோக$_3$:—பக்தியோகம், ப்ரகீர்த்தித:—சொல்லப்படுகிறது.

प्रधानपुरुषव्यक्तसर्वेश्वरविवेचनम् ।
कर्म धीर्भक्तिरित्यादिः पूर्वशेषोऽन्तिमोदितः ॥ ४ ॥

4. ப்ரத$_4$ாந புருஷவ்யக்த ஸர்வேச்வர விவேசநம்।
கர்ம தீ$_4$ர் ப$_4$க்திரித்யாதி$_3$: பூர்வசேஷோऽந்திமோதி$_3$த: ||

---

9. கருமமறி வன்பிவற்றின் கண்ணூர் தெளிவில்
வருஞ்சித் தசித்திறையோன் மாட்சி—யருமையற
வென்னுதன் றந்த வெழிற்கீதை வேதாந்தப்
பின்னூரேத் தோதும் பெயர்ந்து.

கருமம் அறிவு அன்பு இவற்றின் கண் ஆர் தெளிவில்வரும்—கர்மயோகம், ஞானயோகம், பக்தியோகம் ஆகிய இவற்றினுல் வரும் தெளிவினுலே அறியப்படும், சித்து அசித்து இறையோன் மாட்சி — சேதனம், (ஸூக்ஷ்ம ஸ்தூலரூபமான) அசேதனம், ஸர்வேச்வரன் ஆகியவற்றின் பெருமையை, அருமை அற—சிரமம் இல்லாமல், என் நாதன் தந்த எழில் கீதை வேதாந்த—என் ஸ்வாமியான கண்ணன் அருளிய அழகிய கீதையாகிற உபனிஷத்தின், பின் ஆறு ஓத்து—பின் ஆறு அத்தியாயங்களும், பெயர்ந்து ஓதும்—(முன்சொல்லப்படாத அம்சங்களை) மறுபடியும் ஓதும்.

[இது மேலெடுத்த கீதார்த்தஸங்க்ரஹம் நாலாம் ச்லோகத்தின் மொழிபெயர்ப்பு.]

தாழாமல் பகவானைப் பெறவேணுமென்றிருப்பார்க்கு, கர்மஜ்ஞாநயோகங்களாலே பக்தியோகம் உண்டாகிறதென்றும், அந்த பக்தியோகத்தை அநுஷ்டிப்பவர்கள் முடிவில் பகவானை உள்ளபடி அநுபவிப்பதாகிற மோக்ஷத்தை அடைவார்கள் என்றும் கூறப்படுகிறது.

ப்ரதாந புருஷ வ்யக்த ஸர்வேச்வர விவேசநம்—ஸூக்ஷ்மமான மூலப்ரக்ருதி, ஜீவன், ஸ்தூலமான அசேதனம், ஸர்வேச்வரன் ஆகியவற்றைப்பற்றிய விளக்கமும், கர்ம—கர்மயோகமும், தீ$_4$:—ஞானயோகமும், ப$_4$க்தி:—பக்தியோகமும், இத்யாதி$_3$:—இவற்றை அடையும்முறை முதலானவையும், (ஆகியவற்றில்) பூர்வசேஷ:—முன் அத்தியாயங்களில் சொல்லாமல் விடப்பட்டவை அந்திமோதி$_3$த:—கடைசி ஆறு அத்தியாயங்களிலும் சொல்லப்பட்டன.

---

10. தானமுடன் றீர்த்தந் தவம்புரித லைவேள்வி
யானமுத லாறு மறமிறைவற்—கேநயந்த
தன்மையாற் றன்னகத்தைச் சங்கமபய ன்றுறத்தல்
கன்மயோ கத்தின் கணக்கு.

தானமுடன் தீர்த்தம் தவம்புரிதல் ஐவேள்வி ஆனமுதல் ஆறும் அறம்—தானமளித்தல், தீர்த்தமாடுதல், தவம்செய்தல், பஞ்சமஹாயஜ்ஞங்களை அநுஷ்டித்தல் முதலான ஸாதனங்கள் கர்மம் எனப்படுகின்றன. இறைவற்கே நயந்த தன்மையால்—(இக்கர்மங்களை) ஸர்வேச்வரனுக்குக் கைங்கரியமாகவே செய்யும் தன்மையால், சங்கம பயன் துறத்தல்—(இவற்றில்) பற்றையும் பலனையும் விடுவது, கன்ம யோகத்தின் கணக்கு—கர்மயோகத்தின் ஸ்வரூபமாகும்.

கடைசியிலுள்ள அந்திமஷட்கத்தில் கூறப்படுவதாவது:—ஸூக்ஷ்மமாகவும், ஸ்தூலமாகவுமிருக்கும் அசேதன தத்துவத்தைப்பற்றியும், சேதனதத்துவத்தைப் பற்றியும் ஸர்வேச்வரனைப்பற்றியும், கர்மஜ்ஞாந பக்தியோகங்களைப் பற்றியும் முன்னிரண்டு ஷட்கங்களில் சொல்லாமல் விடப்பட்டவையும், அவசியம் சொல்லவேண்டியவையுமான சில விஷயங்கள் இவ்வந்திமஷட்கத்தில் கூறப்படுகின்றன.

கர்மயோகமாவது:—தவம்புரிதல், தீர்த்தமாடுதல், தானமளித்தல், பஞ்சமஹாயஜ்ஞங்களையநுஷ்டித்தல் முதலான

11. அற்ற முரைக்கி லதுகேண்மி னம்புயத்தாள்
கொற்றவனை நெஞ்சிற் குடியிருத்தி—மற்றொன்றை
யத்தியா தொன்று மவன்பா னலம்புனைதல்
பத்தியோ கத்தின் படி.

அற்றம் உரைக்கில்—உண்மையை உரைக்கச் சொன்னால், அது கேண்மின்—அதைச் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள்; அம்புயத்தாள் கொற்றவனை—லக்ஷ்மீநாதனை, நெஞ்சில் குடியிருத்தி-நெஞ்சில் அமைத்து, மற்றொன்றை அ(ர்)த்தியாது—வேறு பலன்களை விரும்பாமல், ஒன்றும் அவன் பால்—நம்மிடம் பொருந்தும் அவனிடம், நலம் புனைதல்-தியானம், அர்ச்சனம் முதலானவற்றைச் செய்வது, பத்தியோகத்தின் படி—பக்தியோகத்தின் ஸ்வரூபமாகும்.

12. புலன் பொறியை நீக்கித்தம் புத்தியினிற் செம்மை
யலம்புரிவார்க் குற்றவுயிர் மாட்சி—நலம்புனைந்து
மானயோ கத்திறையை மன்னுநிலை காண்பதே
ஞானயோ கத்தி னலம்.

புலன் பொறியை நீக்கி—விஷயங்களில் மேயாதபடி இந்திரியங்களைத் தவிர்த்து, தம் புத்தியினில்—தம் நெஞ்சில், செம்மை அலம்புரிவார்க்கு—நேர்மைக்குணத்தை மிகுதியாக

வர்ணாச்ரமங்களுக்குரிய தர்மங்கள் கர்மம் எனப்படுகிறது. இவற்றை பகவச்சேஷத்வஜ்ஞானத்தோடு பற்றில்லாமல், பலனைக் கருதாமல் ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்திற்கு உபாயமாக அநுஷ்டிப்பது கர்மயோகமாகிறது.

ஜ்ஞாநயோகமாவது:–விஷயங்களில் இந்திரியங்களை மேயவிடாமல் யமநியமாதியோகமுறைகளாலே பரிசுத்தமான ஆத்மாவையே தியானிப்பது ஜ்ஞாநயோகமாகிறது.

பக்தியோகமாவது:–வேறொன்றில் மனம் வைக்காமல் லக்ஷ்மீநாதனான பகவான் ஒருவனிடமே அன்பு வைத்து, அவன் விஷயமான தியானம், அர்ச்சனம், பிரணமம்

உடையவர்களுக்கு, உற்ற-தோன்றும், உயிர் மாட்சி நலம் புனைந்து—உயிரின் பெருமையிலே நன்றாக ஊன்றி, மான யோகத்து-யோகமுறைகளினாலே, இறையை-(தேஹத்துக்கு) ஈச்வரனான ஜீவனுடைய, மன்னுநிலை—நிலைக்கும் நிலையை, காண்பதே-அனுபவித்தலே, ஞானயோகத்தின் நலம்—ஞானயோகத்தின் ஸ்வரூபமாகும்.

13. இந்த வகையமைந்த யோகங்க ளிம்மூன்றுந்
தந்த மிடையிற் றனித்தனிசே—ரந்தமிலா
வானந்த வின்பத் தணையநெறி யாகுமே
மானந் தருமியல்பால் வாய்ந்து.

ஆய்ந்து மானம் தரும் இயல்வால்—ஆராய்ந்து பார்த்த பிரமாணங்கள் சொல்லுகிறபடி, இந்த வகை அமைந்த யோகங்கள் இம்மூன்றும்-இப்படிப்பட்ட தன்மைகளையுடைய இந்த மூன்று யோகங்களும், தந்தம் இடையே தனித்தனி சேர்—ஒவ்வொரு யோகமும் மற்ற இரு யோகங்களோடு தனித்தனியாகச் சேர்ந்திருப்பதன்மூலம், அந்தம் இலா ஆனந்த இன்பத்து அணைய நெறி ஆகுமே—அந்தமில் பேரின்பத்தை அடைய உபாயங்களாகும்.

[10, 11, 12, 13-பாட்டுகள், இந்நூலின் கடைசியில் எடுக்கப்போகிற கீதார்த்தஸங்க்ரஹம் 23, 24-சுலோகங்களின் தமிழ்மொழி பெயர்ப்பாகும்.]

முதலானவற்றில் நிலைநிற்பது. கர்மயோகத்தில் ஜ்ஞாநபக்திகளும், ஜ்ஞாநயோகத்தில் கர்மபக்திகளும், பக்தியோகத்தில் கர்மஜ்ஞானங்களும் கலந்திருந்தபோதிலும் முறையே கர்மஜ்ஞாநபக்திகளின் ப்ராதாந்யத்தைப்பற்ற கர்மஜ்ஞானபக்தியோகங்கள் என வழங்கப்படுகின்றன. இவை மூன்றும் மோக்ஷமடைய உபாயங்களாகின்றன.

अस्थानस्नेहकारुण्यधर्माधर्मधियाऽऽकुलम् ।
पार्थं प्रपन्नमुद्दिश्य शास्त्रावतरणं कृतम् ॥ ५ ॥

5. அஸ்த2ாந ஸ்நேஹகாருண்ய த4ர்மாத4ர்மதி4யாSSகுலம்।
பார்த்த2ம் ப்ரபந்நமுத்3தி3ஶ்ய ஶாஸ்த்ராவதரணம் க்ருதம்॥

அஸ்த2ாந ஸ்நேஹகாருண்ய த4ர்மாத4ர்மதி4யா — தகாத பந்துக்களிடம் பற்றினாலும், கருணையினாலும் உண்டான தர்மத்திலதர்மபுத்தியாலே, ஆகுலம் — கலங்கிநிற்பவனாய், ப்ரபந்நம்—சரணமடைந்தவனை பார்த்த2ம் உத்3தி2ஶ்ய—அர்ஜுனனைக் குறித்து, ஶாஸ்த்ராவதரணம் க்ருதம்—கீதாசாஸ்திரம் (முதலத்தியாயத்தில்) தோற்றுவிக்கப்பட்டது.

ஶ்ரீ:

பகவத்கீதை வெண்பா

அத்தியாயம் 1

அர்ஜுனவிஷாதயோகம்

அத்தியாயார்த்தச் சுருக்கம்

வேண்டிடத்தி லன்றி வெறுத்து நலமிரக்கம்
பூண்டவற்றைப் பொல்லாப் புலமென்று–மீண்டகன்று
சுற்றமது நோக்கியே சோகித்த தேர்விசய
னுற்றமயல் சொல்லுமுத லோத்து.

வேண்டிடத்தில் அன்றி—தகாத இடத்தில், நலம் இரக்கம் பூண்டு–அன்பையும் கருணையையும் கொண்டு, வெறுத்து–(யுத்தம் முதலான ஸ்வதர்மங்களை) வெறுத்து, அவற்றை–அந்த ஸ்வதர்மங்களை, பொல்லா புலம் என்று–தர்மம் அல்லாதவை என்றுகூறி, மீண்டு அகன்று—(யுத்தத்திலிருந்து) மீண்டு விலகிப்போய், சுற்றம் அது நோக்கியே–(பற்று வைக்கத்தகாத) அந்த உறவினர்களைப்பார்த்து, சோகித்த-வருத்தமுற்ற, தேர் விசயன்—தேரிலுள்ள அர்ஜுனன், உற்ற—அடைந்த, மயல்—மயக்கத்தை, முதல் ஓத்து சொல்லும்—முதல் அத்தியாயம் உரைக்கும்.

श्रीः
श्रीमते रामानुजाय नमः
श्रीभगवद्रामानुजमुनिभिरनुगृहीतं

श्रीगीताभाष्यम्

* यत्पदाम्भोरुहध्यानविध्वस्ताशेषकल्मषः ।
वस्तुतामुपयातोऽहं यामुनेयं नमामि तम् ॥

இனி, முதல அத்தியாயார்த்தச் சுருக்கம்:—பாரதயுத்தத்தின் தொடக்கத்தில், பற்றுவைக்கத்தகாத துரியோதனன், பீஷ்மர், துரோணர் முதலானரிடத்தில் பற்றும், கருணையும் கொண்டான் அர்ஜுனன். அதனாலே, யுத்தம்செய்வது முதலான ஸ்வத4ர்மங்களை அவன் அத4ர்மங்களாக நினைக்கத் தொடங்கினான். அதனாலே யுத்தம் செய்யலாமா கூடாதா என்று கலக்கமுற்றான். என்னுடைய இக்கலக்கத்தை நீக்க வேணுமென்று ஸாரதியாயிருந்த கண்ணனைச் சரணடைந்தான். அவனுடைய கலக்கத்தை நீக்குவதற்காகக் கண்ணன் கீதோபதேசம் செய்யத் தொடங்கினான். இவ்விஷயங்களைச் சொல்லுகிறது முதலத்தியாயம்.

ஆராய்ச்சிசெய்து பார்த்தால் அர்ஜுனனுடைய கலக்கத்தை நீக்கி அவனைப் போர்புரியச் செய்வது என்னும் வியாஜத்தாலே மோக்ஷோபாயங்களை உலகினருக்கு கீதையில் உபதேசிக்கிறான் கண்ணன் என்று விளங்கும். இதை இனி விவரிப்போம்.

*இதன் பொருள்:–யத் பத3ாம்போருஹ த்4யாந வித்4வஸ்த அஶேஷ கல்மஷ:—எவருடைய திருவடித்தாமரையிணையை தியானிப்பதால் எல்லாப் பாபங்களும் நீங்கப்பெற்றவனாய், அஹம்—அடியேன். வஸ்துதாம்—ஒரு பதார்த்தமாயிருக்கும் தன்மையை, உபயாத:–அடைந்தேனோ, தம் யாமுநேயம்–அப்பெருமையையுடைய யாமுனாசார்யர் என்னும் ஆளவந்தாரை, நமாமி—வணங்குகிறேன்.

ஆளவந்தார் அருளிய
கீதார்த்த ஸங்க்ரஹம்

[இரண்டாவது அத்தியாயத்தின் சுருக்கம்]

नित्यात्मासङ्गकर्मेहागोचरा सांख्ययोगधीः ।
द्वितीये स्थितधीलक्षा प्रोक्ता तन्मोहशान्तये ॥ ६ ॥

6. நித்யாத்மாஸங்க$_{3}$கர்மேஹாகோ$_{3}$சரா ஸாங்க்$_{2}$யயோக$_{3}$தீ$_{4}$: ।
த்$_{3}$விதீயே ஸ்தி$_{2}$ததீ$_{4}$லக்ஷா ப்ரோக்தா தந்மோஹஶாந்தயே ॥

நித்ய ஆத்ம அஸங்க$_{3}$ கர்ம ஈஹா கோ$_{3}$சரா—*என்றுமிருக்கும் ஆத்மதத்துவமென்ன, பற்றற்ற கர்மாநுஷ்டானமென்ன இவற்றை விஷயமாகக்கொண்டதாய்,* **ஸ்தி$_{2}$ததீ$_{4}$ லக்ஷா**—*ஸ்தி$_{2}$தப்ரஜ்ஞ தசையை லட்சியமாகக்கொண்டதான,* **ஸாங்க்$_{2}$ய யோ$_{3}$கதீ$_{4}$:**—*ஆத்மஜ்ஞானமும், கர்மயோகத்தைப் பற்றிய அறிவும்,* **தந்மோஹஶாந்தயே**—*அர்ஜுனனின் மயக்கம் நீங்குவதற்காக,* **த்$_{3}$விதீயே**—*இரண்டாம் அத்தியாயத்தில்,* **ப்ரோக்தா**—*உபதேசிக்கப்படுகிறது.*

தரித்த) ஸ்ரீமந்நாராயணன், **ஓர் நகையுடன்**—*ஒப்பற்ற புன்சிரிப்புடன்,* **உண்மை உரைக்க**—*உண்மையை உபதேசிக்க,* **அமைந்தனன்**—*பொருந்திநின்றான்.*

கீதார்த்த விவரணம் இரண்டாமத்தியாயம்

இரண்டாவது அத்தியாயார்த்தச் சுருக்கம்:—இவ்வத்தியாயத்திற்கு ஸாங்க்யயோகம் என்று பெயர் கூறப்படுகிறது. ஸங்க்யையாவது புத்தி. புத்தியால் அறியப்படும் நித்யமான ஆத்மதத்துவம் ஸாங்க்யம் எனப்படுகிறது. "யோக$_{3}$: ஸந்நஹநோபாய" என்கிற நிகண்டுவின்படியே யோக$_{3}$சப்தம் உபாயத்தைக் குறிக்கிறது; இங்கு முன் ஸாங்க்யமெனப்பட்ட நித்யமான ஆத்மதத்துவத்தை அடையும் வழியான கர்மயோகம் கூறப்படுகிறது. பற்றுவைக்காமல் செய்யப்படும் கர்மாநுஷ்டானமாகிற இக்கர்மயோகத்தைப்பற்றிய அறிவும், ஸாங்க்யம் எனப்படும் ஆத்மதத்வத்தைப்பற்றிய அறிவும் இவ்வத்தியாயத்தில் கூறப்படுகின்றன. "ஏஷா தே பி$_{4}$ஹிதா

பகவத்கீதை வெண்பா—அத்தியாயம் 2.

ஸாங்க்யயோகம்

அத்தியாயப்பொருளின் சுருக்கம்.

மேலிரண்டா மோத்தால் விசயன் வெறுப்பகற்றக்
கோலி யுயிருடலின் கூற்றிவைகள்—காலியுடன்
போமாயன் மன்னுயிர்கள் பொன்றாமை முன்னகமா
மாமாயன் சொன்னான் மகிழ்ந்து.

காலியுடன் போம் ஆயன்—பசுக்களின் பின்போகும் இடையனும், *மாமாயன்* — பேராச்சரியமான ஸ்வரூபரூபகுணவிபூதிகளையுடையவனுமான கண்ணன், *விசயன் வெறுப்பு அகற்ற கோலி*—அர்ஜுனனுக்கு (யுத்தத்தினாலுண்டான) வெறுப்பை நீக்கநினைத்து, *மன் உயிரின் பொன்றாமை முன்னகமா*—நிலைநிற்கும் ஆத்மாவின் அழியாமையை முன்னிட்டுக்கொண்டு, *உயிர் உடலின் கூற்றிவைகள்*—உயிரினுடையவும், உடலினுடையவும் (அழியாமை, அழியும் தன்மை முதலான) இத்தன்மைகளை, *மேல் இரண்டாம் ஓத்தால்*—அடுத்ததான இரண்டாமத்தியாயத்தினால், *மகிழ்ந்து சொன்னான்*—மகிழ்ச்சியுடன் உபதேசித்தான்.

1. **தண்கொ ளருளாலே சூழ்வுற்ற தார்விசயன்**
கண்க ளழுநீர்க் கலுழியெழ—வெண்குலைந்த
வண்ணங்கண் டாங்கே மதுசூ தனனவன்ற
னெண்ணங்கொண் டீதுரைத்தா னேன்று.

ஸாங்க்$_{2}$யே பு$_{3}$த்$_{3}$தி$_{4}$ர்யோகே$_{4}$ த்விமாம் ச்ருணு" *[கீதை 2-39] [ஸாங்க்யமாகிற ஆத்மதத்துவத்தைப்பற்றிச் சொல்லவேண்டியதைச் சொல்லிவிட்டேன்; யோகவிஷயத்தில் இனிவரும் வார்த்தைகளைக் கேட்பாயாக.]* என்கிற சுலோகத்திற்குமுன் பல சுலோகங்களில் ஆத்மதத்துவத்தைப்பற்றிய அறிவும் பின் சுலோகங்கள் பலவற்றில் கர்மயோகத்தைப்பற்றிய அறிவும் கூறப்படுகின்றன. அதற்குப்பின் இக்கர்மயோகாநுஷ்டானத்தால் இச்சேதனனுக்கு ஸ்தி$_{2}$தப்ரஜ்ஞனாயிருக்கும் நிலையொன்று ஏற்படுகிறது (இதுவே ஜ்ஞாநயோகம் எனப்படுகிறது) என்பதும் இந்த ஜ்ஞாநயோகத்தால் ஆத்மஸாக்ஷாத்காரம் ஏற்படுகிறது என்பதும் இவ்வத்தியாயத்தில் அர்ஜுனனின் மயக்கம் தெளிவதற்காகக் கூறப்படுகின்றன.

பகவத் கீதை வெண்பா

(இரண்டாமத்தியாயத்தின் ஸாரத்தைக் கூறும் பாசுரம்)

ஆய னருள்கீதை யாய்ந்தவிரண் டாமோத்தின்
மேய வுயிர்நிலைமை மெய்ம்முடிவு—தூய்மனத்தர்
ஆன்றதுணி வாற்ற லமைந்தா ரமர்பொருள்க
ளென்றவகை தான்முடிந்த தீங்கு.

வாதிகேஸரி ஜீயர் அருளிய பகவத்கீதை வெண்பாவில்
இரண்டாமத்தியாயம் நிறைவுபெற்றது.

ஆயன்—கண்ணன், அருள்—அருளிய, கீதை—கீதையின், ஆய்ந்த—ஆராய்ச்சிமிக்க, ஈங்கு இரண்டாம் ஓத்தில்-இந்த இரண்டாமத்தியாயத்தில், மேய உயிர் நிலைமை மெய் முடிவு—நித்யமான ஆத்மாவின் நிலையைப்பற்றிய உண்மையான நிச்சயரூபமான அறிவென்ன, தூய் மனத்தர்—(பலன்களில் பற்றற்றிருக்கையாலே) பரிசுத்தமான மனத்தையுடையவர்களாய், ஆன்ற துணிவு—(முற்கூறிய) ஆத்மதத்வ நிச்சயத்தையும், ஆற்றல்-கர்மங்களை அனுஷ்டிக்கும் திறமையையும், அமைந்தார்— பெற்றிருப்பவர்கள், அமர் பொருள்கள்—அடையும் பலன்களான ஞானயோகமென்ன ஆத்மஸாக்ஷாத்காரமென்ன, என்ற வகை தான்—ஆகிய விஷயங்கள், முடிந்தது—விளக்கிமுடிக்கப்பெற்றன.

கீதார்த்த சங்கிரகம்

(ஸ்ரீவேதாந்ததேசிகர்)

இரண்டாமத்தியாயத்தின் ஸாரப்பொருள்

3. உடல மழிந்திடு முள்ளுயி ரொன்றழி யாதெனைப்போல்
விடுமது பற்று விடாத தடைத்த கிரிசைகளே
கடுக வுனக்குயிர் காட்டு நினைவத னுலுளதாம்
விடுமய லென்று விசயனைத் தேற்றினன் வித்தகனே,

வித்தகன்-ஆச்சரியமான ஸ்வரூபரூபகுணவிபூதி சேஷ்டிதங்களையுடைய கண்ணன்,—“உடலம்-சரீரம், அழிந்திடும்-அழிந்து போகும்; (ஆனல்) உள் உயிர் ஒன்று—அந்த சரீரத்தினுள் அவயவங்களற்றதாயிருக்கும் ஆத்மா, எ(ன்)னைப் போல்—(பரமாத்மாவாகிய) என்னைப்போலே, அழியாது— அழிவில்லாமலிருக்கும்; பற்று— (பலனில்) பற்றை, விடும் அது—விடத்தக்கதாகும்; அடைத்த கிரிசைகளே-விதிக்கப்பட்ட கருமங்களோவெனில், விடாதது-விடத்தகாதவையாகும்; அதனல்— பயனில் பற்றில்லாமல் செய்யப்படும் அக்கர்மயோகத்தால், உயிர் காட்டும் நினைவு-ஆத்மஸ்வரூபத்தை நேரே காட்டக்கூடிய ஸ்திதப்ரஜ்ஞநிலை எனப்படும் ஞானயோகம், கடுக— விரைவில், உனக்கு உளதாம்—உனக்கு உண்டாகும்; மயல் விடு—‘தேஹமே ஆத்மா’ என்னும் மயக்கத்தை விடு” என்று—என்று, விசயனை— அர்ஜுனனை, தேற்றினன்— தெளிவடையச் செய்தான்.

கீதாச்லோகார்த்தச் சுருக்கம்

முதலிரண்டு அத்தியாயங்கள்

முதலத்தியாயமும், இரண்டாமத்தியாயத்தில் பத்து ச்லோகங்கள் முடியவும் சாஸ்திரம் அவதரித்த சந்தர்ப்பத்தைக்கூறும் அவதாரிகையாகிறது. மேலேயுள்ள ச்லோகங்களின் அர்த்தச்சுருக்கத்தைக் காட்டுவோமினி.

ச்லோ.	அர்த்தம்.
11–13.	ப்ராப்யமான ஆத்மா நித்தியமானது; ப்ராப்தி விரோதியான சரீரம் அநித்தியமானது.
14–15.	ப்ராப்திக்கு உபாயமான யுத்தம் முதலான கர்மங்களை அநுஷ்டிப்பதால் ஏற்படும் இன்பதுன்பம் முதலானவற்றைப் பொறுத்துக் கொள்ளுகிறவனே மோக்ஷமடையலாம்.
16–25.	உத்பத்தி, விநாஶம், பரிணாமம் முதலான தன்மைகள் எல்லாம் தேஹத்தினுடையவையே; ஆத்மாவுக்கு இவை கிடையாது.

26-28. தேஹத்தைக் காட்டிலும் வேறான ஆத்மா இல்லை என்று நினைத்தாலும். நேர்ந்தே தீரவேண்டிய ஜந்மமரணங்களைக் குறித்து வருந்த இடமில்லை.

29. ஆத்மநித்யத்வ ப்ரஶம்ஸை.

30. ஆத்மநித்யத்வம் எல்லா ஆத்மாக்களுக்கும் பொதுவானது.

31-34. யுத்தம் இம்மைமறுமைகளில் நன்மையை விளைக்கும் தர்மமேயொழிய அதர்மமாகாது.

35-37. உறவினர் முதலான தகாதவிடத்தில் அன்பாலே போர் புரியாமலிருப்பதும் தவறு. (இதுவரையில் அஸ்தான ஸ்நேஹகாருண்யமும், தர்மத்தை அதர்மமென மயங்குவதும் போக்கடிக்கப்பட்டது. இனி, தர்மவிஷயமான உபதேசம்.)

38. மோக்ஷமடைய விரும்புகிற க்ஷத்ரியன் இன்பதுன்பங்கள் முதலானவற்றில் ஸமபுத்தியுடன் போர்புரியவேண்டும்

39-52. பலனில் பற்றற்று, அகர்த்ருத்வாநுஸந்தானத்துடன் தனக்குரிய கர்மங்களை அனுஷ்டிப்பதாகிற கர்மயோகம் மோக்ஷஸாதனமாகும்; பலனில் பற்றுடன் அனுஷ்டிக்கும் கர்மம் தாழ்ந்தது.

53. முற்கூறிய கர்மயோகத்தின் பலமான ஜ்ஞானயோகத்தின் பலமாயிருப்பது யோகம் எனப்படும் ஆத்மஸாக்ஷாத்காரம்.

54-58. ஸ்தி₂தப்ரஜ்ஞநிலை எனப்படும் ஜ்ஞானயோகத்தின் நான்கு நிலைகளின் விவரணம்.

59-68. ஞானயோகம் அடைய அரியது; திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தோடு கூடிய பரமபுருஷனிடம் நெஞ்சு செலுத்துகிறவனுக்கே அதுஸித்திக்கும். அப்படிச் செலுத்தாதவனுக்கு ஸித்திக்காது.

69-71. ஞானயோகத்தின் பலமான ஆத்மதர்சனத்தின் பெருமையும், அதை அடையும் மூன்றுவிதமான அதிகாரிகளும்.

72. அத்தியாயத்தின் ஸாரார்த்தம்.

ஆளவந்தார் அருளிய
கீதார்த்த ஸங்க்ரஹம்

[மூன்றுவது அத்தியாயத்தின் சுருக்கம்]

असक्त्या लोकरक्षायै गुणेष्वारोप्य कर्तृताम्।
सर्वेश्वरे वा न्यस्योक्ता तृतीये कर्मकार्यता ॥ ७ ॥

7. அஸக்த்யா லோகரக்ஷாயை கு₃ணேஷ்வாரோப்ய
கர்த்ருதாம் ।
ஸர்வேஶ்வரே வா ந்யஸ்யோக்தா த்ருதீயே கர்மகார்யதா ॥

லோகரக்ஷாயை—(ஜ்ஞாநயோகத்தில் அதிகாரமில்லாத) ஜனங்களைக் காப்பதற்காக, **கு₃ணேஷு**—ஸத்வ ரஜஸ்தமோ குணங்களில், **கர்த்ருதாம் ஆரோப்ய**—தன்னிடமுள்ள கர்த்ருத்வத்தை அநுஸந்தித்து, **ஸர்வேஶ்வரே வா ந்யஸ்ய**—அந்த குணங்கள் முதலான அனைத்துக்கும் ஈஶ்வரனான பகவானிடத்திலாவது அக்கர்த்ருத்வத்தைச் சேர்த்துவிட்டு **அஸக்த்யா**—மோக்ஷம் தவிர்ந்த மற்ற பலன்களில் பற்றில்லாமல், **கர்மகார்யதா**—கர்மங்களைச் செய்யவேண்டும் என்பது, **த்ருதீயே உக்தா**—மூன்றுமத்தியாயத்தில் கூறப்பட்டது.

ஸ்ரீ க்ருஷ்ணஸ்வாமி தாஸன் இயற்றிய
கீதார்த்த விவரணம் மூன்றுமத்தியாயம்

மூன்றுவது அத்தியாயார்த்தச் சுருக்கம்:—சென்ற அத்தியாயத்தில் கர்மயோகத்திற்குப் பிறகு ஞானயோகம் செய்யவேண்டும் என்று கூறப்பட்டது, உலகில் பல அதிகாரிகளுக்கு ஞானயோகத்தை அனுஷ்டிக்கத்தக்க ஜ்ஞாநசக்திகள் கைகூடாது. அவர்கள் ஞானயோகத்தைச் செய்யமுயன்றால், அதைச்செய்ய முடியாமல் நாசத்தை அடைவர். இவர்களும் தன்னைப்பார்த்து ஞானயோகத்தில் இழிந்து நாசத்தையடையாமலிருப்பதற்காக, ஞானயோகத்தைச் செய்யவல்ல அதிகாரியும் ஞானத்தோடு கூடிய பற்றற்ற கர்மயோகத்தையே அநுஷ்டிக்கவேண்டும் என்றும், அதனாலேயே ஸித்திபெறலாம் என்றும் கூறுகிறது மூன்றுமத்தியாயம். ஆனால் இப்படிக் கர்மயோகத்தைச் செய்யும்போது 'நான்

வாதிகேஸரி ஜீயர் அருளிய

பகவத்கீதை வெண்பா அத்தியாயம் 3.

கர்மயோகம்

மூன்ருமோத் தாகுமிது முன்னுரைத்த புந்தியினும்
ஏன்ரு வதுகரும மென்பதனு—லான்றமைந்து
தன்கருமஞ் செய்யுமதே தக்கதென மிக்குரைக்கும்
வன்கருமந் தீரும் வகை.

முன் உரைத்த புந்தியினும்—முன் அத்தியாயத்தில் கூறப்பட்ட ஞானயோகத்தைக் காட்டிலும், *ஏன்று ஆவது கருமம்*—(அனைவரும்) ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்கதாயிருப்பது கருமயோகமே, *என்பதனுல்*—என்னும் காரணத்தினுல், *ஆன்று அமைந்து*—மற்ற பலன்களில் பற்றில்லாமல் இருந்துகொண்டு, கர்த்ருத்வத்யாகத்தையும் செய்து கொண்டு, *தன் கருமம் செய்யுமதே*—தன்னுடைய வர்ணுச்ரமதர்மங்களைச் செய்வதே, *வன் கருமம் தீரும் வகை*—வலியதான புண்ணிய பாபரூபமான கருமங்களைப் போக்கும் வழிகளுள், *தக்கது*—(அனைவருக்கும்) தக்கது, *என*—என்று, *மூன்ரும் ஓத்தாகும் இது*—இந்த மூன்ரும் அத்தியாயம், *மிக்கு உரைக்கும்*—உறுதியுடன் கூறும்.

செய்பவன்' என்று கர்த்ருத்வத்தைத் தன்னிடமே உள்ளதாக நினையாமல், முக்குணங்களால் தூண்டப்பெற்றே தான் காரியம் செய்கையாலே அந்த முக்குணங்களே செய்கின்றன என்று கர்த்ருத்வத்தை அவற்றினிடத்தில் அநுஸந்திக்கவேண்டும் இவன். அல்லது, குணங்கள் இவனைக் கர்மம் செய்யத்தூண்டும் சக்தியைப் பெற்றிருப்பதும் ஸர்வேச்வரனுலேயேயாகையாலும், அவனே இச்சேதனனையும் உட்புகுந்து கர்மம் செய்யும்படி நியமிக்கிருனுகையாலும், தன்னிடமேயுள்ளதாகத்தோன்றும் கர்த்ருத்வத்தை ஸர்வேச்வரனிடம் உள்ளதாக இவன் அநுஸந்திக்கவேண்டும். இது கர்த்ருத்வத்யாகம் எனப்படுகிறது. ஆக, 'ஸர்வேச்வரன் நியமிப்பதால், குணங்களால் தூண்டப்பட்டு நான் கர்த்தாவாகிறேன்' என்கிற விவேகத்துடன் இவன் கர்மயோகத்தைச் செய்யவேண்டும் என்றதாயிற்று. இப்படிக் கர்மயோகத்தின் பெருமையைக் கூறுகிறபடியால் இவ்வத்தியாயம் "கர்மயோகம்" என்று அழைக்கப்படுகிறது.

श्रीः

श्रीमते रामानुजाय नमः

श्रीभगवद्रामानुजमुनिभिरनुगृहीते

गीताभाष्ये तृतीयोऽध्यायः

॥भा॥ तदेवं मुमुक्षुभिः प्राप्यतया वेदान्तोदितनिरस्तनिखिलाविद्यादिदोषगन्धानवधिकातिशयासंख्येयकल्याणगुणगणपरब्रह्मपुरुषोत्तम -

---

முன்பின் அத்தியாயங்களோடு ஸங்கதி

மோக்ஷமடைய விரும்பும் முமுக்ஷுக்களுக்கு ப்ராப்யனுயிருப்பவன் நாராயணன் என்றும், புருஷோத்தமன் என்றும் வேதாந்தங்களிலும், உபப்$_3$ரும்ஹணங்களிலும் அழைக்கப்படும் பரம்பொருள். "ப்ர$_3$ஹ்ம வித$_3$ாப்நோதி பரம்" [தை-ஆ 1] [ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவன் மேலானதை அடைகிருன்.] "ஏஷ ஸம்ப்ரஸாத$_3$: அஸ்மாச்ச$_2$ரீராத் ஸமுத்த$_2$ாய பரஞ்ஜ்யோதிருபஸம்பத்ய ஸ்வேந ரூபேணுபி$_4$நிஷபத்$_3$யதே" [சாந் 8-3-4] [இந்த ஜீவன் இவ்வுடலினின்றும் கிளம்பி பரஞ்சோதியான நாராயணனை அடைந்து தன் ஸ்வரூப விளக்கத்தைப் பெறுகிருன்.] "பராத்பரம் புருஷமுபைதி தி$_3$வ்யம்" [முண்ட 3-2-4] [மேலானதைக் காட்டிலும் மேலானவனுன திவ்யபுருஷனை அடைகிருன்.] "ரஸம் ஹ்யேவாயம் லப்$_3$த்$_4$வாநந்தீ$_3$ப$_4$வதி' [தை-ஆ 7] [ரஸஸ்வரூபனுன பரமாத்மாவை இந்த ஜீவன் அடைந்து ஆநந்தமுடையவனுகிருன்.] "பரமம் ஸாம்யமுபைதி" [முண்ட 3-1-3] [பரமபுருஷனேடு ஜீவன் மேலான ஒற்றுமையை அடைகிருன்.] முதலான நூற்றுக்கணக்கான வேதவாக்யங்களிலும், ஸூத்ரங்களிலும், வேதத்தையொட்டியிருக்கும் ஸ்ம்ருதிகளிலும் மோக்ஷமடைந்த பின்பும் இப்பரம்பொருளுக்கும் ஜீவனுக்கும் வேற்றுமையுண்டென்று கோஷிக்கப்பட்டிருக்கையால், இந்த ஜீவனை ப்ராப்தாவென்றும், ப்ரஹ்மத்தை ப்ராப்யமென்றும் கொள்ளக்குறையில்லை. பல கல்யாணகுணங்களை உடையவனென்று பலவேதவாக்யங்களில் கோஷிக்கப்படும் இவனைச் சில வேதவாக்யங்கள் 'நிர்க்குணம்' என்று கூறுவது, தாழ்ந்த குணங்களின் நாற்றமும் இவனிடம் இல்லை என்னும் கருத்தினுலேயே. ஸகு$_3$ணவாக்யங்கள் எல்லையற்றவையாய், எண்ணமுடியாதவையான கல்யாணகுணங்கள் இவனிடம் உள்ளனவென்று கோஷிக்கின்றன. நிர்க்குணவாக்யங்கள், ஸத்வம் முதலான பிரகிருதியின் குணங்களும், அவற்ருல் ஜீவனுக்கு ஏற்படும் அஞ்ஞானம் முதலான தீய குணங்களும் இப்பரமாத்மாவிடம் இல்லை

நாதன்—ஸர்வேஶ்வரனான கண்ணன், 'சகம்—உலகத்திலே, சதிர் பெற்ற—(சான்றோன் எனப்) புகழ்பெற்ற, தனஞ்சயனே—அருச்சுனனே!, சங்கம் தவிர்ந்து—(கர்மபலன்களில்) பற்றை விட்டு, பொங்கும் குணங்கள்—(மாறி மாறி) மிகுதியடைகின்ற (ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ் என்னும் மூன்று) குணங்களின், புணர்ப்பு அனைத்தும்—தொடர்பால் ஏற்படும் எல்லாக் காரியங்களையும், அவற்றுள் புகவிட்டு—அந்த குணங்களுக்கே சேர்ந்தவையென அநுஸந்தித்தும், உரைத்த கிரிசை எல்லாம்—(சாஸ்திரங்கள்) கூறும் எல்லாக் கர்யங்களையும், நங்கண் எனவும்—என்னால் ஏற்படுபவை என்று அநுஸந்தித்தும், நவின்றார்—அனுஷ்டிக்கின்ற பெரியோர்கள், எங்கும் அறிவர்களே—கர்மயோகதசையிலும் ஞானயோகிகளேயாவர்' என்று—என்று, இயம்பினன்—உபதேசித்தான்.

கீதார்ச்லோகார்த்தச் சுருக்கம்

மூன்றுமத்தியாயம்

ச்லோ. அர்த்தம்.

1–2. ப்ரவ்ருத்தி மார்க்கமான கர்மயோகம் ஆத்மதர்ஶனத்திற்கு நேரே காரணமன்று; நிவ்ருத்தி மார்க்கமான ஜ்ஞாநயோகமே அதற்கு நேரே காரணம். இப்படி ஞானயோகமே சிறந்ததாயிருக்கக் கர்மயோகத்தில் ஏன் என்னை ஏவுகிறாய் என்று அர்ஜுனன் கேட்கிறான்.

3–8. எளிதாகச் செய்யத்தக்கதாயிருக்கை, நழுவ இடமில்லாததாயிருக்கை, விடமுடியாததாயிருக்கை முதலான காரணங்களால் கர்மயோகம் ஞானயோகத்தைக்காட்டிலும் சிறந்தது.

9–16. பகவதாராதனமான யஜ்ஞத்திற்கு உறுப்பாகாத கர்மங்களே இவனை ஸம்ஸாரத்தில் கட்டுப்படுத்தும்: அதற்கு உறுப்பான கர்மங்கள் புருஷார்த்த ஸாதனமாகுமேயொழிய இவனைக் கட்டுப்படுத்தாது.

17–19. ஆத்மதர்ஶனம் கைவரப்பெற்ற முக்தனான கைவல்யநிஷ்டனே வர்ணாஶ்ரமதர்மங்களைச் செய்யாமலிருக்கலாமாகையால், அப்படி முக்தனல்லாத நீ கர்மயோகத்தை அனுஷ்டித்தே ஆத்மதர்ஶனத்தைப் பெறவேணும்.

* 20. ஜனகர் முதலானோர் கர்மயோகத்தாலேயே ஆத்மதர்ஶனத்தைப்பெற்றனர்.

20*-26. சான்றோனாகப் புகழ்பெற்றவன், தான் ஜ்ஞாநயோகாதிகாரியாயினும், அதில் அதிகாரமில்லாதவர்களை ரக்ஷிப்பதற்காகவும், அவர்களைக் கலக்குவதன்மூலம் தனக்குண்டாகும் அநர்த்தத்தைத் தவிர்ப்பதற்காகவும் கர்மயோகத்தையே அநுஷ்டிக்கவேண்டும்.

27–30. 'ஸர்வேஶ்வரனால் தூண்டப்பட்டு, ஸத்வாதிகுணங்களுக்கு வசப்பட்டவனாகவே நான் கர்மம் செய்கிறேன்' என்னும் அகர்த்ருத்வாநுஸந்தானத்தோடு கூடவே கர்மங்களைச் செய்யவேண்டும். இப்படிக் கர்மயோகத்தில் ஞானம் கலந்திருக்கையால், ஞானயோகத்தையிடையிடாமல் அதுவே நேரே ஆத்மதர்ஶனத்துக்கு உபாயமாகும். ஆகையால், அது ஞானயோகத்தைவிடத் தாழ்ந்ததல்ல.

31–32. கர்மயோகத்தை அநுஷ்டிப்பாரின் சிறப்பு; அதை அநுஷ்டியாதாரின் தாழ்வு.

33–43. எத்தகைய சிறந்த ஞானயோகாதிகாரியையும், அநாதிவாஸனையும் அதுகாரணமாக வரும் காமக்ரோதங்களும் ஜ்ஞாநயோகத்தினின்றும் நழுவச்செய்துவிடும். அநாதிவாஸனை முதலானவற்றுக்கு அடியான பாபங்களைப் போக்கும் கர்மயோகத்தில் ஈடுபடுவதன் மூலமே இவற்றை வெல்லமுடியும். ஆகையால் நழுவதற்கிடமுள்ளதாய், செயற்கரியதான ஜ்ஞானயோகத்தைக் காட்டிலும், நழுவுதற்கிடமற்றதாய், செயற்கெளியதான கர்மயோகமே ஜ்ஞாநயோகாதிகாரியோடு, கர்மயோகாதிகாரியோடு வாசியற அனைவராலும் கைக்கொள்ளத் தக்கது.

ஆளவந்தார் அருளிய
கீதார்த்த ஸங்க்ரஹம்
[நாலாவது அத்தியாயத்தின் சுருக்கம்]

प्रसङ्गात्स्वस्वभावोक्तिः कर्मणोऽकर्मताऽस्य च।
भेदाः, ज्ञानस्य माहात्म्यं चतुर्थाध्याय उच्यते॥ ८॥

8. ப்ரஸங்க$_3$ாத் ஸ்வஸ்வப$_4$ாவோக்தி: கர்மணோऽகர்ம-
தாஸ்ய ச।
பே$_4$த$_3$ா:, ஜ்ஞாநஸ்ய மாஹாத்ம்யம் சதுர்த்த$_2$ாத்$_4$யாய
உச்யதே॥

சதுர்த்த$_2$ாத்$_4$யாயே—நான்காமத்தியாயத்தில், கர்மண: அகர்மதா உச்யதே—(ஞானமடங்கிய) கர்மயோகம் ஞான யோகமாகவேயிருத்தல் சொல்லப்படுகிறது; அஸ்ய பே$_4$த$_3$ா: ச (உச்யந்தே)—கர்மயோகத்தின் (ஸ்வரூபமும்) பிரிவுகளும் சொல்லப்படுகின்றன; ஜ்ஞாநஸ்ய மாஹாத்ம்யம் (உச்யதே)—(கர்மயோகத்தில் அடங்கிய) ஞானபாகத்தின் பெருமையும் கூறப்படுகிறது; ப்ரஸங்க$_3$ாத்—(தான் சொல்லுமர்த்தம் ப்ராமாணிகமானது என்று நிரூபிக்கவேண்டிய) ப்ரஸங்கம் ஏற்பட்டபடியாலே, ஸ்வஸ்வப$_4$ாவோக்தி:—(அவதார தசையிலும் மாருத) தன் தன்மையைப்பற்றிய பேச்சும் (முதலில் உள்ளது).

ஸ்ரீ க்ருஷ்ணஸ்வாமி தாஸன் இயற்றிய
கீதார்த்த விவரணம் நாலாமத்தியாயம்

நாலாவது அத்தியாயார்த்தச் சுருக்கம்:— "அஸக்த்யா லோக ரக்ஷாயை" [7] என்று தொடங்கும் கீதார்த்த ஸங்க்ரஹ ஶ்லோகத்திற்சொன்னபடி, ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமுள்ள முமுக்ஷுவுக்குச் சடக்கென ஞானயோகத்தில் இழிய சக்தி கிடையாதாகையாலே கர்மயோகமே கைக்கொள்ளதக்கதென்றும், ப்ரக்ருதிவாஸனையை ஜயித்திருக்கையாலே ஜ்ஞானயோகத்தில் அதிகாரமுள்ளவனுக்கும் நழுவுதற்கிடமுள்ளதாயிருக்கை முதலான தோஷங்களையுடைய

வாதிகேஸரி ஜீயர் அருளிய
பகவத்கீதை வெண்பா—அத்தியாயம் 4.
ஞான (விபாக) யோகம்
அத்தியாயப்பொருளின் சுருக்கம்

நாரா யணன்கீதை நாலாமோத் திற்றனது
சீரார் பிறவிச் சிறப்புடனே—யேராரும்
யோகத் துடன்கரும முற்றியலு மாறுரைக்கு
மேகப் பலபரிசா வேய்ந்து.

நாராயணன்—(கண்ணனாய் அவதரித்த) நாராயணன், கீதை நாலாம் ஓத்தில்—கீதையின் நாலாம் அத்தியாயத்தில், தனது சீர் ஆர் பிறவி சிறப்புடனே—பெருமை மிகுந்த தன் அவதாரச் சிறப்போடு கூட, ஏர் ஆரும் யோகத்துடன்—சிறப்புற்ற ஞானத்தோடு, ஏகம் கருமம்—ஒன்றான கருமம், பல பரிசா ஏய்ந்து—பல வகைகளாக இருந்துகொண்டு, முற்று இயலும் ஆறு—(ஜ்ஞான யோகத்தை இடையிடாமலே) பரிபூர்ண ஸாதனமாயிருக்கும் வகையை, உரைக்கும்—உபதேசிக்கிறான்.

ஜ்ஞாநயோகத்தைக் காட்டிலும், அந்த தோஷங்களற்றதாய், அகர்த்ருத்வாநுஸந்தானத்தோடு கூடியதான கர்மயோகமே சிறந்ததென்றும், அதிலும் சான்றோனாகப் புகழ்பெற்றவன் சக்தியுடையவனாயினும், இல்லாதவனாயினும் தன் பொருட்டும் பிறரை ரக்ஷிப்ப தன் பொருட்டும் கர்மயோகத்தையே அனுஷ்டிக்கவேண்டும் என்றும் ஆகவிப்படி சக்தியில்லாதவனுக்கும், சக்தியிருந்தபோதிலும் அப்ரஸித்தனாய் ஸ்வார்த்த$_2$நிபுணனாயிருப்பவனுக்கும், சக்தியிருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும் ப்ரஸித்தனாயிருப்பவனுக்கும் கர்மயோகமே கைக்கொள்ளத்தக்கது என்று நிலைநிறுத்துவதன்மூலம் மூன்றாமத்தியாயத்தில் கர்மயோகத்திற்கு அதிகாரியும் ஜ்ஞானயோகத்தைக் காட்டிலும் கர்மயோகத்திற்குச் சிறப்பும் கூறப்பட்டது. இனி, இந்த நாலாம் அத்தியாயத்தில், "ப்ரஸங்க$_3$ாத்" [8] என்று தொடங்கும் கீதார்த்த ஸங்க்ரஹஶ்லோகத்திற் சொன்னபடி, முன் அத்தியாயத்தில் அனுஷ்டிக்கத்தக்கதாகச் சொல்லப்பட்ட கர்மயோகம் உலகனைத்தும் உய்யும்பொருட்டு மந்வந்தரத்தின் ஆதியிலேயே உபதேசிக்கப்பட்டதாகையாலே அவசியம் அனுஷ்டிக்கத்தக்கதேயென்று கூறுவதன்மூலம் அதன் ப்ராமாணிகத்வமும் (1)

யால்) அவதரிக்கும் (அவதாரங்களின்) சிறப்புக்களும், துறவா கிரிசைகள்—ஞானியாலும் விடத்தகாத த்$_3$ரவ்ய யஜ்ஞம் முதலான கர்மங்கள் யாவும், தூமதி தன்னால் துலங்குகையும் — தூய்மையான ஆத்மதத்வஜ்ஞானமும், ப்ரஹ்மாத்மகத்வஜ்ஞானமும் சேர்ந்து விளங்குவதையும், இறவா உயிர் நல் நிலை—அழியாத ஜீவனின் சுத்தமான தன்மையை, கண்டிடும்—(கர்மயோகம் முற்றியபின்) நேரே காணும், உலகின்—உயர்ந்தோரான கர்மயோகிகளின், நிலையும்—சிறப்பையும், நேயனுக்கு—நண்பனான அர்ஜுனனுக்கு, அன்று—அக்காலத்தில், அறிவித்தனன்—உபதேசித்தான்.

கீதாஸ்லோகார்த்தச் சுருக்கம்

நாலாம் அத்தியாயம்

ஸ்லோ.	அர்த்தம்.
1-3.	கர்மயோகம் ஶாஸ்த்தபரம்பராப்ராப்தம்.
4.	அர்ஜுனன் கேள்வி.
5-11.	அவதார ரஹஸ்யம்.
12-24.	கர்மயோகம் ஜ்ஞாநாகாரமாயிருப்பதை நிரூபிப்பது.
25-*30.	கர்மயோக வகைகள்.
30*-32.	கர்மயோகிகளுக்கு நித்யநைமித்திக கர்மங்கள் அவஶ்யம் அநுஷ்டிக்கவேண்டியவையே; அவர்களிடையே ப$_4$ல பே$_4$த$_3$மும் கிடையாது.
33-40.	கர்மயோகத்தில் அடங்கிய ஜ்ஞாநாம்ஶத்தின் ப்ராத$_4$ாந்யம்.
41-42.	முடிவுரை.

ஆளவந்தார் அருளிய
கீதார்த்த ஸங்க்$_3$ரஹம்

[ஐந்தாமத்தியாயத்தின் சுருக்கம்]

कर्मयोगस्य सौकर्यं शैघ्र्यं काश्चन तद्विधाः।
ब्रह्मज्ञानप्रकारश्च पञ्चमाध्याय उच्यते ॥ ९ ॥

9. கர்மயோக$_3$ஸ்ய ஸௌகர்யம் ஶைக்$_4$ர்யம் காஶ்சந
தத்$_3$வித$_4$ா: ।
ப்$_3$ரஹ்மஜ்ஞாநப்ரகாரஶ்ச பஞ்சமாத்$_4$யாய உச்யதே ॥

கர்மயோக$_3$ஸ்ய—கர்மயோகத்தினுடைய, ஸௌகர்யம்—செயற்கெளிய தன்மையும், ஶைக்$_4$ர்யம்-விரைவில் பலனளிக்கும் தன்மையும், காஶ்சந தத்$_3$வித$_4$ா:—அதற்குறுப்பான சில அங்கங்களும், ப்$_3$ரஹ்ம ஜ்ஞாந ப்ரகார: ச—சுத்தாத்மாக்களை ஸமமாகக் காண்கைக்குறுப்பான நிலையும், பஞ்சமாத்$_4$யாயே—ஐந்தாமத்தியாயத்தில், உச்யதே—கூறப்படுகிறது.

ஸ்ரீக்ருஷ்ணஸ்வாமி தாஸன் இயற்றிய

கீதார்த்த விவரணம் ஐந்தாமத்தியாயம்

ஐந்தாவது அத்தியாயார்த்தச் சுருக்கம்:-கர்மயோகம் அநுஷ்டிப்பதற்கு எளியது என்பதும், ஜ்ஞானயோகத்தைக் காட்டிலும் விரைவில் ஆத்மஸாக்ஷாத்காரமாகிற பயனை அளிப்பது என்பதும், அந்தக் கர்மயோகத்தை அநுஷ்டிப்பவனுக்கு வேண்டிய அகர்த்ருத்வாநுஸந்தான ப்ரகாரத்தையும், ஆத்மாக்களை ஸமமாகக் காண்கைக்கு உறுப்பான கர்மயோகியின் நிலையும் இவ்வைந்தாமத்தியாயத்தில் கூறப்படுகிறது. "ஸந்யாஸ: கர்மணாம்" என்று இவ்வத்தியாயத்தின் தொடக்கத்தில் கர்மஸந்யாஸமாகிற ஜ்ஞாநயோகத்தைப்பற்றி ப்ரஸ்தாவிக்கிருகைகையாலும், 'கர்மங்களைச் செய்பவன் நானல்லன்' என்னும் அகர்த்ருத்வாநுஸந்தானத்தையும் 'கர்மஸந்யாஸம்' என்று கூறலாமாகையாலும், அதுவே இவ்வத்தியாயத்தில் முக்கியமாகச் சொல்லப்படுகிறதாகையாலும், இவ்வத்தியாயம் கர்மஸந்யாஸயோகம் என்று சொல்லப்படுகிறது என்று கொள்ளலாம்.

வாதிகேஸரி ஜீயர் அருளிய

பகவத்கீதை வெண்பா—அத்தியாயம் 5

(கர்ம) ஸந்யாஸ யோகம்

அத்தியாயப் பொருளின் சுருக்கம்

அண்ண லருள்கீதை யஞ்சாமோத் துக்கருமந்
திண்ண முணர்வதனைச் சேர்ந்தமைந்த—வண்ணமது
சிந்தை தெளியத் தெளிவுற் றுரைக்குமதே
முந்தை மறைநெறியை மூண்டு.

அண்ணல்—ஸ்வாமியாகிற கண்ணன், *அருள்*—அருளிச்செய்த, *கீதை*—கீதாஶாஸ்திரத்தின், *அஞ்சாம் ஓத்து*—ஐந்தாம் அத்தியாயம், *முந்தை மறை நெறியை மூண்டு*—பழையதான வேதமார்க்கத்தைப் பின்பற்றி, *கருமம்*—கர்மயோகம், *உணர்வு அதனை திண்ணம் சேர்ந்து அமைந்த வண்ணம் அது*—'நான் கர்த்தாவல்லன்' என்னும் அறிவோடு உறுதியாகச் சேர்ந்து பொருந்கியிருக்கும் தன்மையை, *சிந்தை தெளிய*—(அர்ஜுனனுடைய) மனம் தெளிவடையும்படியாக, *தெளிவுற்று உரைக்குமதே*—மிக விளக்கமாகச் சொல்லுவதாகும்.

முன் அத்தியாயங்களோடு ஸங்க3தி (தொடர்பு)

மூன்ருவது நாலாவது அத்தியாயங்களில் சொல்லப்பட்ட அர்த்தங்களை விளக்குவதன்மூலம் அவற்ரேடு தொடர்புடையது இவ்வைந்தாமத்தியாயம், நாலாம் அத்தியாயத்தில் ஜ்ஞாநாகாரமாகவேயிருக்கும் கர்மயோகத்தின் வகைகளும், கர்மயோகத்தில் அடங்கியுள்ள ஜ்ஞாநாம்ஶத்தின் சிறப்பும் கூறப்பட்டது. கர்மயோகத்தை உபதேசிக்கும் மூன்ரும் அத்தியாயத்திலேயே, (1) ஆத்மஜ்ஞானத்தை உள்ளடக்கியிருக்கையாலும், (2) நழுவ இடமில்லாததாயிருக்கையாலும், (3) செயற்தெளிதாயிருக்கையாலும், (4) ஜ்ஞாநயோகத்தை இடையிடாமலே பலனையளிப்பதாயிருக்கையாலும் கர்மயோகமானது ஜ்ஞாநயோகத்தைக்காட்டிலும் சிறப்புற்றது என்று கூறப்பட்டது. இவ்வைந்தாமத்தியாயத்தில் கர்மயோகமானது ஆத்மாவை அடைவிக்கும் ஸாதனமாம்போது ஜ்ஞானயோகத்தைக் காட்டிலும் விரைவிலேயே பலனையளிக்கிறது என்றும், கர்மயோகத்தில் அடங்கிய அகர்த்ருத்வாநுஸந்தானத்தின் தன்மையும் விளக்கப்பெற்று, இக்கர்மயோகத்தால் பெறப்படும் ஆத்மஸாக்ஷாத்காரம் நன்கு விவரிக்கப்படுகிறது.

श्रीः
श्रीमते रामानुजाय नमः

अथ पञ्चमोऽध्यायः ॥

॥ भा ॥ चतुर्थेऽध्याये कर्मयोगस्य ज्ञानाकारतापूर्वकस्वरूपभेदो ज्ञानांशस्य च प्राधान्यमुक्तम्; ज्ञानयोगाधिकारिणोऽपि कर्मयोगस्यान्तर्गतात्मज्ञानत्वादप्रमादत्वात्सुकरत्वान्निरपेक्षत्वाच्च ज्यायस्त्वं तृतीय एवोक्तम्। इदानीं कर्मयोगस्यात्मप्राप्तिसाधनत्वे ज्ञाननिष्ठायाश्शैघ्र्यं कर्मयोगान्तर्गताकर्तृत्वानुसन्धानप्रकारं च प्रतिपाद्य तन्मूलं ज्ञानं च विशोध्यते ॥

கீதார்த்தஸங்க்ரஹத்தில் கர்மயோகம் செயற்கெளிதாயிருப்பது, விரைவில் பலனளிப்பது என்று இரண்டு அம்ஶங்கள் இவ்வத்தியாயத்தில் கூறப்படுவதாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இவ்வத்தியாயத்தின் மூன்ரும் ஶ்லோகத்தில் "ஸுக2ம் ப3ந்த4ாத் ப்ரமுச்யதே" என்று கர்மயோகத்தின் செயற்கெளிமையும், ஐந்தாம் ஶ்லோகத்தில் "யோக3யுக்தோ முநிர் ப்3ரஹ்ம நசிரேணாதி4க3ச்ச2தி" என்று கர்மயோகத்தின் விரைவில் பலனளிக்கும் தன்மையும் சொல்லப்படுவதைக் காண்கிரேம். அப்படியிருக்கும்போது, இவ்வத்தியாயத்தின் பாஷ்ய அவதாரிகையில் கர்மயோகத்தின் செயற்கெளிமையைச் சொல்லாமல், விரைவில் பலனளிக்கும் தன்மையை மாத்திரம் சொல்லுவானேன்? எனில்: மூன்ருமத்தியாயத்தின் தொடக்கத்திலேயே கர்மயோகம் செயற்கெளிதாயிருப்பது என்று விளக்கமாகச் சொல்லப்பட்டுவிட்டபடியால், இவ்வத்தியாயத்தில் அதைச் சொல்லியது அநுவாதமாத்திரமேயாகும் என்று, இங்கு புதிதாதச் சொல்லப்படும் ஶைக்4ர்யத்தை. (விரைவில் பலனளிக்கும தன்மையை) மாத்திரம் இவ்வத்தியார்த்த2மாகச் சொல்லியதில் குறையில்லை. அகர்த்ருத்வாநுஸந்த4ானமும், ஆத்மஸாக்ஷாத்காரமும் முன் அத்தியாயங்களிலேயே சொல்லப்பட்டவையாலும், அவை இங்கு விளக்கமாகக் கூறப்படுகின்றனவாகையாலே, அவற்றை இவ்வத்தியாயார்த்தமாக எடுத்ததிலும் குறையில்லை.

பகவத் கீதை வெண்பா

(ஐந்தாமத்தியாயத்தின் ஸாரத்தைக் கூறுவது)

மெய்யுணர் வின்னே வியன்கருமத் தார்ந்து
... ...
... ...
... ... யிதுமுடிந்த தோர்ந்து

இவ்வெண்பா பெரும்பாலும் செல்லரித்திருப்பதால், பதவுரை எழுதப்படவில்லை.

வாதிகேஸரி ஜீயர் அருளிய பகவத்கீதை வெண்பாவில்
ஐந்தாமத்தியாயம் நிறைவு பெற்றது.

கீதார்த்த சங்கிரகம்

(ஸ்ரீ வேதாந்த தேசிகர் அருளியது)

ஐந்தாமத்தியாயத்தின் ஸாரப்பொருள்

6. கண்டெளி தாங்கரு மம்முயிர் காட்டக் கடுகுதலு
மண்டி யதன்படி யின்மனங் கொள்ளும் வரிசைகளுங்
கண்டறி யாவுயி ரைக்காண லுற்ற நினைவுகளும்
வண்டுவ ரேச னியம்பினன் வாசவன் மைந்தனுக்கே.

வண் துவரேசன்—துவாரகைக்கு நாதனான வண்மை மிக்க கண்ணன், வாசவன் மைந்தனுக்கு—இந்திரன் பிள்ளையான அர்ஜுனனுக்கு,— கண்டு எளிதாம் கருமம்—கண்ணெதிரே தோற்றுகையால் எளிதில் செய்யக்கூடிய கருமயோகம், உயிர் காட்ட கடுகுதலும்—ஆத்மாவைக் காட்டுவதில் (ஜ்ஞாநயோகத்திலும்) விரைவுமிக்கதாயிருப்பதையும், அதன் படியில் மண்டி—அக்கர்மயோகத்தின் அங்கங்களில் ஈடுபட்டு, மனம் கொள்ளும் வரிசைகளும்—மனத்தில் அனுஸந்திக்கவேண்டிய அகர்த்ருத்வம் முதலானவற்றையும், கண்டு அறியா உயிரை—(நேரில் இதுவரை) கண்டு அறியப்படாத ஆத்மதத்துவத்தை, காணல் உற்ற நினைவுகளும்—(எங்கும் ஜ்ஞாநஸ்வரூபமாகப்) பார்ப்பதற்கு உறுப்பான எண்ணங்களும் (ஆகிய இவற்றை)- இயம்பினன்—உபதேசித்தருளினன்.

கீதாஸ்லோகார்த்தச் சுருக்கம்

ஐந்தாமத்தியாயம்

ஸ்லோ.	அர்த்தம்
1.	கர்மஜ்ஞாநயோகங்களில் எது சிறந்தது? என்று அர்ஜுனன் கேள்வி.
2-7.	செயற்கெளிமையாலும், விரைவில் பலனளிக்கும் தன்மையாலும் கர்மயோக3மே ஜ்ஞாநயோக3த்தைக் காட்டிலும் சிறந்தது என்று கண்ணனின் பதில்,
8-11.	அகர்த்ருத்வாநுஸந்த4ானத்தில் ஒரு வகையான 'இந்திரிய ப்ராணன்களில் கர்த்ருத்வத்தை அனுஸந்தி4க்கை.
12.	ப2லஸங்க3த்யாக3ம் மோக்ஷஹேது.
13.	சரீரத்தில் கர்த்ருத்வத்தை அநுஸந்தி4க்கை (அகர்த்ருத்வாநுஸந்த4ானத்தில் மற்றொரு வகை).
14-15.	ஆத்மாவுக்குக் கர்த்ருத்வமின்மை; ப்ரக்ருதிவாஸனையின் கர்த்ருத்வம். (அகர்த்ருத்வாநுஸந்தானத்தில் மற்றொரு வகை)
16.	அகர்த்ருத்வாநுஸந்த4ானத்தை உள்ளடக்கிய ஆத்ம விஷய ஜ்ஞாநத்தின் பெருமை.
17.	ஆத்மாநுப4வமாகிற மாடத்திற்கு ஏறும் படிக்கட்டாயிருக்கும் அறிவின் படிகளின் வரிசை.
18-19.	ஆத்மாக்கள் அனைவரும் ஜ்ஞாநைகாகாரத்தால் ஸமர் என்னும் அறிவு—ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்தை மறுமையில் விளைப்பது; இம்மையிலும் மேலான துக்கநிவ்ருத்தியை அளிப்பது.
20-25.	ஸமத3ர்ஶநநிலை ஏற்பட உதவும் ஆறு அநுஷ்டாந முறைகள்.
20.	முற்கூறிய ஸமத3ர்ஶந நிலையை விளக்கும் மனநிலை.
21.	ஸமத3ர்ஶந நிலை வந்தால் ஆத்மாநுப4வம் தன்னடையே வரும்.
22.	ப்ராக்ருதபோ4க3ங்களை விடும் வழி.
26.	ஸமத3ர்ஶநநிலை கைவந்தால் ஆத்மாநுப4வம் விரைவில் ஏற்படும்.
27-28.	கர்மயோகத்தின் உபதே3ஶம்.
29.	கர்மயோகம் மற்றொரு காரணத்தாலும் செயற்கெளியதாயிருப்பது.

ஆளவந்தார் அருளிய

கீ3தார்த்த2 ஸங்க்3ரஹம்

[ஆருவது அத்தியாயத்தின் சுருக்கம்]

योगाभ्यासविधिर्योगी चतुर्धा योगसाधनम् ।
योगसिद्धिः स्वयोगस्य पारम्यं षष्ठ उच्यते ॥ १० ॥

10. யோக3ாப்4யாஸவிதி4ர் யோகீ3 சதுர்த்த4ா, யோக3ஸாத4நம்
யோக3 ஸித்3தி4: ஸ்வயோக3ஸ்ய பாரம்யம் ஷஷ்ட்ட2 உச்யதே ||

யோக3ாப்4யாஸ விதி4:—(ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரமாகிற) யோக3த்தைப் பழகும் முறையும், **சதுர்த்த4ா யோகீ3**—நாலுவகைப்பட்ட யோகிகளும், **யோக3ஸாத4நம்**—(முற்கூறிய) யோகத்திற்கு ஸாத4நமாகிய அப்4யாஸம், வைராக்3யம் முதலானவையும், **யோக3ஸித்3தி4:**—(தொடங்கிய) யோக3ம் (இடையில் தடைபட்டாலும் காலக்ரமத்தில்) ஸித்3தி4யடையும் என்பதும், **ஸ்வயோக3ஸ்ய பாரம்யம்**—தன விஷயமான பக்தியோகத்தின் உயர்வும், **ஷஷ்ட்டே2**—ஆருமத்தியாயத்தில், **உச்யதே**—கூறப்படுகிறது.

ஸ்ரீக்ருஷ்ணஸ்வாமி த3ாஸன் இயற்றிய

கீதார்த்த விவரணம் ஆரும் அத்தியாயம்

ஆருவது அத்தியாயார்த்தச் சுருக்கம்:— (1) ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரமாகிற யோகத்தைப் பழகும் முறையும், (2) ஆத்மஸாக்ஷாத்காரம் செய்யும் யோகிகளில் நாலு வகையும், (3) அவ்வாத்மஸாக்ஷாத்காரத்திற்கு ஸாத4நமாயிருக்கும் அப்4யாஸம் (சிந்தனம்), வைராக்3யம் முதலானவையும், (4) தொடங்கிய யோக3ம் இடையில் தடைபட்டாலும், அடியோடு அழிந்துவிடாமல் காலக்ரமத்தில் ஸித்தியடையும் என்பதும், (5) ஸர்வேஶ்வரனை விஷயமாகக்கொண்ட பக்தியோகம் முற்கூறிய ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரமாகிற யோகத்தைக் காட்டிலும்சிறப்புற்றது என்னும் அர்த்தமுமாக ஐந்து அர்த்தங்கள் இவ்வத்தியாயத்தில் கூறப்படுகின்றன. இவ்வத்தியாயத்தில் இவ்

வாதிகேஸரி ஜீயர் அருளிய

பகவத்கீதை வெண்பா—அத்தியாயம் 6

அத்4யாத்மயோக3ம்

அத்தியாயப் பொருளின் சுருக்கம்

அத்த னருள்கீதை யாருமோத் தாற்கருமத்
தொத்த தெளிவைத் தெரிந்துரைக்கு
... ...
... ...

ஆருவது அத்தியாயத்தின் சுருக்கத்தை விளக்கும் இவ் வெண்பாவில் பின்னடிகள் செல்லரித்துவிட்டதால் பதவுரை எழுதப்படவில்லை.

வைந்து அர்த்தங்கள் சொல்லப்பட்டாலும், ஓவ்வோரத்தியாயத்தில் ஓவ்வோரர்த்த2ம் ப்ரத4ாநம் என்கிற கணக்கிலே, இவ்வத்தியாயத்தில் யோக3ாப்4யாஸ விதி4யாகிற முதல் அர்த்த2மே ப்ரத4ாநமாகையால், இவ்வத்தியாயம் யோக3ாப்4யாஸயோக3ம் என்று அழைக்கப்படுகிறது என அறியத்தக்கது. இதனுலேயே ப4ாஷ்யகாரரும், முதல் ஶ்லோகப4ாஷ்யத்திலே யோக3ாப்4யாஸ விதி4யையே இவ்வத்தியாயத்தின் அர்த்த2மாகக் குறிப்பிட்டருளினர். ஆளவந்தாரால் குறிப்பிடப்பட்ட 2, 3, 4-வது அர்த்தங்கள் இந்த யோக3ாப்4யாஸத்திற்கு உறுப்பானவை என்பதும், பக்தியோகச் சிறப்பாகிற கடைசி அர்த்தம் மேலே உள்ள மத்4யமஷட்கத்தில் சொல்லப்போகும் பக்தியோகத்திற்குத் தோற்றுவாயாக அமைந்தது என்பதும் குறிக்கொள்ளத்தக்கது.

முன் அத்தியாயங்களோடு ஸங்க3தி (தொடர்பு)

முன் ஐந்து அத்தியாயங்களிலும், கர்மயோக3 ஸாத்4யமான ஜ்ஞாநயோக3மும், ஆத்மயாத2ாத்ம்யஜ்ஞாநமாகிற அங்கத்தோடு கூடிய கர்மயோக3மும் விவரிக்கப்பட்டன; இவ்வத்தியாயத்தில் அவ்விரு யோகங்களாலும் தனித்தனியே ஸாதி4க்கத்தக்க ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரமாகிற யோகத்தைப் பழகும்முறை ப்ரத4ாநமாக விவரிக்கப்பட்டு, பரவித்3யைக்கு அங்க3மானதாய், ப்ரஜாபதி வாக்யத்தில் கூறப்படுவதாக மூன்ருவது அத்தியாயத் தொடக்கத்தில் காட்டப்பட்ட ஆத்மத2ர்ஶநம் பரிபூர்ணமாக விளக்கப் படுகிறது.

इत्यर्थः। स मे युक्ततमो मतः—स सर्वेभ्यश्श्रेष्ठतमः इति सर्वं सर्वदा यथावस्थितं स्वत एव साक्षात्कुर्वन् अहं मन्ये॥ ४७॥

॥ इति श्रीभगवद्रामानुजविरचिते श्रीमद्गीताभाष्ये षष्ठोऽध्यायः॥ ६॥

(ஸ: யுக்ததமோ மே மத:) அவன் மற்ற எல்லா யோகி3களைக் காட்டிலும் மேலானவன் என்பது என் ஸித்3தா4ந்தம். (மே மத:) "யோ வேத்தி யுக3பத் ஸர்வம் ப்ரத்யக்ஷேண ஸதா3 ஸ்வத:" [ந்யாயதத்வம்] [எவனொருவன் எல்லாவற்றையும் ஒரே காலத்தில் எப்போதும் தானே ப்ரத்யக்ஷமாகக் காண்கிறானோ] என்கிறபடியே எல்லாவற்றையும் ஒரே காலத்தில் எப்போதும் தானாகவே ப்ரத்யக்ஷமாகக் கண்டுகொண்டிருக்கிற என்னுடைய ஸித்3தா4ந்தமாகையாலே இதில் நீ விஸ்வஸிக்கத் தட்டில்லை என்று கருத்து. ஆக, இந்த ஶ்லோகத்தால் மத்4யமஷட்கத்தில் விவரிக்கப்படவிருக்கும் ப4க்தியோக3நிஷ்ட2னுடைய பெருமையைக் காட்டினானாயிற்று. 47.

ஆக, யோகா3ப்4யாஸ யோக3ம் என்று பெயர் பெற்ற இவ்வாறும் அத்தியாயத்தில், யோகா3ப்4யாஸ விதி4யாகிற (ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்தைப் பழகும் முறையாகிற) அர்த்த2ம் ப்ரதா4னமாக விளக்கப்பட்டது. ஆத்மஸாக்ஷாத்காரம் செய்யும் யோகி3களில் நாலுவகை உண்டு என்னும் அர்த்த2மும், அவ்வாத்மஸாக்ஷாத்காரத்திற்கு அப்4யாஸம் (சிந்தனம்), வைராக்3யம் முதலானவை ஸாத4னமாயிருக்கின்றன என்னும் அர்த்த2மும், தொடங்கிய யோக3ம் இடையில் தடைபட்டாலும் அடியோடு அழிந்து விடாமல் காலக்ரமத்தில் ஸித்3தி4யடையும் என்னும் அர்த்த2மும் முற்கூறிய ப்ரதா4னார்த்த2த்திற்கு உறுப்பாக விளக்கப்பட்டன. மேலே உள்ள மத்4யமஷட்கத்தில் சொல்லப்போகும் ப4க்தியோக3த்திற்கு அவதாரிகையாக ப4க்தியோக3ச்சிறப்பாகிற அர்த்த2மும் கடைசி ஶ்லோகத்தில் விளக்கப்பட்டது.

ஸ்ரீ க்ருஷ்ணஸ்வாமி தா3ஸன் இயற்றிய
கீ3தார்த்த2 விவரணத்தில் ஆறுமத்தியாயம் நிறைவு பெற்றது.

ப்ரத2ம ஷட்கம்
ஸம்பூர்ணம்

பகவத் கீதை வெண்பா

(ஆறுமத்தியாயத்தின் ஸாரத்தைக் கூறும் பாசுரம்)

யோக விதியோகி யோகத்து நாலுவகை
யோகமது மேலா வுயர்நிலைமை—மேகநிக
ரண்ண லருள்கீதை யாறுமோத் தின்பொருளாத்
திண்ண முடிந்ததிது சேர்ந்து.

வாதிகேஸரி ஜீயர் அருளிய பகவத்கீதை வெண்பாவில்
ஆறும் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

யோக விதி—யோக3மாகிற ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்தைப் பழகும் முறையும், யோகி யோகத்து நாலு வகை—அதைப் பழகும் யோகி3யரிலும், அந்த யோக3த்திலும் உள்ள நாலு பிரிவும், யோகம் அது—ஸுப்ரஸித்3த4மான ப4க்தியோக3ம். மேலா உயர் நிலைமை—எல்லா யோக3ங்களைக் காட்டிலும் மேலாக உயர்ந்து நிற்கும் நிலையும், இது சேர்ந்து—ஆகிய இவ்வர்த்த2ங்கள் சேர்ந்து. மேகம் நிகர் அண்ணல் அருள் கீதை ஆறும் ஓத்தின் பொருளா திண்ணம் முடிந்தது—மேக4த்தை ஒத்த ஸ்வாமியான கண்ணன் அருளிய கீ3தையின் ஆறும் அத்தியாயத்தின் பொருளாக அறுதியிடப்பட்டு நிறைவடைந்தது.

முதல் ஷட்கத்தின் ஸாரம்

சோக முயிருணர்வு தொல்கருமச் செய்தியதி
லாகு மறிவுயர்த்தி யார்வகைகள்—யோகமுயிர்
காட்சி யிவற்றின் கருத்துமுத லாறோத்தின்
மாட்சிமை சொல்லும் வகை.

சோகம்—(அர்ஜுனனுடைய) சோகம். உயிர் உணர்வு—ஜீவாத்மதத்துவத்தைப்பற்றிய அறிவு. தொல் கருமச் செய்தி—பழமையான கர்மயோகா3நுஷ்டா2னம். அதில் ஆகும் அறிவுயர்த்தி-அக்கர்மயோக3த்தில் அடங்கிய அறிவின் சிறப்பு. (அதில்) ஆர் வகைகள்—அக்கர்மயோக3த்தில் உள்ள சில வகைகள். உயிர் காட்சி யோகம்—ஆத்மாவைக் காண்பதாகிற யோக3ம். இவற்றின் கருத்து—ஆகிய இவ்வாறு அர்த்த2ங்களின் விளக்கமும். முதல் ஆறு ஓத்தின்—(முறையே) முதல் ஆறு அத்தியாயங்களின் மாட்சிமை சொல்லும்வகை—முக்கியமான அர்த்தங்களைச் சொல்லும் வகையாகும்.

கீதார்த்த சங்கிரகம்

(ஸ்ரீ வேத3ாந்த தே3சிகர்)

ஆறாமத்தியாயத்தின் ஸாரப்பொருள்

7. யோக முயற்சியும் யோகிற் சமநிலை நால்வகையும்
யோகி னுபாயமும் யோகுத னால்வரும் பேறுகளும்
யோகு தனிற்றன் றிறமுடை யோகுதன் முக்கியமு
நாகணை யோகி நவின்றன னன்முடி வீரனுக்கே.

நாக அணை யோகி—திருவனந்தாழ்வானாகிய திருப்பள்ளியில் யோகநித்திரைகொண்டருள்கின்ற எம்பெருமானாகிய கண்ணன். நன் முடி வீரனுக்கு—சிறந்த கிரீடத்தையுடைய வீரனாகையால் கிரீடி எனப் பெயர்பெற்ற அர்ஜுனனுக்கு. யோக முயற்சியும்—ஜீவாத்ம யோக3மாகிற ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்தைப் பழகும் முறையும். யோகில்—முற்கூறிய யோகத்தில். சமநிலை நால்வகையும்—நாலுவகைப்பட்ட ஸாம்யத்தைப் பார்க்கும் நிலைகளும். யோகின் உபாயமும்—முற்கூறிய யோக3த்தின் ஸாத4நங்களும். யோகுதனால் வரும்—அந்த யோக3த்தால் உண்டாகின்ற. பேறுகளும்—ப2லன்களும். யோகுதனில்—(கீழ்க்கூறிய நான்கு நிலையுள்ள) யோக3த்தைக்காட்டிலும். தன் திறமுடை—தன்னைப் பற்றியதான. யோகுதன் முக்கியமும்—ப4க்தியோகத்தின் சிறப்பும் (ஆகிய இவற்றை). நவின்றனன்—உபதேசித்தான்.

கீ3தாஸ்லோகார்த்த2ச் சுருக்கம்

ஆறாமத்தியாயம்

ஸ்லோ. அர்த்த2ம்

1-6. ஆத்மஸாக்ஷாத்காரமாகிற யோக3த்திற்கு, ஜ்ஞானத்தை உள்ளடக்கிய கர்மயோக3மே காரணம் என்பதை உறுதிப்படுத்துவதற்காக, அக்கர்மயோக3த்தை விவரித்தல்.

7-9. யோக3ாப்4யாஸ விதி4யின் (யோக3மாகிற ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்தைப் பழகும் முறையின்) தொடக்கநிலை.

10-28. யோக3ாப்4யாஸவிதி4 விவரணம்

10-12. பா3ஹ்ய (வெளி) உபகரண நியமம்.

13-14. அந்தரங்க3 உபகரணங்களான ஶரீரமநஸ்ஸுகளின் நியமம்.

15. ஶுபா4ஶ்ரயமான ப4க3வத்3 விக்3ரஹத்தைச் சிந்திப்பது யோகே3ாபகரணங்களில் முக்2யமானது.

16-17. மற்றும் சில நியமங்கள்.

18. யோக3யோக்3யத3ஶை

19. யோக3 த3ஶையின் விளக்கம்.

20-23. யோக3ாப்4யாஸம் மிகச்சிறந்த புருஷார்த்த2ம்.

24-27. யோக3ாப்4யாஸத்திற்கு உறுப்பான மமகார பரித்யாக3ம் முதலானவை.

28. ஆத்மஸாக்ஷாத்காரமாகிற யோக3த்தின் ப2லம்.

29-32. நாலுவகைப்பட்ட யோகி3கள்

33-34. யோக3ஸாத4நமான அப்4யாஸம் (ஆத்மசிந்தனம்), வைராக்3யம் முதலானவற்றைத் தெளிவாக அறிவதற்காக அர்ஜுனனின் கேள்வி.

35-36. முற்கூறிய கேள்விக்குக் கண்ணனின் பதில் (யோக3 ஸாத4நம்).

37-39. யோக3மாஹாத்ம்யத்தை அறிவதற்காக 'யோக3ப்4ரஷ்டனுக்கு போ4க3மோக்ஷங்கள் இரண்டுமே கிடைக்காதோ?' என்று அர்ஜுனனின் கேள்வி.

40-45. யோக3ப்4ரஷ்டனுக்குக் காலக்ரமத்தில் இரண்டுமே கிடைக்கும் என்று கண்ணனின் பதில் (யோக3மாஹாத்ம்யம்).

46. தபஸ்விகள் முதலானாரைக்காட்டிலும் ஜீவாத்ம யோகி3யின் சிறப்பு.

47. தபஸ்விகள் முதலானார், ஜீவாத்மயோகி3 ஆகிய அனைவரைக் காட்டிலும் பரமாத்மோபாஸகனின் சிறப்பு (ப4க்தி யோக3மாஹாத்ம்யம்).

கீ3தா ஸ்லோகார்த்த2ச் சுருக்கத்தில் முதல் ஷட்கம் நிறைவு பெற்றது.

196	11	சொவ்லுகிருன்	சொல்லுகிருன்
202	3	அடைகிருர்கனோ.	அடைகிருர்களோ.
206	33	ப்ரணவத்திற்கூப்	ப்ரணவத்திற்குப்
208	21	விளங்கிறது.	விளங்குகிறது.
209	4	இவ்வத$_3$ர்வ	இவ்வத$_2$ர்வ
211	20	ஸ்த$_3$ாந	ஸ்த$_2$ாந
211	22	ிருந்தே அநுப$_3$விப்	லிருந்தே அநுப$_4$விப்
211	24	கேஷாஞ்சித	கேஷாஞ்சித்
211	26	க$_2$தி:	க$_3$தி:
213	2	ஐதார்த்த$_3$நாத்	ஐஈார்த்த$_3$நாத்
213	14	பூஜிக்கத்தவன்	பூஜிக்கத்தக்கவன்
215	8	ஆடைகிருன்.	அடைகிருன்.
219	8	முகதேப்$_4$யோ	முக்தேப்$_4$யோ
220	6	மண்ட$_2$ல	மண்ட$_3$ல
221	5	கைவவல்ய ஸ்த$_3$ானம்	கைவல்யஸ்த$_2$ானம்
232	21	பட்டதகையாலே	பட்டதாகையாலே
234	31	கொள்ளலாம் ஶரீரம்.	கொள்ளலாம். ஶரீரம்
237	22	பரமபத$_2$த்திற்குக்	பரமபத$_3$த்திற்குக்
240	33	றிலே	நிலே
250	22	யர்யாநுப$_4$வம்	வர்யாநுப$_4$வம்
250	29	விநாஶிந	விநஈஶிந:
252	3	மிக்கதினில்	மிக்கதனில்
252	26	ப்ாகரணத்தில்	ப்ரகரணத்தில்
254	13	எண்ணே	எண்ணெய்
254	23	வ்ருததி	வ்ருத்தி
266	34	முன்ருவது	மூன்ருவது
270	28	ப்$_3$ாஹ்மாநு	ப்$_3$ரஹ்மாநு
271	2	பலவிடங்னளில்	பலவிடங்களில்
272	18	யாத$_2$ாத்மய	யாத$_2$ாத்ம்ய
273	7	ப்$_3$ரஹ்மாநுப$_4$வவே	ப்$_3$ரஹ்மாநுப$_4$வமே
274	24	காணத்தை	கரணத்தை
275	5	ப்$_3$ாஹ்மாத்மக	ப்$_3$ரஹ்மாத்மக
282	1	பே$_4$ாக$_2$	பே$_4$ாக$_3$
297	25	த்$_3$வந்த$_3$வமோஹம்	த்$_3$வந்த்$_3$வ மோஹம்
308	1	அர்ச்சிராதி$_4$	அர்ச்சிராதி$_3$
308	31	நிஷ்ட$_3$னுக்கு	நிஷ்ட$_2$னுக்கு

ஸ்ரீ:

ஆளவந்தார் அருளிய
கீ$_3$தார்த்த$_2$ ஸங்க்$_3$ரஹம்

[ஏழாவது அத்தியாயத்தின் சுருக்கம்]

स्वयाथात्म्यं प्रकृत्यास्य तिरोधिः शरणागतिः।
भक्तभेदः प्रबुद्धस्य श्रैष्ठ्यं सप्तम उच्यते॥ ११॥

11. ஸ்வயாத$_2$ாத்ம்யம் ப்ரக்ருத்யாஸ்ய திரோதி$_4$:
ஶரணாக$_3$தி: ।
ப$_4$க்தபே$_4$த$_3$: ப்ரபு$_3$த்$_3$த$_4$ஸ்ய ஶ்ரைஷ்ட்$_2$யம் ஸப்தம
உச்யதே ॥

ஸப்தமே—ஏழாவது அத்தியாயத்தில், **ஸ்வயாத$_2$ாத்ம்யம்**—(உபாஸிக்கப்படும்) பரமபுருஷனை தன்னைப்பற்றிய உண்மைநிலையும், **ப்ரக்ருத்யா**—மூலப்ரக்ருதியினுலே, **அஸ்ய திரோதி$_4$:**—இந்நிலே (ஜீவனுக்கு) மறைக்கப்படுவதும், **ஶரணாக$_3$தி:**—(அம்மறைவைப் போக்கடிக்கும்) ஶரணாக$_3$தியும், **ப$_4$க்தபே$_4$த$_3$:**—உபாஸகர்களில் (நாலு) வகையும், **ப்ரபு$_3$த்$_3$த$_4$ஸ்ய ஶ்ரைஷ்ட்$_2$யம்**—(அந்நால்வரில்) ஞானியின் சிறப்பும், **உச்யதே**—கூறப்படுகிறது.

முதல் ஷட்கத்திற்கும் இரண்டாவது ஷட்கத்திற்கும் ஸங்க$_3$தி (தொடர்பு)

''ஜ்ஞாநகர்மாத்மிகே நிஷ்டே$_2$ யோக$_3$லக்ஷ்யே ஸுஸம்ஸ்க்ருதே । ஆத்மாநுபூ$_4$திஸித்$_3$த்$_4$யர்த்தே$_2$ பூர்வஷட்கேந சோதி$_3$தே'' ॥ [(ஶேஷத்வ ஜ்ஞாநம், இதர விஷயங்களில் பற்றின்மை முதலான பு$_3$த்$_3$தி$_4$ விஶேஷங்களாலே) நன்கு சிறப்பிக்கப்பட்ட ஜ்ஞாநகர்மயோக$_3$ங்கள், (ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரமாகிற) யோக$_3$த்தை அடையும் பொருட்டும், (அதற்குப் பின்) ஆத்மாநுப$_4$வத்தை அடையும்பொருட்டும், (கீ$_3$தையில்) முதல் ஆறு அத்தியாயங்களாலும் விதி$_4$க்கப்பட்டன.] **''மத்$_4$யமே ப$_4$க$_3$வத்தத்வயாத$_2$ாத்ம்யாவாப்தி ஸித்$_3$த$_4$யே । ஜ்ஞாந கர்மாபி$_4$நிர்வர்த்யோ ப$_4$க்தியோக$_3$: ப்ரகீர்த்தித:** ॥'' [நடு ஆறுஅத்தியாயங்களில் ப$_4$க$_3$வாஞகிற பரதத்துவத்தின் உண்மை நிலையின் அநுப$_4$வம் உண்டாவதன் பொருட்டு, ஜ்ஞாநத்தோடு கூடிய கர்மயோக$_3$த்தாலே உண்டாகும் ப$_4$க்தியோக$_3$ம் சொல்லப்படுகிறது] என்று கீ$_3$தார்த்த$_2$ஸங்க்$_3$ரஹத்தின் 2, 3-வது ஶ்லோகங்களில் அருளியபடியே, ''மாமுபேத்ய'' [8-16] என்கிறபடியே

வாதிகேஸரி ஜீயர் அருளிய

பகவத்கீதை வெண்பா—அத்தியாயம் 7

விஜ்ஞானயோகம்

பூர்வமத்$_4$யமஷட்கார்த்த$_2$ஸங்க$_3$தி

முன்ஞறு நல்லுணர்வின் முற்றுங் கருமத்தாற்
றன்ஞ ருயிருணர்வு தானுரைத்துப்—பின்ஞர்வத்
தேறு மனத்தா லிறைவன்பா லன்புசெயல்
கூறு நடுவாறுங் கூர்ந்து.

முன் ஆறு—முதல் ஷட்கத்திஞல் (ஆறு அத்தியாயங்களால்), *நல் உணர்வின் முற்றும் கருமத்தால்*—(ஆத்மாவைப்பற்றிய) உண்மையறிவிஞல் நிறைவடையும் கர்மயோக$_3$த்தால், *தன் ஆர் உயிர் உணர்வு தான் உரைத்து*—தனது அருமையான ஜீவாத்ம ஸ்வரூபத்தின் ஸாக்ஷாத்காரம் உண்டாவதைக் கூறி, *பின்*—அதன்பலஞக, *ஆர்வம் தேறு மனத்தால்*—அன்பு நிறைந்த நெஞ்சிஞல், *இறைவன் பால் அன்பு செயல்*—ஸர்வேஶ்வரனிடம் ப$_4$க்திசெலுத்துவதாகிற ப$_4$க்தியோக$_3$த்தை, *நடு ஆறும்*—(கீ$_3$தையின்) நடுவிலுள்ள ஆறு அத்தியாயங்களும், *கூர்ந்து கூறும்*—விரிவாக விளக்கும்.

பரமப்ராப்யமாய், ''பரம் ப்$_3$ரஹ்ம பரம் த$_4$ாம'' [10-12] என்கிறபடியே பரப்$_3$ரஹ்மமாய், புருஷோத்தமவித்$_3$யையிற்படியே குற்றமற்றவஞய், ''அஹம் ஸர்வஸ்ய ப்ரப$_4$வ:'' [10-8] என்கிறபடியே எல்லா உலகிற்கும் ஒரே காரணமாய் ''மத்த: பரதரம் நாந்யத்'' [7-7] என்று எல்லாமறிந்தவஞய், ''ஸர்வம் ஸமாப்நோஷி ததோऽஸி ஸர்வ:'' [11-40] என்கிறபடியே, (எங்கும் வ்யாபித்திருக்கையாலே) எல்லாமானவஞய், ஸத்யஸங்கல்பஞய், ''பூ$_4$மிராப:'' [7-4] என்று சொல்லப்படும் உப$_4$யவிபூ$_4$திப் பெருஞ் செல்வத்தையுடையவஞய், ஶ்ரிய:பதியான நாராயணனை அடைவதற்கு தத்க்ரதுந்யாயஸித்$_3$த$_4$மான நேர் உபாயமான (அவனைப்பற்றியதான) உபாஸநத்தை மத்$_4$யமஷட்கத்தில் விவரிப்பதற்கு உறுப்பாக, முதல் ஷட்கத்தில்-அவ்வுபாஸநத்திற்கு அங்க$_3$மாய், ஆத்மஜ்ஞாநத்தோடுகூடிய கர்மயோக$_3$ாநுஷ்டா$_2$னத்தால் ஸாதி$_4$க்கப்படுமதான (ப்ராப்தாவான ஜீவாத்மாவை உள்ளபடி ஸாக்ஷாத்கரிப்பதாகிற) ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரமாகிற பரம்பரோபாயம் கூறப்பட்டது. இனி, மத்$_4$யமஷட்கத்தால் பரப்$_3$ரஹ்ம

श्रीः

अथ सप्तमोऽध्यायः ॥

॥ भा ॥ प्रथमेनाध्यायषट्केन—परमप्राप्यभूतस्य परस्य ब्रह्मणो निरवद्यस्य निखिलजगदेककारणस्य सर्वज्ञस्य सर्वभूतस्य सत्यसङ्कल्पस्य महाविभूतेः श्रीमतो नारायणस्य प्राप्त्युपायभूतं तदुपासनं वक्तुं, तदङ्गभूतमात्मज्ञानपूर्वककर्मानुष्ठानसाध्यं प्राप्तुः प्रत्यगात्मनो याथात्म्य-दर्शनमुक्तम्। इदानीं मध्यमेन षट्केन परब्रह्मभूतपरमपुरुषस्वरूपं, तदुपासनं च भक्तिशब्दवाच्यमुच्यते। तदेतदुत्तरत्र * यतः प्रवृत्तिर्भूतानां

[ஏழாம் அத்தியாயத்தின் சுருக்கம்]

ஆங்குமுத லேழாமோத் தன்புக் கிலக்காகு
மோங்குமிறை மாயத் தொழிக்குமப்—பாங்கிற்
சரண நெறியடைந்தார் தம்பேத ஞானி
யரணுயர்வு சொல்லு மமைந்து.

ஆங்கு முதல்—அந்த மத்$_4$யமஷட்கத்தில் முதல் அத்தியாயமான, *ஏழாம் ஒத்து*—ஏழாம் அத்தியாயம், *அன்புக்கு இலக்காகும் ஓங்கும் இறை*—ப$_4$க்திக்கு விஷயமாகும் தலைசிறந்த ஸர்வேஶ்வரனையும், *மாயம்*—(அவனை ஜீவனுக்கு மறைக்கும்) ப்ரக்ருதியையும், *ஒழிக்கும் அப் பாங்கில் சரண நெறி*—(அம்மறைவைப்) போக்கடிக்கும் தன்மையையுடைய ஶரணாக$_3$தியையும், *அடைந்தார் தம் பேதம்*—உபாஸிப்பவர்களின் (நாலு வகையான) உட்பிரிவையும், *ஞானி அரண் உயர்வு*—(அந்நால்வரில்) *ஞானி* (எம்பெருமானுக்கே) த$_4$ாரகஞயிருக்கும் சிறப்புற்றவன் என்பதையும், *அமைந்து சொல்லும்*—நன்ருகக் கூறும்.

மான பரமபுருஷனுடைய ஸ்வரூபமும், அவனைப்பெற நேருபாயமான ப$_4$க்தியெனப்படும் பரமபுருஷோபாஸநமும் கூறப்படுகிறது. அங்க$_3$ம், ப்ராப்தா ஆகிய இரண்டையும் முதல் ஷட்கத்தில் கூறியபின் அங்கி$_3$, ப்ராப்யம் ஆகிய இரண்டையும் மத்$_4$யமஷட்கத்தில் கூறுகிறது என்றபடி. மோக்ஷோபாயமான இந்த ப$_4$க்தியே கடைசி ஷட்கத்திலும்,

பகவத் கீதை வெண்பா

(ஏழாம் அத்தியாயத்தின் ஸாரத்தைக் கூறும் பாசுரம்)

இத்தகவா லேழாமோத் தெந்தை பொருளனைத்து(ம்)
மெய்த்தகையான் ஞானி வியப்புடனே—சுத்தனெனச்
சொன்ன வகையே துளக்கமற வாராய்ந்தே
யின்ன வகைமுடிந்த திங்கு.

வாதிகேஸரி ஜீயர் அருளிய பகவத்கீதை வெண்பாவில்
ஏழாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

இத்தகவால்—இம்முறையில், பொருள் அனைத்தும்—எல்லாப் பொருளையும், மெய்த் தகையான்—உள்ளபடி அறிபவனுன, ஞானி—ஞானியானவன், சுத்தன்—சிறந்தவன், என—என்று, எந்தை—கண்ணபிரான், துளக்கம் அற ஆராய்ந்தே சொன்ன வகையே—ஐயமில்லாமல் ஆராய்ச்சி செய்து சொன்ன ரீதியில், ஏழாம் ஒத்து—ஏழாம் அத்தியாயம், இன்ன வகை—இம்முறையில், இங்கு முடிந்தது—இத்துடன் முடிவுற்றது.

கீதார்த்த சங்கிரகம்

(ஸ்ரீ வேத$_{3}$ாந்த தேசிகர்)

ஏழாம் அத்தியாயத்தின் ஸாரப்பொருள்

8. தானின்ற வுண்மையைத் தன்றனி மாயை மறைத்தமையுந்
தானன்றி மாயை தனைத்தவிர்ப் பான்விர கற்றமையு
மேனின்ற பத்தர்க ளுல்வரின் ஞானிதன் மேன்மைகளுந்
தேனின்ற செங்கழ லான்றெளி வித்தனன் பார்த்தனுக்கே.

தேன் நின்ற—தேன் நிலையாகப் பெருகுகின்ற, செம் கழலான்-சிறந்த திருவடி(த் தாமரை)யையுடைய கண்ணன், பார்த்தனுக்கு—அர்ஜுனனுக்கு, தான் நின்ற உண்மையை—(ஈசுவரனுகிய) தன்னைப்பற்றிய உண்மையறிவையும், தன் தனி மாயை—(இவ்வறிவை) தன்னுடையதான ஒப்பற்ற ப்ரக்ருதி, மறைத்தமையும்—மறைத்துநிற்பதையும், தான் அன்றி—தன்னைத தவிர, மாயைதனைத் தவிர்ப்பான்—ப்ரக்ருதியின் தொடர்பை (ஜீவனுக்கு) ஒழிப்பதற்கு, விரகு அற்றமையும்—உபாயம் ஒன்றுமில்லாதிருத்தலையும், மேல் நின்ற-(முன்னவருக்குப் பின்னவர்) உயர்ந்தவர் என்னும்படிநின்ற, பக்தர்கள் நால்வரில்-(ஆர்த்தன், அர்த்த$_{2}$ார்த்தி$_{2}$, ஜிஜ்ஞாஸு, ஜ்ஞாநி என்ற) ப$_{4}$க்தர்கள் நால்வரில், ஞானிதன் மேன்மைகளும்—ஜ்ஞாநியின் ஏற்றங்களையும், தெளிவித்தனன்—தெளிவாக உபதேசித்தான்.

கீ$_{3}$தாஶ்லோகார்த்த$_{2}$ச் சுருக்கம்

ஏழாம் அத்தியாயம்

ஶ்லோ — அர்த்த$_{2}$ம்

I 1-12. ஸ்வயாதா$_{2}$த்ம்யம் — பரமபுருஷனைப்பற்றிய உண்மையறிவு.

1. உண்மையறிவைக் கூறுவதாக ப்ரதிஜ்ஞை.

2. இவ்வறிவைப் பூர்ணமாகப் பெற்ருல், அறியவேண்டியது வேறென்றுமில்லை.

3. மோக்ஷஸித்$_{3}$தி$_{4}$யின் பொருட்டுக் கடைசிவரை முயல்பவன் ஆயிரத்தில் ஒருவன்; அவர்களிலும் ஆயிரத்தில் ஒருவன் பரமபுருஷனையே ப்ராப்யமாய் அறிபவன். அவர்களிலும் ஆயிரத்தில் ஒருவனே அவனை ப்ராபகமாகவும் அறிபவன்.

4. எட்டுவிதமான அசேதன ஸமஷ்டிப்பொருளும் பரமபுருஷ பரதந்த்ரமானது.

5. அசேதந ப்ரக்ருதிக்கு மேற்பட்ட சேதநஸமஷ்டியும் பரமபுருஷபரதந்த்ரமானது.

6. முற்கூறிய சேதநாசேதந ஸமஷ்டிகளைக் காரணமாகக் கொண்ட வ்யஷ்டிப் பொருள்களுக்கும் பரமபுருஷனே காரணமாகவும், ஶேஷியாகவுமிருப்பவன்.

•7. கல்யாண கு$_{3}$ணங்களால் ஜீவர்களைக்காட்டிலும் மிகவுயர்ந்தவனும் பரமபுருஷனே.

7•. அவனே அனைத்துக்கும் ஶரீரியாகவுமிருப்பவன். இக்காரணங்களால் அவனே இயற்கையான ப்ராப்யப்ராபகங்களாயிருப்பவன்.

8-11. சேதநாசேதநப் பொருள்களில் அவற்றின் ப்ராப்யத்வத்திற்கும், ப்ராபகத்வத்திற்கும் உறுப்பாக உள்ள சிறந்த பெருமைகள் பரமபுருஷாதீ$_{4}$னமாய் வருபவையே.

12. ஸாத்விகர்களுக்கு ப்ராப்யப்ராபகங்களாயிருக்கும் முற்கூறியவைபோலே, ராஜஸதாமஸர்களுக்கு ப்ராப்யமாகவும், ப்ராபகமாகவுமிருக்கும் பொருள்களின் தன்மைகளும், அவ்வப்பொருள்களும் பரமபுருஷாதீ$_{4}$நமே ; பரமபுருஷன் அவற்றுக்கு அதீ$_{4}$னமானவனல்லன்.

II 13-*14 பரமபுருஷனைப்பற்றிய முற்கூறிய உண்மையறிவை—அவனுக்கு அதீ4னமான ப்ரக்ருதியின் ஸம்ப3ந்த4ம் ஜீவனுக்கு மறைக்கிறது.

III 14* ஜீவனுக்குள்ள ப்ரக்ருதி ஸம்ப3ந்த4ம் பரமபுருஷ ஶரணாக3தி யாலேயே நீங்குகிறது.

15. மேன்மேலே பாபிஷ்ட2ர்களான நாலுவகைப்பட்ட பாபிகள் பரமபுருஷனை ஶரணமடைவதில்லை.

IV ப4க்தபே4த3ம்

16. மேன்மேலே புண்ணியமிகுதியால் உண்டாகும் ப்ரதிபத்திச் சிறப்பாலே சிறப்புற்ற நாலுவகை ப4க்தர்கள் பரமபுருஷனை ஶரணமடைகின்றனர். அவர்களாவார்,— (1) ஆர்த்தன் (2) அர்த்த2ார்த்தி2 (இருவரும் சேர்ந்து ஐஶ்வர்யார்த்தி2கள்) (3) ஜிஜ்ஞாஸு (கைவல்யார்த்தி2) (4) ஜ்ஞாநி (ப4க3வச்சரணார்த்தி2).

V 17-27. ஞானியின் சிறப்பு.

17. மூவரில், ஸாத4னத3ஶையோடு ஸாத்4யத3ஶையோடு வாசியற எப்போதும் எம்பெருமானுடன் சேர்ந்திருப்பவனாகை யாலும், எம்பெருமான் ஒருவனிடமே அன்பு பூண்டவனாகை யாலும் ஜ்ஞாநியானவன்,—ஸாத4நத3ஶையில் மாத்திரம் எம்பெருமானோடு சேர்ந்திருப்பவர்களும், ஸ்வஸாத்4யமான ஐஶ்வர்ய கைவல்யங்களிலும், அவற்றுக்கு ஸாத4னமாக எம்பெருமானிடமும் அன்பு பூண்டவர்களுமான ஐஶ்வர்ய கைவல்யார்த்தி2களைக் காட்டிலும் சிறப்புற்றவன். எம்பெருமானிடம் பேரன்புபூண்டவன்; எம்பெருமானுக்கு மிக இனியவன்.

18. மூவருமே ப4க3வான் ஒருவனையே ப2லப்ரத3ஸாத4னமாகப் பற்றியவர்களாகையாலே உதா3ரர்கள்; ஜ்ஞாநியோவெனில், எம்பெருமானையே பரமப்ராப்யமாகவும் பற்றியவனாகையாலே அவனுக்கே ஆத்மாவாய் (தா4ரகனாய்) இருப்பவன்.

19. பல ஜன்மங்கள் கழித்து உபாஸகஜ்ஞானிக்குப் பரமபுருஷனைப் பற்றிய உண்மையறிவை அநுஸந்தி4ப்பதாலே ‘அவனே ப்ராப்யனாகவும் ப்ராபகனாகவுமிருப்பவன்’ என்னும் அறிவு ஏற்பட்டு, அவனையே எல்லாமாகப் பற்றுகிறான், இவ்வறிவு ஏற்பட்ட ஜன்மமே இவனுக்குக் கடைசி ஜன்மம். இத்தகைய ஜ்ஞானி மஹாத்மாவாவான். எம்பெருமானுக்கே கிடைத்தற்கரியவன் இவன்.

20. ராஜஸதாமஸ நூல்களில் சொன்ன நியமங்களைப்பற்றி நின்று தாழ்ந்த பலன்களுக்காக மற்ற தெய்வங்களை வழிபடுகிறார்கள் பலர்.

21. அவர்களுக்கும் தனது ஶரீரமான அந்த தெய்வங்களிடம் ப4க்திஶ்ரத்3தை4களை எம்பெருமானே ஏற்படுத்துகிறான்.

22. ப4க்திஶ்ரத்3தை4களோடு அந்த தெய்வங்களை ஆராதி4ப்பவர்களுக்கு, அந்த தெய்வங்களுக்கு அந்தர்யாமியான எம்பெருமானே ப2லனளிக்கிறான்.

23. புல்லறிவாளர்களான அவர்களுக்குக் கிடைக்கும் ப2லன் அல்பமாகவும் அஸ்தி2ரமாகவுமே இருக்கிறது. ப4க3வத்3 ப4க்தர்கள் அநந்தஸ்தி2ரப2லனையே எளிதில் பெறுகிறார்கள்.

24. முற்கூறியவர்களிலும் கீழ்ப்பட்ட அறிவிலிகள் பலர் பரமபுருஷனை ஸாமாந்ய ஜீவனாக நினைக்கிறார்கள்.

25. மனிதவுருக்கொண்டு அவதரித்திருக்கும் ஸர்வேஶ்வரனை இவ்வறிவிலிகள் அறிவதில்லை.

26. பரமபுருஷனை உள்ளபடி அறிபவன் முக்காலத்திலும் ஒருவனுமேயில்லை.

27. இதற்குக்காரணம்—அநாதி3காலமாக ஜீவர்கள் ப்ரத2மப்ரவ்ருத்தியில் ப்ராக்ருத விஷயமான ஜ்ஞாநேச்சா2ப்ரயத்னங்களையே செய்து புண்ய பாப கர்மங்களைக் குவித்து வைத்திருப்பதால், பிறக்கும்போதே ப்ராக்ருதவிஷயத்தில் மயங்கி நிற்கையேயாகும்.

VI முடிவுரை.

28. இவர்களில், புண்யத்தாலே பாபம் சிறிதுசிறிதாக அழியப் பெற்றவர்கள், தத்தம் புண்ணியத்தின் ஏற்றத்தாழ்வுகளுக்கு ஏற்ப, ஐஶ்வர்யத்தையோ, கைவல்யத்தையோ, பரமபுருஷனையோ பெறவிரும்பி உறுதியுடன் ப4க்திசெய்கிறார்கள். புண்யபாப லக்ஷணம்.

29. கைவல்யார்த்தி2க்கு அறியவேண்டிய அர்த்த2விஶேஷங்களும், கைவிடவேண்டியதும் பற்றிய ப்ரஸ்தாவம்.

30. ஐஶ்வர்யார்த்தி2க்கு அறியவேண்டும் அர்த்த2விஶேஷங்களும் கைக்கொள்ளவேண்டியவையும், ஐஶ்வர்யகைவல்ய ப4க3வச்சரணார்த்தி2களான ப்ரவ்ருத்திபரர் அனைவர்க்கும் பொதுவாக அறியவேண்டியவையும், கைக்கொள்ளவேண்டியவையும் பற்றிய ப்ரஸ்தாவம்.

ஆளவந்தார் அருளிய
கீ3தார்த்த2 ஸங்க்3ரஹம்

[எட்டாவது அத்தியாயப் பொருளின் சுருக்கம்]

ऐश्वर्याक्षरयाथात्म्यभगवच्चरणार्थिनाम् ।
वेद्योपादेयभावानां अष्टमे भेद उच्यते ॥ १२ ॥

12. ஐஶ்வர்யாக்ஷரயாத2ாத்ம்ய ப4க3வச்சரணார்த்தி2நாம்।
வேத்3யோபாதே3யப4ாவாநாம் அஷ்டமே பே4த3
உச்யதே॥

ஐஶ்வர்யாக்ஷரயாத2ாத்ம்ய ப4க3வச்சரணார்த்தி2நாம் — (1) ஐஶ்வர்யார்த்தி2 (2) ப்ரக்ருதியினின்று நீங்கிய ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை அநுப4விக்க விரும்பும் கைவல்யார்த்தி2 (3) ப4க3வானுடைய திருவடித்தாமரையைப் பெறவிரும்பும் ஞானி ஆகிய மூவர்க்கும், வேத்3யோபாதே3யப4ாவாநாம்— அறியவேண்டும் அர்த்த2விஶேஷங்கள், கைக்கொள்ள (அநுஷ்டி2க்க) வேண்டியவை ஆகியவற்றின், பே4த3:— வேறுபாடு, அஷ்டமே — எட்டாம் அத்தியாயத்தில், உச்யதே—சொல்லப்படுகிறது.

வாதிகேஸரி ஜீயர் அருளிய

பகவத்கீதை வெண்பா—அத்தியாயம் 8
அப்யாஸயோகம்

அத்தியாயப் பொருளின் சுருக்கம்

போக முயிருண்மை பூமகள்கோனைப்பெறுதற்
காக முயல்வார்க் கறிவமர—மேகநிறத்
தெம்மா னருள்கீதை யெட்டாமோத் திற்பொருள்கள்
செய்ம்மா வகையுரைக்குஞ் சேர்ந்து,

போகம்—ஐஶ்வர்ய பே4ாக3ங்கள், *உயிருண்மை*—ப்ரக்ருதியினின்றும் நீங்கிய ஆத்மாநுப4வம், *பூமகள்கோனை*—ஸ்ரீமந் நாராயணன் ஆகிய இம்மூன்று ப்ராப்யங்களில் ஒன்றை, *பெறுதற்காக*—பெறுவதற்காக, *முயல்வார்க்கு*—முயற்சி செய்பவர்களுக்கு, *அறிவு அமர வகை*—அறியவேண்டியவைகளையும், *செய் மா வகை*—அநுஷ்டி2க்கவேண்டியவைகளையும், *மேகநிறத்து எம்மான் அருள் கீதை எட்டாம் ஓத்தில் பொருள்கள்*-மேக4ம்போன்ற நிறத்தையுடைய எம்பெருமானான கண்ணன் அருளிய கீ3தையின் எட்டாம் அத்தியாயத்தின் ஶ்லோகங்கள், *சேர்ந்து உரைக்கும்*—ஒன்றுகூடிச் சொல்லும்.

श्रीः
श्रीमते रामानुजाय नमः

॥ अथ अष्टमोऽध्यायः ॥ ८ ॥

॥ भा ॥ सप्तमे परस्य ब्रह्मणो वासुदेवस्य उपास्यत्वम्, निखिलचेतनाचेतनवस्तुशेषित्वम्, कारणत्वम्, आधारत्वम्, सर्वशरीरतया सर्वप्रकारत्वेन सर्वशब्दवाच्यत्वम्, सर्वनियन्तृत्वम्, सर्वैश्च कल्याणगुणगणैस्तस्यैव परतरत्वम्, सत्त्वरजस्तमोमयैर्देहेन्द्रियत्वेन भोग्यत्वेन

ஸ்ரீ க்ருஷ்ணஸ்வாமி தா3ஸன் இயற்றிய

கீதார்த்தவிவரணம் - எட்டாம் அத்தியாயம்

முன் அத்தியாயத்தோடு ஸங்க3தியும், இவ்வத்தியாயார்த்த2ச் சுருக்கமும்.

ஏழாம் அத்தியாயத்தில் சொல்லப்பட்ட விஷயங்களாவன:—

ஏழாமத்தியாயத்தின் முதல் ஶ்லோகம் தொடங்கி இறுதிவரை பலவிடங்களில் பரப்3ரஹ்மமான வாஸுதே3வன் உபாஸிக்கத்தக்கவன் என்று சொல்லப்பட்டது. அவ்வுபாஸனத்திற்கு அங்க3மாக அவனைப் பற்றிய உண்மையறிவும் முதல் பனிரண்டு ஶ்லோகங்களால் சொல்லப்பட்டது. அதில், 4, 5, 6 ஶ்லோகங்களாலே, அவனே எல்லாச் சேதநாசேதநங்களுக்கும் ஶேஷி என்றும் காரணம் என்றும் கூறப்பட்டது. ஏழாவது ஶ்லோகத்தின் பிற்பாதியால், எல்லாவற்றுக்கும் ஆதா4ரமாயிருப்பவனென்றும் எல்லாப்பொருள்களையும் ஶரீரமாகக் கொண்டவனென்றும் கூறப்பட்டது. 8 முதல் 12 வரை இப்படி ஸர்வஶரீரியாயிருக்கையால், அனைத்தையும் தனக்கு ப்ரகாரமாகக் கொண்டிருக்கையால், அந்தந்தப் பொருள்களையும், அவற்றுக்குப் பெருமையளிக்கும் கு3ணங்களையும் குறிக்கும் சொற்கள் தன்னையும் குறிக்கும்படியிருக்கும் பெருமை சொல்லப்பட்டது. அவை அனைத்தும் தன்னதீ4னமே என்கையாலே, அனைத்தையும் நியமிப்பவன் பரம புருஷனே என்றும் கூறப்பட்டது. ஏழாவது ஶ்லோகத்தின் முற்பாதியால், எல்லாக் கல்யாணகு3ணங்களாலும் அவனே மிகவுயர்ந்தவன் என்று கூறப்பட்டது. 13-வது ஶ்லோகத்தாலும், 14-வதின் முற்பாதியாலும், அநாதி3காலமாய் வரும் பாபபரம்பரையின் ப2லமாக தே3ஹமாகவும் இந்திரியமாகவும், பே4ாக்3யப்பொருள்களாகவும் பரிணமித்திருப்பதாய், ஸத்வரஜஸ்தமோ மயமானதான ப்ரக்ருதியின்

இவ்வாறு — இவ்விதமாக, **மாயன்** — கண்ணனுடைய, **எழில் கீதை**— அழகிய கீதையின், **எட்டாம் ஒத்து** — எட்டாம் அத்தியாயத்தில், **அவ்வாறு அருளி** — முன் பாசுரங்களில் சொல்லியபடி ஐஶ்வர்யார்த்தி, கைவல்யார்த்தி, ஜ்ஞாநி ஆகியவர்களைப் பற்றிய விஷயங்களையெல்லாம் அருளி, **அமை பொருள்கள்** — பொருந்தி நிற்கும் அர்த்தங்கள், **செவ்வாறு**— செம்மையான வழியிலே, **நலம் சிறந்த**— சிறந்த பயன்களைப் பெற்றுத் தரும் **ஞானத்து அமர்ந்து**— (எம்பெருமானுடைய வைபவத்தைப் பற்றிய) அறிவிலே முடிவடைந்து, **நன்மை சேர் மானப்பட**— சிறப்புடைய ப்ரமாணங்களையொட்டியதாய், **வாய்த்து**— பொருத்தமாக, **முடிந்த**— முடிவுற்றன.

கீதார்த்த சங்கிரகம்

(ஸ்ரீவேதாந்த தேசிகர்)

எட்டாம் அத்தியாயத்தின் ஸாரப்பொருள்

8. ஆராத செல்வமு மாருயிர் காணு மரும்பயனும்
பேராது தன்கழற் கீழம ரும்பெரு வாழ்ச்சிகளுஞ்
சோரா துகந்தவர் தூமதி கொள்வதுஞ் செய்வனவுந்
தேரா விசயனுக் குத்திரு நாரணன் செப்பினனே.

திருநாரணன்— ஸ்ரீமந் நாராயணன் ஆகிய கண்ணன், **தேரா விசயனுக்கு**— தெளிவுபெறாத அர்ஜுநனுக்கு, **ஆராத**— (மேன்மேலே ஆசையை விளைக்கையாலே) போதுமென்று தோன்றாத, **செல்வமும்**— ஐஶ்வர்யத்தையும், **ஆர் உயிர் காணும்**— அருமையான ஜீவனைக் கண்டு அநுபவிப்பதாகிய, **அரும் பயனும்** — அருமையான (கைவல்யப்) பலனையும், **தன் கழல் கீழ்** — (ஸர்வேஶ்வரனாகிய) தன் திருவடியின் கீழ், **பேராது அமரும்** — பிரியாது தங்குதலாகிய, **பெரு வாழ்ச்சிகளும்**— பெரிய வாழ்வுகளையும், **சோராது**— குறைவுபடாது (பெறவேண்டுமென்று), **உகந்தவர்** — விரும்பிய அதிகாரிகள், **தூ மதி கொள்வதும்** — பரிஶுத்தமான (தம்) மனத்தால் அறியவேண்டியவையும், **செய்வனவும்**— அநுஷ்டிக்கவேண்டியவையும் (ஆகிய இவற்றை) **செப்பினன்**— உபதேஶித்தான்.

கீதாஶ்லோகார்த்தச் சுருக்கம்

எட்டாமத்தியாயம்

ஶ்லோ. அர்த்தம்

1-2. (1) கைவல்யார்த்திகள் அறியவேண்டிய ப்ரஹ்ம, அத்யாத்மம், கர்ம என்பவை யாவை? (2) ஐஶ்வர்யார்த்திகள் அறியவேண்டிய அதிபூதம், அதிதைவம் என்பவை யாவை? (3) மூவகை அதிகாரிகளும் அறியவேண்டிய அதியஜ்ஞும் என்பது யாது? அதற்கு அதியஜ்ஞத்தன்மை எப்படி வந்தது? (4) மூவருக்கும் அந்திமஸ்ம்ருதி எத்தகையது?— என்று அர்ஜுனனின் கேள்விகள்.

3. முதல் கேள்விக்குக் கண்ணனின் பதில்.

4. முற்பாதியால் இரண்டாவது கேள்விக்கும், பிற்பாதியால் மூன்றாவது கேள்விக்கும் கண்ணனின் பதில்.

5. அந்திமஸ்ம்ருதி பற்றிய நாலாவது கேள்விக்குக் கண்ணனின் சுருக்கமான பதில்—'ஈஶ்வரன் விஷயமான அந்திமஸ்ம்ருதி அவரவர் விரும்பும் வகையில் ஈஶ்வரனோடு ஸாம்யத்தை விளைக்கும்' என்று.

6. இது ஈஶ்வரவிஷயத்தில் மட்டுமல்ல. கடைசிக்காலத்தில் எந்த விஷயத்தை மனிதன் நினைத்தாலும் அந்நினைவுதானே அடுத்த பிறப்பில் அவ்விஷயம்போன்ற ஒரு நிலையை அவனுக்கு விளைத்துவிடும்.

7. ஆகையால் அர்ஜுனன் எப்போதும் தன்னைப்பற்றிய நினைவையும், அதை விளைக்கும் க்ஷத்ரிய தர்மமான யுத்தத்தையும் செய்யவேண்டும் என்று கண்ணன் நாலாவது கேள்விக்கு விளக்கமான பதில் கூறுகிறான்.

8-14. அவரவர்க்குரிய அந்திமஸ்ம்ருதி ஏற்படுவதற்குறுப்பான உபாஸனபேதம்.

8-10. ஐஶ்வர்யார்த்திக்குரிய உபாஸனமுறையும், அதையொட்டி ஏற்படும் அந்திமஸ்ம்ருதியும்.

11-13. கைவல்யார்த்திக்குரிய உபாஸனமுறையும், அதையொட்டி ஏற்படும் அந்திமஸ்ம்ருதியும்.

14. ஜ்ஞாநி பகவானை உபாஸிக்கும் முறையும், அடையும் முறையும்.

15-28. ஜ்ஞாநிக்கும், கைவல்யார்த்திக்கும் இந்த ஸம்ஸாரமண்டலத்திற்குத் திரும்பி வராமையை உடைய அழிவற்ற பலன்.

ஐஸ்வர்யார்த்திக்குக் கர்மபூமிக்கே திரும்பிவரும் அழிவுள்ள பலன்.

15. ஜ்ஞாநியடையும் பலனான பகவதநுபவம் நித்யமானது.

16. தன்னை ப்ராப்யமாயடைந்தவர்களுக்குக் கிடைக்கும் பலன் நித்யமாயிருப்பதற்கும், ஐஸ்வர்யார்த்தியின் பலன் அநித்யமாயிருப்பதற்கும் காரணம்.

17-19. ப்ரஹ்மலோகம் ஈருகவுள்ள உலகங்களுக்கும், அவற்றி னுள்ளிருப்பவர்களுக்கும் உத்பத்தி விநாஶங்களின் கால வரம்பு இருக்கையாலே ஐஸ்வர்யம் அநித்யமே.

20-21. கைவல்யாநுபவத்திற்கும் அழிவு இல்லாமையால், அதி லிருந்து மற்றொரு அநுபவத்தை அடைவதாகிற புநரா வ்ருத்தி இல்லை.

22. கைவல்யத்தை அடைந்தவனுக்கு ப்ரஹ்மாநுபவம் என்றுமே கிடையாதாகையால், கேவலாத்மாநுபவமாகிற அவனுடைய அநுபவத்தைக் காட்டிலும், பரிபூர்ணப்ரஹ்மாநுபவமாகிற ஜ்ஞாநியினுடைய அநுபவம் மிகவும் வேறுபட்டது.

23-24. பரமபுருஷநிஷ்டனும், ப்ரஹ்மாத்மகமாகத் தன் ஆத்மாவை உபாஸிக்கும் பஞ்சாக்நிவித்யாநிஷ்டனுமான இருவகை யான ஜ்ஞாநிகள் ப்ரஹ்மத்தை அடைவதற்கு வழியான அர்ச்சிராதிகதியின் விவரணம். (கைவல்யவிஷயத்தில் ஏற்பட்ட பலவிதமான குழப்பங்களை 'கைவல்ய ஸித்தா ஞ்ஜனம்' என்னும் க்ரந்தத்தின் மூலம் நீக்கவேண்டி வந்துவிட்டதால், இவ்விரு ஶ்லோகங்களுக்கும் வ்யாக் யானம் 117பக்கங்களாக நீண்டுவிட்டது.)

25. புண்ணியம்செய்த ஐஸ்வர்யார்த்திகள் ஸ்வர்க்கம் முதலான புண்ணிய லோகங்களுக்குச் செல்லும் வழியான தூமாதி மார்க்கத்தின் விவரணம்.

26. முற்கூறிய இரண்டு கதிகளும் ஶ்ருதி ப்ரஸித்தமானவை. அர்ச்சிராதிகதியால் செல்பவன் திரும்பி வருதலில்லாத பகவதநுபவத்தை அடைகிருன். தூமாதிகதியால் செல்பவன் கர்மபூமிக்கே திரும்பிவருகிருன்.

27. அர்ச்சிராதிகதி சிந்தனம் தினந்தோறும் ஜ்ஞாநியால் செய்யப்படவேண்டும்.

28. ஏழு, எட்டு அத்தியாயங்களாகிற இரு அத்தியாயங்களில் சொல்லப்பட்ட—ப்ராப்யமாய், ப்ராபகமாய், ஶேஷியாய்,

காரணமாய், ஜ்ஞாநிக்கு தாரக போஷக போக்யமா யிருக்கும் கண்ணனின் பெருமையை அறிபவன் எல்லா ஸாதநாநுஷ்டானங்களைச் செய்தவர்கள் அடையும் பலனைக் காட்டிலும் சிறந்த பலனை இவ்விபூதியிலேயே பெற்று, மறுமையில் பரமபதத்தையும் அடைகிருன்—என்னும் அத் யாய த்வயார்த்த சிந்தன பலஶ்ருதி.

திவ்யப்ரபந்த, வ்யாக்யாதாக்களின் திருவுள்ளத்தை அடியொற்றிய நமது கீதா வ்யாக்யானத்திற்கும், ஸ்ரீதேஶிகன் அருளிய தாத்பர்ய சந்த்ரிகைக்கும், ஏழு, எட்டு அத்தியாயங்களில் உள்ள அர்த்த பேதங்கள்.

(1) 7-3 கீதா வ்யாக்யானம்:-

கைவல்ய மோக்ஷஸித்தியின் பொருட்டுக் கடைசிவரை முயல்ப வன் ஆயிரத்தில் ஒருவன்; அவர்களிலும் ஆயிரத்தில் ஒருவன் பரம புருஷனையே முக்தியில் ப்ராப்யமாய் அறிந்து, பக்தி முதலான தன் முயற்சிகளான மற்ற உபாயங்களை அவனை அடையப் பலகரண ஸாதனமாகக்கொண்டு அனுஷ்டிப்பவன். அவர்களிலும் ஆயிரத் தில் ஒருவனே அவனை ப்ராபகமாகவும் அறிபவன். இத்தகையவன் பரமபுருஷனைப் பெறுவதன் பொருட்டு அவனையே உபாயமாக (பல கரண ஸாதனமாக)க் கொள்வானேயொழிய, தன் முயற்சியான கர்ம, ஜ்ஞான, பக்தியோகங்கள் முதலானவற்றை உபாயமாகக் கொள்ளமாட்டான்.

தாத்பர்ய சந்த்ரிகை:-

மற்ற தெய்வங்களிடமிருந்து ஐஸ்வர்ய ஸித்தியின் பொருட்டுக் கடைசிவரை முயல்பவன் ஆயிரத்தில் ஒருவன். அவர்களிலும் ஆயிரத்தில் ஒருவன் பரமபுருஷனை ஐஸ்வர்யம் அல்லது கைவல்யத் திற்கு ஸாதனமாகக் கொண்டு அதைப் பெறுபவன். அவர்களிலும் ஆயிரத்தில் ஒருவனே அவனையே ப்ராப்யமாகவும் அறிபவன். இவன் தன் முயற்சியான பக்தியையோ, ப்ரபத்தியையோ பலகரண ஸாதனமாகக்கொண்டு மோக்ஷத்தில் எம்பெருமானை அடைகிருன்.

(2) 7-4 to 12 கீதா வ்யாக்யானம்:-

சேதனன் அசேதனத்தைப்போலே எம்பெருமானுக்குப் பரதந்த்ர ஞகையாலே அவன் தன் முயற்சியில் ஈடுபடுவது தகாது. எம் பெருமான் அனைத்துக்கும் காரணமாகவும் ஶேஷியாகவும் இருப்பவ ஞகையாலே சேதனனை எம்பெருமானே ரக்ஷிக்கவேண்டும்; சேதனன் தன்னைத்தானே ரக்ஷித்துக்கொள்ள முயல்வது தகாது. ஜ்ஞானம், ஶக்தி முதலான கல்யாணகுணங்களால் ஜீவர்களைக்காட்டிலும் மிக

உயர்ந்தவனுகப் பரமபுருஷன் இருப்பதால், ஜீவனுக்கு அவனே ரக்ஷகன்; ஜீவன் தனக்குத் தான் ரக்ஷகனல்லன். அசேதனத்தைப் போலே ஜீவனுக்கும் எம்பெருமான் ஶரீரியாயிருக்கையாலே அவனே ஜீவனுக்கு ரக்ஷகன்; ஶரீரமான ஜீவன் தன்னைத்தானே ரக்ஷித்துக் கொள்ள முயல்வது தகாது. இக்காரணங்களாலே, எம்பெருமானே ஜீவனுக்கு இயற்கையான ப்ராப்ய ப்ராபகங்களாயிருப்பவன். மற்ற பொருள்களில் ப்ராப்யத்வத்திற்கும், ப்ராபகத்வத்திற்கும் உறுப்பாக வுள்ள சிறந்த பெருமைகள் பரமபுருஷ ஸங்கல்பத்தால் செயற்கை யாக வருபவையாகையாலே, அவற்றை ப்ராப்யப்ராபகங்களாக அறிவது மயக்கமேயாகும். இந்த ஜ்ஞானமுடையவனுக்கு ஐஶ்வர்ய கைவல்யங்களாகிற மற்ற ப்ராப்யங்களும், கர்ம ஜ்ஞாந ப4க்தி யோக3ங்கள் முதலான மற்ற உபாயங்களும் கைவிடத்தக்கவையே. இக்கருத்தாலேயே இரண்டாவது ஶ்லோகத்தில் ''இவ்வறிவைப் பூர்ணமாகப் பெற்ருல் அறியவேண்டியது வேறென்றும் இல்லை'' என்று சொல்லப்பட்டது. ஐஶ்வர்ய கைவல்யங்களாகிற மற்ற பயன் களை ப்ராப்யமாகவோ, ப4க3வத3நுப4வமாகிற சிறந்த ப்ராப்யத்தைத் தனக்கென்ரே நினைப்பவர்களைத் திருத்தும் பொருட்டு, அந்தந்த அதி4காரிகளுக்கு ஶேஷத்வாநுஸந்த4ானம், த்ரிவித4பரித்யாக3ங்கள், தி3வ்யமங்க3ளவிக்3ரஹ சிந்தனம் முதலானவற்ரேடுகூடிய உபாயாந் தரங்கள் விதி4க்கப்படுகின்றன. இத்தகைய ப4க்தியோக3நிஷ்ட2னுக்கு ப4க3வத3நுப4வத்தில் சுயநலமனப்பான்மை நீங்குவதற்காகப் பரம புருஷனைப்பற்றிய இந்த உண்மையறிவு ப4க்திக்கு அங்க3மாக விதி4க்கப்படுகிறது.

தாத்பர்ய சந்த்3ரிகை:-

இந்த ஷட்கத்தில் விதி4க்கப்படும் ப4க்தியோக3த்துக்கு அங்க3 மான பரமபுருஷ யாத2ாத்ம்ய ஜ்ஞானம் இந்த ஶ்லோகங்களில் விவரிக்கப்படுகிறது.

(3) 7-13,14 கீ3தா வ்யாக்2யானம்:-

முற்கூறிய பரிபூர்ண ஜ்ஞானமுடையவனுக்குப் பரமபுருஷனையே உபாயமாகக் கொள்ளுவதாகிற முக்2யப்ரபத்தியால் ப்ரக்ருதி ஸம் ப3ந்த4ம் நீங்குகிறது. பரிபூர்ண ஜ்ஞாநமில்லாமல் உபாயாந்தரங்க ளில் கைவைப்பவனைத் திருத்துவதற்காக ஶரணாக3தி, கர்மஜ்ஞாந ப4க்திகளுக்கு அங்க3மாக விதி4க்கப்படுகிறது. கடைசிவரையில் உபா யாந்தர நிஷ்ட2ர்களாகவேயிருப்பவர்களுக்கு, அவ்வுபாயாந்தரங்க ளுக்கு அங்க3மாகவே இருந்துகொண்டு ஶரணாக3தி ப்ரக்ருதி ஸம் ப3ந்த4ம் நீங்குவதற்குக் காரணமாகிறது.

தாத்பர்ய சந்த்3ரிகை:-

இங்கு ப்ரக்ருதி ஸம்ப3ந்த4ம் நீங்குவதற்குப் பரம்பரயா காரண மான அங்க3ப்ரபத்தியே விதி4க்கப்படுகிறது.

(4) 7-16 கீ3தா வ்யாக்2யானம்:-

இங்கு பா4ஷ்யத்தில் 'ஜிஜ்ஞாஸு'பத3த்தை விளக்கும்போது ''ப்ரக்ருதியினின்றும் நீங்கிய ஆத்மஸ்வரூபத்தை அடைய விரும்பு மவனே ஜிஜ்ஞாஸு'' என்றும், 'ஜ்ஞாநி'பத3த்தை விளக்கும் போது ''(ஜிஜ்ஞாஸுவைப் போலே) ப்ரக்ருதியினின்றும் நீங்கிய கேவலாத்மாவைப் பெறுவதோடு முடிந்துவிடாமல் எம்பெருமானை அடைபவன் ஜ்ஞாநி'' என்றும் விளக்கியிருக்கையால், ''கைவல்யம் ப்ரக்ருதியினின்றும் முழுவதும் நீங்கிய முக்தியே''என்றும், ''கைவல்ய நிஷ்ட2னுக்கு ப4க3வத3நுப4வம் கிடையாது'' என்றும், ''ப4க3வத3 நுப4வம் உடையவன் என்று ஶ்ருதி ஸூத்ர பா4ஷ்யங்களில் ப்ர ஸித்3தி4 பெற்றவனுன பஞ்சாக்3நிவித்3யாநிஷ்ட2ன் கைவல்யநிஷ்ட2 னுக முடியாது'' என்றும் விளங்குகிறது. ''எல்லாக் கர்மங்களும் நீங்கிய பிறகு முக்தியில் எப்படி பே4த3ம் பொருந்தும்? என்னும் கேள்விக்கு,''அவனவன் விருப்பத்தில் வேறுபாட்டாலே பொருந்தும்'' என்னும் பதிலை இந்த ஶ்லோகத்தின் பா4ஷ்யத்தில் ''ப்ரதிபத்தி வைஶேஷ்யாத்'' என்னும் பத3த்தாலே பா4ஷ்யகாரர் உணர்த்தினர்.

தாத்பர்ய சந்த்3ரிகை

இங்கு ஜிஜ்ஞாஸுவாகிற கைவல்யநிஷ்ட2னை 'ப்ரக்ருதியினின் றும் நீங்கின ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை அடையவிரும்புகிறவன்' என்று லக்ஷணம் உரைத்திருக்கையால், இவன் முக்தன் என்று விளங்கு கையாலும், மேலே கைவல்யார்த்தி2யைப் பற்றி வரும் ஶ்லோக பா4ஷ்யங்களில் இது வலியுறுத்தப்படுகையாலும் இவன் முக்தியடை பவனே என விளங்குகிறது. ஆனலும், எல்லாக்கர்மங்களும் நீங்கிய பின்பு முக்தியில் பே4த3ம் இருக்க ந்யாயமில்லையாகையால், இங்கு சொல்லப்படும் ஜிஜ்ஞாஸு ப்3ரஹ்மாத்மகமாகத் தன் ஆத்மாவை உபாஸிப்பவனுய், ப்3ரஹ்மாநுப4வத்தை அடைபவனுக ஶ்ருதிஸூத்ர பா4ஷ்யங்களில் ப்ரஸித்3தி4பெற்ற பஞ்சாக்3நிவித்3யாநிஷ்ட2னே என்று கொண்டு, அவன் ப்ரக்ருதி மண்ட3லத்துக்குள் இருந்துகொண்டு கேவலாத்மாவை அநுப4விக்கும் கைவல்ய ஸ்த2ானத்தில் ப்ரக்ருதியி னின்றும் நீங்கிய தன் ஆத்மாவைச் சிலகாலம் அநுப4வித்து விட்டுச் செல்வதால் இங்கு கைவல்யநிஷ்ட2ன் என்று குறிப் பிடப்படுகிருன் என்று கல்பிக்கிரேம். ''(ஜிஜ்ஞாஸுவைப்போலே)

கேவலாத்மாநுப4வத்தில் முடிந்துவிடாமல்'' என்ற பா4ஷ்யகார ஸ்ரீஸூக்திக்கு ''நகரத்தில் நுழைய விரும்பிய வழிப்போக்கன் — நிழல் தரும் மரத்தடியில் தூங்குவதுபோலே (ஜிஜ்ஞாஸுவுக்கு) ஆத்மாநுப4வரூபமான காலதாமதம் இடையில் ஏற்படுகிறது'' என்று கருத்துரைக்கவேண்டும்.

(5) 7-17 கீ3தா வ்யாக்2யானம்:-

''ஐஸ்வர்ய கைவல்யநிஷ்டர்களுக்குத் தாங்கள் விரும்பும் ஐஸ்வர்ய கைவல்யங்களை அடையும் வரையிலேயே என்னோடு சேர்த்தி'' என்றும், ''ஜ்ஞாநிக்கு என் ஒருவனிடமே அன்பு உள்ளது. மற்ற இருவர்க்கும் தாங்கள் விரும்பும் ஐஸ்வர்ய கைவல்யங்களிலும், அவற்றின் ஸாத4னமாக என்னிடமும் அன்பு உள்ளது'' என்றும் இங்கு கீ3தா பா4ஷ்யத்தில் அருளியிருப்பதிலிருந்து, கைவல்யநிஷ்டனுக்கு ஐஸ்வர்யார்த்திக்குப் போலே பரமபுருஷன் எக்காலத்திலும் ப்ராப்யமாயிருக்க இடமில்லை என விளங்குகிறது. ஆகையால் இவன் ப்3ரஹ்மாநுப4வத்தை ப்ராப்யமாகக் கொண்ட பஞ்சாக்3நிவித்3யா நிஷ்டனாக இருக்கமுடியாது

தாத்பர்ய சந்த்3ரிகை:-

முற்கூறியபடி எல்லாக் கர்மங்களும் கழிந்த பின்பு முக்தியில் பே4த3ம் இருக்கமுடியாதாகையால், பஞ்சாக்3நிவித்3யாநிஷ்டனுக்கு இடையில் ஏற்படும் கைவல்ய போ4க3த்தையிட்டு இந்த கீ3தா பா4ஷ்ய ஸ்ரீஸூக்திகள் எழுந்தன என்று கொள்ளவேண்டும்.

(6) 7-19. கீ3தா வ்யாக்2யானம்:-

இந்த ஸ்லோகம்—''உபாஸக ஜ்ஞாநியானவன் எம்பெருமானே ப்ராப்யம், ப்ராபகம், தா4ரக போஷக போ4க்3யங்கள் முதலான எல்லாமாயிருப்பவன் என்று உணர்ந்து, எந்த ஜன்மத்தில் முக்2ய ப்ரபந்நனாகிறானோ அந்த ஜன்மத்தின் இறுதியிலேயே மோக்ஷத்தையடைகிறான். அத்தகைய மஹாத்மாவான ஜ்ஞாநி எனக்குங்கூட மிகவும் கிடைத்தற்கரியவன்'' என்று உபாஸக ஜ்ஞாநி பரமபுருஷனைப் பற்றிய உண்மையைப் பரிபூர்ணமாக உணர்ந்தபின்பு பரக3த ஸ்வீகாரநிஷ்டன் என்னும் ஸித்3தோ4பாய நிஷ்டனாவதைக் குறிப்பிடுகிறது.

தாத்பர்ய சந்த்3ரிகை:-

முற்கூறிய ஜ்ஞாநி மிகவும் கிடைத்தற்கரியவன் என்று கூறுவதன் மூலம் அவனுடைய சிறப்பைக் காட்டுகிறது இந்த ஸ்லோகம்.

(7) 7-27, 28 கீ3தா வ்யாக்2யானம்:-

எல்லா ஸம்ஸாரி சேதனர்களும் பரமபுருஷனை அறியாமலிருப்பதற்குக் காரணத்தை முதல் ஸ்லோகமும், சிலர் ப4க3வானை உபாஸிப்பதற்குக் காரணத்தை இரண்டாவது ஸ்லோகமும் காட்டுகின்றது. மேலும், இவ்விரு ஸ்லோகங்களிலும் ''ஶப்3த3ாதி3 விஷயமான (ஜீவனுடைய) ஜ்ஞாநம், இச்சா2த்3வேஷங்கள், ப்ரயத்ன நிவ்ருத்திகளாகிற ப்ரத2ம ப்ரவ்ருத்திகளே ஶாஸ்த்ரத்தை ஒட்டியிருந்தால் புண்யமாகவும், ஶாஸ்த்ரத்துக்கு முரண்பட்டிருந்தால் பாபமாகவும் ஆகின்றன'' என்று புண்ய பாப லக்ஷணம் சொல்லப்படுகிறது. இதிலிருந்து, ஆத்ம விஷயமான அல்லது பரமாத்ம விஷயமான ஜ்ஞாநம், இச்சா2த்3வேஷங்கள், ப்ரயத்ன நிவ்ருத்திகள் ஆகியவை புண்யபாபங்களாகமாட்டா என்றும், மோக்ஷ ஸாத4னங்களேயாகும் என்றும், அந்த மோக்ஷ ஸாத4னங்களிலும், அவற்றுக்குக் காரணமான சேதநனுடைய ப்ரதிபத்தி எனப்படும் விருப்பத்திலும் பே4த3த்தாலே முற்கூறிய புண்ய பாபங்களெல்லாம் கழிந்த பின்பும் மோக்ஷத்திலும் பே4த3ம் உண்டாகலாம் என்றும் விளங்குகிறது.

தாத்பர்ய சந்த்3ரிகை:-

எல்லா ஸம்ஸாரி சேதனர்களும் பரமபுருஷனை அறியாமலிருப்பதற்குக் காரணத்தை முதல் ஸ்லோகமும், சிலர் ப4க3வானை உபாஸிப்பதற்குக் காரணத்தை இரண்டாவது ஸ்லோகமும் காட்டுகின்றது.

(8) 8-11 to 13 கீ3தா வ்யாக்2யானம்:-

கைவல்யார்த்தியின் உபாஸந முறையையும், அந்திமஸ்ம்ருதி முறையையும் கூறும் இந்த ஸ்லோகங்களில் முன் சொல்லப்பட்ட ஐஸ்வர்யார்த்திக்குப் போலே புருவமத்தியில் ப்ராணனை நிறுத்துவதை விதிக்காமல், தலையில் ப்ராணனை நிறுத்துவதை விதி4த்திருக்கையால், இவன் மோக்ஷத்தை விரும்புகிறவன் என்று விளங்குகிறது. 8-12,13 ஸ்லோகங்களின் பா4ஷ்யத்தில் ''ப்ரக்ருதியினின்றும் நீங்கியதாய், என்னையொத்த ஆகாரத்தை உடையதாய், திரும்பி வருதலில்லாத ஆத்மாவை அடைகிறான்'' என்று கைவல்யார்த்திக்குப் ப2லம் சொல்லியிருப்பதால், இக்கைவல்ய நிஷ்டனுக்கு ப்ரக்ருதியினின்றும் நீங்கிய தன் ஆத்மாநுப4வமே ப்ராப்யம் என்றும், ப்ராக்ருதமான ஐஸ்வர்யாநுப4வமோ, ப4க3வத3நுப4வமோ இவனுக்குக் கிடையாது என்றும், ஆகையாலேயே ப்3ரஹ்மாநுப4வத்தைப் ப2லமாகவுடைய பஞ்சாக்3நி வித்3யாநிஷ்டனாய் இவன் இருக்கமுடியாது என்றும், என்றும் ப4க3வத3நுப4வமில்லாத ஒரு

வகைத் தாழ்ந்த மோக்ஷமே இது என்றும், ப்ரக்ருதி மண்ட3லத்தைத் தாண்டியே இந்த மோக்ஷாநுப4வம் ஏற்படமுடியும் என்றும் விளங்குகிறது.

தாத்பர்ய சந்த்3ரிகை:-

முக்தியில் பே4த3ம் இருக்கமுடியாதாகையாலே, கைவல்யத்தைப் பரம ப்ராப்யமாகக்கொண்ட கைவல்யார்த்தி2 அநுப4விக்கும் ப2லன் ப்ரக்ருதி மண்ட3லத்துக்குள்ளேயே இருக்கவேண்டும். இங்கு தலையில் ப்ராணனை நிறுத்துவதை விதி4த்திருக்கையால், இவன் மோக்ஷத்தை அடைபவன் என்று விளங்குகிறது. இந்த முரண்பாட்டை நீக்குவதற்காகக் கைவல்யத்தை அவாந்தர ப்ராப்யமாகவும், கைவல்யத்தில் சிலகாலம் தங்கிய பிறகு ப4க3வத் ப்ராப்தியாகிற மோக்ஷத்தை ப்ராப்யமாகவும் கொண்ட பஞ்சாக்3நி வித்3யா நிஷ்ட2னே இங்கு கைவல்யார்த்தி2யான ஜிஜ்ஞாஸுவாகக் குறிக்கப்படுகிறான் என்று கொள்ளுகிறோம்.

(9) 8-15 கீ3தா வ்யாக்2யானம்:-

இந்த ஶ்லோகத்தின் அவதாரிகா பா4ஷ்யத்தில், ஜ்ஞாநிக்கும், கைவல்யார்த்தி2க்கும் அபுநராவ்ருத்தியையும், ஐஶ்வர்யார்த்தி2க்குப் புநராவ்ருத்தியையும் கீ3தாசார்யன் கூறுவதாக பா4ஷ்யமருளினார் பா4ஷ்யகாரர். 8-13, 21 ஶ்லோகங்களில், கைவல்யார்த்தி2யின் ப்ராப்யமான கைவல்ய மோக்ஷத்தை 'பரமா க3தி:' என்று குறிப்பிட்ட கீ3தாசார்யன் இந்த ஶ்லோகத்தில் ஜ்ஞாநியின் ப்ராப்யத்தை 'பரமா ஸம்ஸித்3தி4:' என்று குறிப்பிடுகையால், கைவல்யம் தாழ்ந்த மோக்ஷம் என்றும், ப4க3வத3நுப4வம் உயர்ந்த மோக்ஷம் என்றும் விளங்குகிறது.

தாத்பர்ய சந்த்3ரிகை:-

கைவல்யத்தை அவாந்தர ப்ராப்யமாகக்கொண்ட பஞ்சாக்3நி வித்3யா நிஷ்ட2னைப் பற்றியே இவ்வத்தியாயங்களில் பேசப்படுவதால் அவன் மோக்ஷமடைவதாகக் குறிப்பிடுவதில் விரோத4மில்லை.

(10) 8-16 கீ3தா வ்யாக்2யானம்:-

இந்த ஶ்லோக பா4ஷ்யத்தில் 'புநராவர்த்திந:' என்னும் பத3த்திற்கு 'திரும்பி வருபவை' என்று பொருள் கொள்ளாமல் 'விநாஶிந:' (அழிவுடையவை) என்று பொருள் கொண்டமையால், புநராவ்ருத்தியற்ற கைவல்யாநுப4வம் அழிவற்றது என்றும், அவ்வநுப4வத்திலிருந்து கீழேயுள்ள ஐஶ்வர்யாநுப4வத்திற்கோ,

மேலேயுள்ள ப4க3வத3நுப4வத்திற்கோ செல்லமுடியாது என்றும் விளங்குகிறது.

தாத்பர்ய சந்த்3ரிகை:-

பஞ்சாக்3நி வித்3யா நிஷ்ட2னை இக்கைவல்யார்த்தி2க்குக் கீழே ஐஶ்வர்யாநுப4வத்திற்குச் செல்வது இல்லாவிட்டாலும், மேலே ப4க3வத3நுப4வத்திற்குச் செல்வது உண்டு. ப4க3வத3நுப4வத்திற்குச் சென்ற பின்பும் ஆத்மாநுப4வம் தொடருகையாலே, கைவல்யாநுப4வத்திற்கு விநாஶம் இல்லை என்பதும் ஒட்டும்.

(11) 8-20, 21 கீ3தா வ்யாக்2யானம்:-

இந்த ஶ்லோகங்களின் அவதாரிகையிலும், கைவல்யார்த்தி2க்குப் புநராவ்ருத்தியில்லை என்று முழங்கியிருக்கிறார் பா4ஷ்யகாரர். அவனுக்கு ப்ராப்யமாயிருப்பது ப்ரக்ருதி ஸம்ஸர்க்க3த்தினின்றும் நீங்கியதாய், ஸ்வரூபாவிர்ப்பா4வம் பெற்றதான ஆத்மா என்றும், அது முக்த ஸ்வரூபமே என்றும், அபுநராவ்ருத்திரூபமே என்றும், அளவற்ற ஜ்ஞானத்தை உடையது என்றும், இந்த ஶ்லோகங்களின் பா4ஷ்யத்திலும் கோ4ஷித்திருக்கிறார் பா4ஷ்யகாரர். இதிலிருந்து, கைவல்ய மோக்ஷத்தில் ஆத்மாவின் ஜ்ஞானத்துக்குச் சுருக்கம் நீங்கி ஸ்வரூபாவிர்ப்பா4வம் ஏற்பட்டு விடுகிறது என்றும், இது முக்தியில் ஒரு வகையே என்றும் விளங்குகிறது.

தாத்பர்ய சந்த்3ரிகை:-

பஞ்சாக்3நி வித்3யா நிஷ்ட2னுக்கும் கைவல்யாநுப4வத்துக்குப் பிறகு மோக்ஷம் ஏற்படுவதையிட்டு இந்த கீ3தா பா4ஷ்ய ஸ்ரீஸூக்திகள் பொருந்துகின்றன.

(12) 8-22 கீ3தா வ்யாக்2யானம்:-

இந்த ஶ்லோகத்தின் அவதாரிகாபா4ஷ்யத்தில், 'ஜ்ஞாநிக்குக் கிடைக்கும் ப2லன் கைவல்யார்த்தி2க்குக் கிடைக்கும் ப2லனைக் காட்டிலும் மிகவும் வேறுபட்டது' என்று பா4ஷ்யகாரர் அருளியிருக்கையால், கைவல்யார்த்தி2க்கு ப4க3வத3நுப4வம் ஏற்பட இடமேயில்லை என்றும், ப4க3வத3நுப4வம் உடையவன் என்று ஶ்ருதி ஸூத்ர பா4ஷ்யங்களிலிருந்து விளங்கும் பஞ்சாக்3நிவித்3யா நிஷ்ட2ன் கைவல்யார்த்தி2யாயிருக்க முடியாதென்றும் மிகத்தெளிவாக விளங்குகிறது.

தாத்பர்ய சந்த்3ரிகை:-

முற்கூறியபடி முக்தியில் ப2ல பே4த3த்தை ஒப்புக்கொள்ள முடியாதாகையால், பஞ்சாக்3நி வித்3யா நிஷ்ட2னுக்கு இடையில்

ஏற்படும் கைவல்யாநுப4வத்தைக் கருதி பா4ஷ்யகாரர் 'ஜ்ஞாநிக்குக் கிடைக்கும் ப2லன் கைவல்யார்த்தி2க்குக் கிடைக்கும் ப2லனைக் காட்டிலும் மிகவும் வேறுபட்டது' என்று அருளினர் என்று கொள்ள வேண்டும்.

(13) 8-23, 24 கீ3தா வ்யாக்2யானம்:-

இங்கு அவதாரிகாபா4ஷ்யத்தில் 'ஆத்ம யாதா2த்ம்யவித்' என்று சொல்லப்பட்டவன் முந்தியதான 22-வது ஸ்லோகத்தில் சொல்லப்பட்ட ஜ்ஞாநிகளில் ஒருவகையினனான பஞ்சாக்3நி வித்3யாநிஷ்ட2னே யொழிய, அதற்கு முன் ஸ்லோகங்களில் கைவல்யார்த்தி2 முதலான வேறு பத3ங்களால் குறிப்பிடப்பட்ட கைவல்யார்த்தி2 அன்று. கைவல்யார்த்தி2 பெறுவது ஆத்மஸ்வரூபாவிர்ப்பா4வ லக்ஷண மோக்ஷம். அதாவது—ப்ரக்ருதி ஸம்ஸர்க்க3த்தால் அநாதி3காலமாக ஆத்மாவுக்கு ஏற்பட்டிருந்த ஜ்ஞானச்சுருக்கம் அவனுக்கு நீங்குகிறதே யொழிய, ஶேஷத்வ ப2லமான ப4க3வத3நுப4வ கைங்கர்யங்களில் அவனுக்கு விருப்பம் இல்லாமையாலே அவை ஏற்படுவதில்லை. ஜ்ஞாநியோவெனில் ஆத்ம யாதா2த்ம்யாவிர்ப்பா4வ லக்ஷணமோக்ஷத்தைப் பெறுகிறான். அதாவது ஶேஷத்வ ப2லமான ப4க3வத3நுப4வ கைங்கர்யங்களைப் பெறுகிறான். இவன் பரமபுருஷனை ப்ராப்யமாக உபாஸிப்பவன் என்றும், ப்3ரஹ்மாத்மகமாகத் தன் ஆத்மாவை ப்ராப்யமாக உபாஸிக்கும் பஞ்சாக்3நி வித்3யாநிஷ்ட2ன் என்றும் இருவகைப்படுவான். இவ்விருவகையினருக்கும் அர்ச்சிராதி3க3தியும், ப்3ரஹ்மாநுப4வமும் உண்டு. கைவல்யார்த்தி2க்குக் கேவலாத்மாநுப4வம் உண்டேயொழிய ப4க3வத3நுப4வம் இல்லை. அவன் உபசாரங்களையுடைய அர்ச்சிராதி3க3தியாலே செல்லாமல், நிர்மாநுஷ்யமானதாய், விவரிக்க இயலாத ஒரு வழியாலே நித்யவிபூ4திக்குள்சென்று, விரஜையை ஒட்டியிருக்கும் ஒரு ஸ்தா2னத்திலிருந்து எப்போதும் தன் ஆத்மாவை மாத்திரமே அநுப4வித்துக்கொண்டிருக்கிறான்.

தாத்பர்ய சந்த்3ரிகை:-

இவ்வத்தியாயத்தில் முன் ஸ்லோகங்களில் சொல்லப்பட்ட ஜிஜ்ஞாஸு எனும் கைவல்யார்த்தி2யை பா4ஷ்யகாரர் இங்கு 'ஆத்ம யாதா2த்ம்யவித்' என்று எடுக்கையால், கீ3தையில் ஜிஜ்ஞாஸு என்றும், பா4ஷ்யத்தில் கைவல்யார்த்தி2 முதலான பத3ங்களாலும் குறிக்கப்பட்டவன் கைவல்யத்தை அவாந்தர ப்ராப்யமாகவும், ப்3ரஹ்மாநுப4வத்தை முக்2ய ப்ராப்யமாகவும்கொண்ட பஞ்சாக்3நி வித்3யாநிஷ்ட2னே என்று விளங்குகிறது.

(14) 8-26 கீ3தா வ்யாக்2யானம்:-

இந்த ஸ்லோக பா4ஷ்யத்தில், ஜ்ஞாநிகளுக்கு அர்ச்சிராதி3க3தி என்றும், பலவித4மான புண்யங்களைச்செய்த ஐஸ்வர்யார்த்தி2களுக்கு தூ4மாதி3க3தி என்றும் தெளிவாகப் பிரித்துக்கூறி, ஜிஜ்ஞாஸுவுக்கு அர்ச்சி இவ்விரு க3திகளும் கிடையாதென்று காட்டியிருக்கையால், ராதி3க3தியுடைய பஞ்சாக்3நி வித்3யாநிஷ்ட2ன் ஜிஜ்ஞாஸுவாகிற கைவல்யநிஷ்ட2ன் அல்லன், ஜ்ஞாநியே என்று விளங்குகிறது.

தாத்பர்ய சந்த்3ரிகை:-

கீ3தையில் எடுக்கப்படும் ஜிஜ்ஞாஸு முக்2யமான கைவல்யார்த்தி2யல்லன். ப்3ரஹ்மாநுப4வத்தைப் பரமப்ராப்யமாகக்கொண்ட ஜ்ஞாநியே யாவான் அவன். ஆகையால் இங்கு ஜ்ஞாநிக்கு அர்ச்சிராதி3க3தி என்று சொன்னது ஜிஜ்ஞாஸுவுக்கும் சொன்னபடியேயாம்,

(15) 8-28 கீ3தா வ்யாக்2யானம்:-

இவ்விரு அத்தியாயங்களிலும் சொல்லப்பட்ட ப்ராப்யமாய், ப்ராபகமாய், ஶேஷியாய், காரணமான பரமபுருஷனின் பெருமையை அறிந்தவன், 7-19ல் சொல்லப்பட்ட மஹாத்மாவான ஜ்ஞானியாகி, எம்பெருமானுடைய நிர்ஹேதுகக்ருபைக்கு விஷயமாகிறான். ஆகையாலே ஸாத4நாநுஷ்டா2னம் செய்யும் மற்ற அனைவருடைய ப2லனைக் காட்டிலும் தலைசிறந்த ப2லன் அவனுக்கு இவ்வுலகிலும், பரமபத3த்திலும் கிடைக்கிறது. அந்த ஜ்ஞானத்தைப் பரிபூர்ணமாகப் பெறாத ஜ்ஞானியைத் திருத்துவதற்காக, பரமபுருஷனைப் பற்றிய உண்மையறிவை அங்க3மாகக்கொண்ட ப4க்தியோக3ம் அவனுக்கு மோக்ஷஸாத4னமாக விதி4க்கப்படுகிறது.

தாத்பர்ய சந்த்3ரிகை:-

இவ்விரு அத்தியாயங்களிலும், ப4க்தியோக3த்திற்கு அங்க3மாக விதி4க்கப்படும் பரமபுருஷவைப4வம், உபாஸகனுக்கு மற்ற ப2லன்களிலிருந்து வைராக்3யத்தை விளைக்கிறதாகையாலே, எல்லா ஸாத4நாநுஷ்டா2னங்களையும் செய்பவர்கள் அடையும் ப2லனைக் காட்டிலும் சிறந்த ப2லனை இவ்விரு அத்தியாயங்களின் பொருளை அறிந்தவர்கள் அடைகிறார்கள் என்று கூறப்பட்டது.

கீ3தா வ்யாக்2யான தாத்பர்யசந்த்3ரிகைகளில்
ஏழு, எட்டு அத்தியாயங்களில் உள்ள
'ஸம்ப்ரதா3யார்த்த2 பே4த3ங்கள்' நிறைவு பெற்றது.

இதுவரை வெளியான
எட்டு அத்தியாயங்களின் ஸாரப்பொருள்

1—2-9. உறவினர்களிடம் தகாத அன்பினுலும், கருணையினு லும், தனக்கு தர்மமான யுத்தத்தை அதர்மம் என நினைத்துக் கலங்கிச் சரணடைந்த அர்ஜுனனைக்குறித்து அவனது மயக்கம் தெளிவடைவதற்காக கீதாசாஸ்த்ரம் தொடங்கப்பட்டது

2. ஆத்ம தத்துவத்தைப்பற்றிய அறிவுடையவனுய், கர்ம யோகத்தை அநுஷ்டிப்பவனுக்கு ஸ்திதப்ரஜ்ஞநிலை எனப்படும் ஜ்ஞாநயோகம் ஏற்பட்டு, அது நிறைவடைந்தால் ஆத்மா (மனத்தால்) நேரே காணப்படுகிறது. (இதுவே ஆத்மஸாக்ஷாத்காரம்).

3. ஜ்ஞாநயோகத்தை அநுஷ்டிக்க சக்தியில்லாதவனும், சக்தி யிருந்தபோதிலும் சான்றோனுகப் புகழ்பெற்றவனும், தன்னிடமுள்ள கர்த்ருத்வத்தை (செயல் புரியும் தன்மையை) குணங்களிலோ, ஸர்வேஸ்வரனிடமோ சேர்ப்பதாகிற கர்த்ருத்வத்யாகத்தைச்செய்து, மோக்ஷம் தவிர்ந்த மற்ற பலன்களில் பற்றில்லாமல் கர்மங்களைச் செய்வதாகிற (ஞானத்தோடு கூடிய) கர்மயோகத்தை அநுஷ்டிப்ப தாலேயே ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்தை அடையலாம்.

4 (1) அவதார ரஹஸ்ய ஜ்ஞாநம். (2) ஞானத்தை உள்ள டக்கிய கர்மயோகம் ஞானயோகமாகவேயுள்ளது. (3) கர்மயோக ஸ்வரூபம். (4) அதன் வகைகள்.

5. (1) கர்மயோகம் செய்வதற்கு எளியது; ஜ்ஞாநயோகத் தைக் காட்டிலும் விரைவில் ஆத்மஸாக்ஷாத்காரமாகிற பலனை அளிப்பது (2) அந்தக் கர்மயோகத்தின் அங்கங்கள். (3) 'சுத்த மான (சரீரஸம்பந்தமற்ற) ஆத்மாக்கள் அனைவரும் ஸமமாயிருப்ப வர்கள் என்று காண்பதற்கு உறுப்பான கர்மயோகியின் நிலை.

6. (1) ஆத்மஸாக்ஷாத்காரமாகிற யோகத்தைப் பழகும் முறை (2) ஆத்மஸாக்ஷாத்காரம் செய்யும் யோகிகளில் நாலு வகை. (3) அவ்வாத்மஸாக்ஷாத்காரத்திற்கு ஸாதனமாயிருக்கும் அப்யாஸம் (சிந்தனம்), வைராக்யம் முதலானவை. (4) தொடங்கிய யோகம் இடையில் தடைபட்டாலும், அடியோடு அழிந்துவிடாமல் காலக்ரமத் தில் ஸித்தியடையும். (5) ஸர்வேஸ்வரனை விஷயமாகக்கொண்ட பக்தியோகம் முற்கூறிய ஆத்மஸாக்ஷாத்காரமாகிற யோகத்தைக் காட்டிலும் சிறப்புற்றது.

7. (1) பரமபுருஷனைப்பற்றிய உண்மையறிவு (2) அது ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தால் ஜீவர்களுக்கு மறைக்கப்பட்டுள்ளது. (3) பரம புருஷனை சரணமடைவதால் அம்மறைவு நீங்கும். (4) பக்தர்களில் நாலு வகை. (5) இந்நால்வரில் ஞானியின் சிறப்பு.

8. ஐஸ்வர்யத்தை அல்லது கைவல்யத்தை அல்லது பரமபுருஷனை அடைய விரும்புகிறவர்கள் அறியவேண்டியவைகளும், கைக்கொள்ள வேண்டியவைகளும் யாவை என்பதின் விளக்கம். [பரமபுருஷனே ப்ராப்யம், ப்ராபகம், தாரகபோஷகபோக்யங்கள் முதலான எல்லாமா யிருப்பவன் என்று உணர்ந்த ஞானிக்கு உபாயாநுஷ்டாநம் எதையும் எதிர்பாராமல் எம்பெருமானுடைய நிர்ஹேதுக கிருபையாலேயே மோக்ஷம் கிடைக்கிறது என்பது 7-8 அத்தியாயங்களின் பரம ஸாரம்.]

ஸ்ரீ:

ஆளவந்தார் அருளிய

கீ$_3$தார்த்த$_2$ ஸங்க்$_3$ரஹம்

[ஒன்பதாவது அத்தியாயத்தின் சுருக்கம்]

स्वमाहात्म्यं मनुष्यत्वे परत्वं च महात्मनाम् ।

विशेषो नवमे योगो भक्तिरूपः प्रकीर्तितः ॥ १३ ॥

13. ஸ்வமாஹாத்ம்யம் மநுஷ்யத்வே பரத்வம் ச
மஹாத்மநாம் |
விஶேஷோ நவமே யோகோ$_3$ ப$_4$க்திரூப: ப்ரகீர்த்தித:||

ஸ்வமாஹாத்ம்யம் — தன்னுடைய பெருமை, **மநுஷ்யத்வே பரத்வம்** — மனிதனுயிருக்கும்போதே மேன்மையை உடைத்தாயிருக்கை, **மஹாத்மநாம் விஶேஷ:** — ஜ்ஞாநிகளுக்குள்ள சிறப்பு, (ஆகியவற்றோடு கூடிய) **ப$_4$க்திரூப: யோக$_3$: ச**—ப$_4$க்தியோக$_3$ம் எனப்படும் உபாஸனம், **நவமே**—ஒன்பதாவது அத்தியாயத்தில், **ப்ரகீர்த்தித:** — நன்ருகச் சொல்லப்பட்டது.

ஸ்ரீக்ருஷ்ணஸ்வாமி தாஸன் இயற்றிய

கீ$_3$தார்த்த$_2$ விவ்ரணம்—ஒன்பதாம் அத்தியாயம்

முன் இரு அத்தியாயங்களோடு ஸங்க$_3$தியும், இவ்வத்தியாயார்த்த$_2$ச் சுருக்கமும்.

முன் இரு அத்தியாயங்களிலும் ''தன்னைப் பற்றிய உண்மையறிவே சேதனனைத் தன்னுடைய நிர்ஹேதுக க்ருபைக்கு விஷயமாக்கி, பரம மோக்ஷத்தை எளிதில் பெற்றுக் கொடுத்துவிடும்'' என்னும் பரம ரஹஸ்யார்த்த$_2$த்தைக் கண்ணன் வெளியிட்டருளினன். அந்த உண்மையறிவு நிறைவடையப் பெருதவர்களுக்கு, அதை நிறைவடையச் செய்வதற்காக, அவரவர் பெறவிரும்பும் ஐஶ்வர்யம், கைவல்யம், ப$_4$க$_3$வத் ப்ராப்தி ஆகிய ஸ்வார்த்த$_2$ ப$_2$லன்களுக்கு ப$_4$க்தியை ஸாத$_4$னமாக விதி$_4$த்து, அவரவர் அறியவேண்டியவற்றிலும், கைக்கொள்ளவேண்டியவற்றிலும் உள்ள வேறுபாடுகளை எட்டாம் அத்தியாயத்தில் காட்டினன். இரு அத்தியாயங்களின் ஸாரார்த்த$_2$மான 'எம்பெருமானே ப்ராப்யம், ப்ராபகம், தா$_4$ரக போஷக போ$_4$க்$_3$யங்கள் முதலான எல்லாமாயிருப்பவன்' எனும்

வாதிகேஸரி ஜீயர் அருளிய

பகவத்கீதை வெண்பா—அத்தியாயம் 9

ராஜவித்யா ராஜகுஹ்ய யோகம்

உன்னப் படும்பர னொண்சீர் மருவுயர்த்தி
மன்னப் பயில்ஞானி வாசிதான்—றன்னமர்ந்து
நின்றியலும் பத்தி நிகழ்ந்துரைத்த நற்கீதை
யொன்றியசீ ரொன்பதா மோத்து.

உன்னப்படும்—உபாஸிக்கப்படும், *பரன்*—பரமாத்மாவினுடைய, *ஒண்சீர் மருவு*—ஸௌலப்4ய ஸௌஶீல்யங்களோடு கூடிய, *உயர்த்தி*—மேன்மையை, *மன்னப் பயில்ஞானி வாசிதான்*—எப்போதும் சிந்திக்கும் ஜ்ஞானியின் சிறப்போடு, *தன் அமர்ந்து நின்று இயலும் பத்தி*—தன்னிடத்தில் பொருந்தி நிலையாக உபாஸிப்பதாகிற ப4க்தியோக3த்தை, *நல் கீதை சீர் ஒன்றிய ஒன்பதாம் ஒத்து*—நல்ல கீ3தையின் சிறப்புப் பொருந்திய ஒன்பதாம் அத்தியாயம், *நிகழ்ந்து உரைத்த*—நன்கு உரைத்தது.

உண்மையறிவை அர்ஜுனன் பரிபூர்ணமாகப் பெற்றிருந்தால், "ஸ்தி2தோऽஸ்மி க3தஸந்தே3ஹ: கரிஷ்யே வசநம் தவ" [கீ3தை 18-73] [நான் ஐயம் நீங்கப்பெற்றவனாயிருக்கிறேன். நீ சொன்னபடி போர் புரிகிறேன்.] என்னும் வார்த்தையை அப்போதே சொல்லியிருப்பான். அது சொல்லாமையாலே, இவனுக்குத் தன்னைப் பற்றிய உண்மையறிவு நிறைவடையவில்லை என்பதை உணர்ந்து, அதை நிறைவடையச் செய்வதற்காகத் தன்னைப் பற்றிய ப4க்தி ரூபமான உபாஸனத்தின் ஸ்வரூபத்தை இவ்வத்தியாயத்தில் ப்ரதா4னமாகக் கூறுகிறான். அதற்கு உறுப்பாக—உபாஸிக்கப்படும் பரமபுருஷனாகிற தனது பெருமையையும், மஹாத்மாவான ஜ்ஞாநிகளுடைய சிறப்பையும் இவ்வத்தியாயத்தில் விவரிக்கிறான். ஆக, ஆளவந்தார் அருளிய கீ3தார்த்த2 ஸங்க்3ரஹத்தில் இவ்வத்தியாயத்தின் ப்ரமேயமாக (1) ஸர்வேஶ்வரனின் பெருமை, (2) மனிதனாயிருக்கும்போதே மேன்மை, (3) மஹாத்மாக்களின் சிறப்பு, (4) ப4க்தியோக3த்தின் ஸ்வரூபம் ஆகிய நாலு விஷயங்கள் சொல்லப்பட்டபோதிலும், ப4க்தியோக3 ஸ்வரூபமே இவ்வத்தியாயத்தின் ப்ரதா4ன ப்ரமேயம் என்றும், மற்ற மூன்றும் அதற்கு உறுப்பாகச் சொல்லப்பட்டன என்றும் அறியத்தக்கது.

श्रीः

अथ नवमोऽध्यायः॥

॥भा॥ उपासकभेदनिबन्धना विशेषाः प्रतिपादिताः। इदानीमुपास्यस्य परमपुरुषस्य माहात्म्यं, ज्ञानिनां विशेषं च विशोध्य भक्तिरूपस्योपासनस्य स्वरूपमुच्यते।

श्रीभगवानुवाच—

इदं तु ते गुह्यतमं प्रवक्ष्याम्यनसूयवे।
ज्ञानं विज्ञानसहितं यज्ज्ञात्वा मोक्ष्यसेऽशुभात्॥ १॥

ஸ்ரீ ப4க3வானுவாச—

1. இத3ம் து தே கு3ஹ்யதமம் ப்ரவக்ஷ்யாம்யநஸூயவே ।
ஜ்ஞாநம் விஜ்ஞாநஸஹிதம் யஜ்ஜ்ஞாத்வா
மோக்ஷ்யஸேऽஶுப4ாத் ॥

யத் ஜ்ஞாத்வா—எதை அறிந்து, **அஶுப4ாத் மோக்ஷ்யஸே**—(என்னை அடைவதற்குத் தடையான) புண்யபாபங்களினின்றும் விடுபடுவாயோ, **இத3ம் கு3ஹ்யதமம் ஜ்ஞாநம்**—இந்த அதிரஹஸ்யமான உபாஸன ரூபமான அறிவை, **விஜ்ஞாந ஸஹிதம்**—அவ்வுபாஸனத்தின் வகைகளைப்பற்றிய அறிவோடு கூட, **அநஸூயவே தே**—என் விஷயத்தில் பொறாமையற்ற உனக்கு, **ப்ரவக்ஷ்யாமி**—நன்கு கூறுகிறேன்.

---

1. இந்த மறைபொருளை யென்பாற் பொறாமையிலாச்
சிந்தை திகழுனக்குச் செப்புகே—னெந்த
வறிவை யறிவகைசேர்ந் தவ்வறிவு தப்பாச்
செறிவில் வினைவிடுதி தீர்ந்து.

எந்த அறிவை—எந்த உபாஸனரூபமான அறிவை, **அறிவகை சேர்ந்து**—அவ்வுபாஸனத்தின் வகைகளைப்பற்றிய அறிவோடு கூட அறிந்து, **அவ்வறிவு தப்பாச் செறிவில்**—

प्रियमद्गुणगणं चानुसन्धायाहरहरुक्तलक्षणमिदमुपासनमुपाददानो मामेव प्राप्स्यसि ॥ ३४ ॥

॥ इति श्रीभगवद्रामानुजविरचिते श्रीमद्गीताभाष्ये नवमोऽध्यायः ॥ ९ ॥

பகவத் கீதை வெண்பா

(ஒன்பதாம் அத்தியாயத்தின் ஸாரத்தைக் கூறும் பாசுரம்)

மன்னியசீர்க் கீதை மருவொன்ப தாமோத்துப்
பன்னியுரை செய்த பயில்பொருள்க—ளின்னே
யிறையுயர்த்தி ஞானிநல மேற்றியலும் பத்தி
முறைவிதிக்க லாய்ந்தோ முடிந்து.

வாதிகேஸரி ஜீயர் அருளிய பகவத் கீதை வெண்பாவில்
ஒன்பதாம் அத்தியாயம் நிறைவுபெற்றது.

மன்னிய சீர் கீதை—நிலைநின்ற பெருமையுடைய கீதையில், மருவு ஒன்பதாம் ஓத்து பன்னி உரைசெய்த பயில் பொருள்கள்—பொருந்திநிற்கும் ஒன்பதாம் அத்தியாயத்தில் பலகால் சொல்லப்பட்ட நல்ல அர்த்தங்களான (1) இறை உயர்த்தி — ஸர்வேஶ்வரனான நாராயணனின் பெருமை, (2) ஞானிநலம் — மஹாத்மாக்களின் சிறப்பு, (3) ஏற்று இயலும் பத்தி முறை விதிக்கல் — ஸாதனமாகக் கைக்கொண்டு ஒழுகும் பக்தியின்முறையைக் கூறுதல் (ஆகிய மூன்றையும்) இன்னே—இவ்வண்ணமாக, முடிந்து ஆய்ந்தோம்—நிஷ்கர்ஷித்து விளக்கினோம்.

''பத்ரம் புஷ்பம்'' [9-26] முதலான இடங்களில் சொல்லியபடி மிகவும் இனிய என்னுடைய குணகணங்களை அநுஸந்திப்பவனாய், ''மன்மனா பவ'' [9-34] என்று இங்கும், ''இதி மத்வா பஜந்தே மாம்'' [கீதை 10-8] என்று அடுத்த அத்தியாயத்திலும் விவரித்தபடி, வேறு பயன் கருதாத நமஸ்காரம் முதலானவற்றைச் செய்விப்பதாய், என்னையே தாரகனாகக் கொள்ளும் நிலையை விளைப்பது வரையிலான எல்லையற்ற அன்பாயிருக்கும் இவ்வுபாஸனத்தை ஆயுளுள்ள வரையில் தினமும் அநுஷ்டிப்பவனாய் இருப்பதன் மூலம் என்னையேயடைவாய் என்கை. இவ்வண்ணமாக, பக்திஸ்வரூபத்தை விவரித்து ஒன்பதாமத்தியாயம் நிறைவுறுத்தப்பட்டது. 34.

ஸ்ரீக்ருஷ்ணஸ்வாமிதாஸன் இயற்றிய
கீதார்த்தவிவரணத்தில் ஒன்பதாமத்தியாயம் நிறைவுற்றது.

கீதார்த்த சங்கிரகம்

(ஸ்ரீவேதாந்ததேசிகர் அருளியது)

ஒன்பதாமத்தியாயத்தின் ஸாரப்பொருள்

10. தன்மேன்மை யுந்தன் பிறப்பிற் றளராத் தனிநிலையும்
பன்மேனி நண்ணினன் பாற்பிரி யாவன்ப ராசைகளும்
புன்மேனி விண்ணவர் பாற்புரி யாததன் பத்திமையு(ம்)
நன்மேனி நாரணன் முனர னுக்கு நவின்றனனே.

நல் மேனி—அப்ராக்ருதமான திருமேனியையுடைய, நாரணன் தான்-ஸ்ரீமந்நாராயணன் (கண்ணன்), நரனுக்கு-அர்ஜுநனுக்கு, தன் மேன்மையும் — (ஸர்வேஶ்வரனான) தன்னுடைய பெருமையையும், தன் பிறப்பில்—தன் அவதாரங்களில், தளராத் தனிநிலையும்—குறையாத பரத்வத்தையும், பல் மேனி—(கார்யப் பொருள்களான) பலவகைச் சரீரங்களில், நண்ணினன்பால்—அந்தர்யாமியாயுள்ள தன் மீது, பிரியா அன்பர் ஆசைகளும் — பிரியாத அன்பையுடைய மஹாத்மாக்கள் அன்பினால் செய்யும் செயல்களும், புல்மேனி—அற்பமாய் அழியும் சரீரத்தையுடைய, விண்ணவர்பால்—தேவர்மீது, புரியாத—செலுத்தாத, தன் பத்திமையும் — தன்னைப் பற்றிய பக்தியோகமும் (ஆகிய இவற்றை), நவின்றனன்—உபதேசித்தான்.

கீதாஶ்லோகார்த்தச் சுருக்கம்

ஒன்பதாமத்தியாயம்

ஶ்லோ அர்த்தம்

1. வேதாந்த ரஹஸ்யமான ஸாதனபக்தியை உபதேஶிப்பதாகக் கண்ணன் ப்ரதிஜ்ஞை செய்தல்.
2. கர்ம ஜ்ஞானயோகங்களைக் காட்டிலும் பக்தியோகத்திற்குள்ள சிறப்பு.
3. ஶ்ரத்தையின்மையால் பக்தியோகத்தை அநுஷ்டிக்காதவர்கள் மோக்ஷமடையாமல் ஸம்ஸாரத்திலேயே உழல்கிறார்கள்.

4–10. பக்தியோகமாகிற உபாயத்தால் அடையப்படும் (ப்ராப்ய மாகிற) எம்பெருமானின் பெருமை. மனிதனாகப் பிறந்த நிலையிலும் பரத்வம்.

4, 5. பரமபுருஷன் மற்ற பொருள்களால் அறியப்படாமல் அவற்றை ஸங்கல்ப மாத்ரத்தாலே தரிப்பவனாய், நியமிப்பவனாய், படைப்பவனாய், அனைத்துக்கும் ஶரீரியாய், ஶேஷியாய் இருப்பவன்.

6. எல்லாப் பொருள்களின் ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திகளும் தனக்கு அதீனமானவை என்பதைக் கண்ணன் த்ருஷ்டாந்தம் காட்டி நிருபித்தல்.

7. அவற்றின் உத்பத்தி ப்ரளயங்களும் தன் அதீனமே என்று கூறல்.

8. ஸமஷ்டி வ்யஷ்டிருபமாயுள்ள ஸ்ருஷ்டியின் முறையை விளக்குதல்.

9. ஏற்றத் தாழ்வுள்ள ஸ்ருஷ்டி முதலானவற்றால் தனக்கு வைஷம்ய நைர்க்ருண்யங்கள் (பக்ஷபாதம், கருணையின்மை) விளையமாட்டா என்று நிருபித்தல்.

10. தலைவனை தன்னால் தூண்டப்பட்டே மூலப்ரக்ருதி உலகனைத்தையும் படைக்கிறது என்னல்.

11, 12. ஆஸுரஸ்வபாவமுள்ளவர்கள் முற்கூறிய தன் பெருமையை உணராத அறிவிலிகளாய் அழிந்து போகிறார்கள் என்று கூறல்.

13. ஸ்வயம்ப்ரயோஜன பக்திநிஷ்டர்களான மஹாத்மாக்களின் பெருமை.

14, 15. ஸாதனபக்திநிஷ்டர்களான உபாஸகஜ்ஞானிகளின் பெருமை.

16-19. உபாஸனத்திற்குறுப்பாக — ஒருவனான தானே கார்யநிலையில் இவ்வுலகிலுள்ள பல பொருள்களை ஶரீரமாகக்கொண்டிருப்பதையும், அவற்றின் ஸத்தா ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திகள் தன்னதீனம் என்பதையும் நிருபித்தல்.

20, 21. ஜ்ஞானிகளுக்கு நேர் எதிர்த்தட்டானவர்களாய், தாழ்ந்த பலன்களை விரும்பும் அறிவிலிகளின் தன்மைகளை விவரித்தல்.

22. தன்னை நினைப்பது தவிர வேறொன்றறியாத மஹாத்மாக்களின் யோகக்ஷேமங்களைத் தானே வஹிப்பதாகக் கூறுதல்.

23. வேதாந்த விதிப்படி மற்ற தேவதைகளுக்கு அந்தர்யாமியாகத் தன்னை அறியாமல் அவர்களிடம் பக்தி செலுத்துகிறவர்களுக்கு அதனாலேயே மோக்ஷம் கிடைப்பதில்லை.

ஆளவந்தார் அருளிய
கீதார்த்த ஸங்க்ரஹம்

[பத்தாவது அத்தியாயத்தின் சுருக்கம்]

स्वकल्याणगुणानन्त्यकृत्स्नस्वाधीनतामतिः ।
भक्त्युत्पत्तिविवृद्ध्यर्था विस्तीर्णा दशमोदिता ॥ १४ ॥

14. ஸ்வகல்யாணகுணாநந்த்யக்ருத்ஸ்நஸ்வாதீநதாமதி: ।
பக்த்யுத்பத்திவிவ்ருத்த்யர்த்தா விஸ்தீர்ணா
தஶமோதிதா ॥

பக்த்யுத்பத்திவிவ்ருத்த்யர்த்தா—ஸாதனபக்தி உண்டாகி வளர்வதன் பொருட்டு, ஸ்வகல்யாணகுணாநந்த்ய க்ருத்ஸ்நஸ்வாதீநதாமதி: — தனது கல்யாணகுணங்களின் அளவின்மைபற்றியும், அனைத்தும் தனக்கு அதீனமாயிருப்பதுபற்றியும் உள்ள அறிவு, விஸ்தீர்ணா—விரிவாக, தஶமோதிதா—பத்தாமத்தியாயத்தில் சொல்லப்பட்டது.

---

24. தேவதைகளைக் குறித்த யாகங்கள் பரமபுருஷனுக்கே ஆராதனமாகின்றன என அறிந்தவர்களுக்கு மோக்ஷமும், அப்படி அறியாதவர்களுக்கு அல்பாஸ்திர பலன்களுமே கிடைக்கும்.

25. முற்கூறியபடி பலனில் வேறுபாடு அவரவர்களின் ஸங்கல்பத்தின் வேறுபாட்டாலே விளைகிறது.

26. தான் ஆராதனைக்கு மிக எளியவன் என நிருபித்தல்.

27. பக்தியோகத்திற்கு அங்கமான அநுஸந்தானம்.

28. அவ்வநுஸந்தானத்தின் பலன்.

29, 30. ஜன்மம், ஆகாரம், ஸ்வபாவம், ஜ்ஞானம், ஒழுக்கம் ஆகியவற்றால் எத்தனை தாழ்ந்தவனாயினும் ஸ்வயம்ப்ரயோஜன பக்தியைச் செய்தானாகில் அவனிடம் கண்ணனின் ஈடுபாடு.

31. ஒழுக்கத்தில் குறைந்தவனானாலும் பக்தி செய்தால் விரைவில் தர்மாத்மாவாகி நற்பேறு பெறுவான்.

32, 33. முற்பிறப்புக்களில் செய்த பாப மிகுதியாலே தாழ்ந்த பிறவியை எடுத்தவர்களும் தன்னை ஆஶ்ரயிப்பதாலேயே மோக்ஷமடையும்போது, உயர்பிறவியினர் தன்னை ஆஶ்ரயித்து மோக்ஷமடைவது நிச்சயம் என்று கூறி அர்ஜுனனை பக்தி செய்யும்படி விதித்தல்.

34. ஸாதனபக்தியின் தனித்தன்மைகளை விவரித்தல்.

ஒன்பதாம் அத்தியாயத்தின் கீதாஶ்லோகார்த்தச் சுருக்கம் நிறைவுற்றது.

வாதிகேஸரி ஜீயர் அருளிய

பகவத்கீதை வெண்பா—அத்தியாயம் 10

விபூ4தியோக3ம்

அத்தியாயப் பொருளின் சுருக்கம்

அண்ண லுலகி லனைத்துந்தா னுய்நின்ற
வண்ணம் விரித்துரைத்த வண்மையினைத்—திண்ணமாங்
கன்புறவே யோங்க வருள்கீதை பத்தாமோத்
தின்புறவே யோது மெடுத்து.

அண்ணல்—ஸ்வாமியான கண்ணன், *திண்ணம்*—உறுதியாக, *ஆங்கு* — போர்க்களத்திலே, *அன்புறவே* — அன்புடன், *ஓங்க அருள் கீதை* — உலகெங்கும் பரவ அருளிய கீ3தையின், *பத்தாம் ஒத்து*—பத்தாவது அத்தியாயம், *உலகில் அனைத்தும்*—உலகிலுள்ள எல்லாப் பொருள்களும், *தானாய் நின்ற வண்ணம்*—தனக்கு அதீ4னமாய் நின்ற ப்ரகாரத்தை, *(அண்ணல்) விரித்து உரைத்த வண்மையினை*—(கண்ணன்) விரிவாகக் கூறிய வள்ளல் தன்மையை, *இன்புறவே*—(அனைவரும்) ஆனந்த3மடையும்படியாக, *எடுத்து ஓதும்*—விளங்கும்படி கூறும்.

ஸ்ரீக்ருஷ்ணஸ்வாமி தா3ஸன் இயற்றிய

கீ3தார்த்த2 விவரணம்—பத்தாம் அத்தியாயம்

முன் அத்தியாயத்தோடு ஸங்க3தியும்,

இவ்வத்தியாயார்த்த2ச் சுருக்கமும்..

இரண்டாவது ஷட்கத்தில் ஏழு, எட்டு, ஒன்பது அத்தியாயங்களில் ப4க்தியோக3ம், அதற்கு உறுப்பான பல அர்த்த2ங்களோடு கூடச் சொல்லப்பட்டது. பத்தாவதான இந்த அத்தியாயத்தில் அந்த ப4க்தியானது உண்டாகி வளர்வதன் பொருட்டு—எல்லாக் கல்யாணகு3ணங்களும் நிறைந்து, தோ3ஷமற்று விளங்குகையாலே ப4க3வான் எனப்படும் தன்னுடைய தடையற்ற ஐஶ்வர்யம் முதலான கல்யாணகு3ணங்கள் கணக்கற்றவை என்பதையும், எல்லாவுலகமும் தனக்கு ஶரீரமாயிருக்கையால், தன்னை அந்தர்யாமியாகக்கொண்டு, தனக்கு அதீ4னமான ஸ்வரூப ஸ்தி2தி ப்ரவ்ருத்திகளையுடையதாயிருக்கிறது என்பதையும் கண்ணன் விரிவாக நிரூபிக்கிறான். முன் அத்தியாயங்களிலும் ப4க்தியோக3த்துக்கு உறுப்பானவையாகையாலே இவ்விஷயங்கள் சுருக்கமாகச் சொல்லப்பட்டன. இப்போது ப4க்தி உண்டாகி வளருவதற்காக விரிவுபடுத்தப்படுகின்றனவாகையாலே புநருக்தியில்லை.

श्रीः

अथ दशमोऽध्यायः ॥

॥ भा ॥ भक्तियोगस्सपरिकर उक्तः। इदानीं भक्त्युत्पत्तये तद्विवृद्धये च भगवतो निरङ्कुशैश्वर्यादिकल्याणगुणगणानन्त्यम्, कृत्स्नस्य जगतस्तच्छरीरतया तदात्मकत्वेन तत्प्रवर्त्यत्वं च प्रपञ्चयते—

श्रीभगवानुवाच—

भूय एव महाबाहो शृणु मे परमं वचः।
यत्तेऽहं प्रीयमाणाय वक्ष्यामि हितकाम्यया ॥ १ ॥

ஸ்ரீப4க3வாநுவாச—

1. பூ4ய ஏவ மஹாபா3ஹோ ஶ்ருணு மே பரமம் வச:।
யத்தேऽஹம் ப்ரீயமாணாய வக்ஷ்யாமி ஹிதகாம்யயா ॥

மஹாபா3ஹோ—தடக்கையனே!, ப்ரீயமாணாய தே—(என் பெருமையைக் கேட்டு) உகக்கும் உனக்கு, ஹிதகாம்யயா—(என் விஷயமான ப4க்தி உண்டாவதும் வளருவதுமாகிற) நன்மையின் பொருட்டு. பூ4ய:—மறுபடியும், யத் பரமம் வச: ஏவ—(என் பெருமையை விரித்துரைக்கும்) யாதொரு மேலான வார்த்தையையே, அஹம் வக்ஷ்யாமி—நான் கூறுகிறேனோ, (தத்) மே (பரமம் வச:)—அந்த என்னுடைய மேலான வார்த்தையை, ஶ்ருணு—(கவனமாகக்) கேட்பாயாக.

---

1. முன்னமுகந் தென்னை முகஞ்செய்து கேட்டவுனக்
இன்னமுமென் மேன்மை யியப்புவன்கேள்—உன்னதிதம்
வேண்டியுரை செய்யுமென்றன் மிக்கவுரை வெல்புயத்தா
யீண்டியன்று கேண்மையலற் றிங்கு.

வெல்புயத்தாய்! — வெற்றியைத்தரும் கைகளையுடையவனே! முன்னம் உகந்து—கேட்பதற்கு முன்னமே உகப்படைந்து, என்னை—என்னிடம், முகம் செய்து கேட்ட

முத்தி அருள் மாயன் — மோக்ஷத்தை அருளுகின்ற மாயப்பிரானான கண்ணன், **முழுது அருளும் சீர்க்கீதை**— முழுமையாக அருளிச்செய்த சிறப்புடைய கீ3தையின், **பத்தி வளர்த்து உயர் பத்தாம் ஒத்து அது**—ப4க்தியோக3த்தின் வளர்ச்சியைக் காட்டுகையாலே உயர்வுபெற்ற பத்தாமத்தியாயம், **எப்பொருளும் தானாய் இசைந்தபடி விரித்து**—எல்லாப் பொருள்களும் (தன் செல்வமாகையாலே) தான் என்று சொல்லும்படி பொருந்திநிற்கின்றமையை விளக்கி, **இப்பொருள் ஆய்ந்தே**—இவ்வர்த்த2த்தை ஆராய்ந்து முடிவுகட்டி, **இசையில் ஒத்து**— (மற்ற அத்4யாயங்களுடன்) இசையிலும் புகழிலும் ஒத்ததாய், **இங்கு முடிந்தது**—இப்போது நிறைவுபெற்றது.

கீதார்த்த சங்கிரகம்

(ஸ்ரீ வேதா3ந்ததே3சிகர் அருளியது)

பத்தாமத்தியாயத்தின் ஸாரப்பொருள்

11. எல்லை யிலாததன் சீலமா மின்னமு தக்கடலு
மெல்லை யிலாத விபூதி யெலாந்தன தானமையு
மெல்லையில் பத்தி தன்னையெழு விக்கத் திருவருளா
லெல்லையி லீச னியம்பின னிந்திரன் மைந்தனுக்கே.

உரை:— எல்லையில் ஈசன்—அளவற்ற (சக்தியுள்ள) ஸர்வேஶ்வரன், **இந்திரன் மைந்தனுக்கு**—இந்திரனுடைய புத்திரனான அர்ஜுனனுக்கு, **எல்லையில் பத்திதன்னை எழுவிக்க**— அளவற்ற ப4க்தியையுண்டாக்கி வளர்ப்பதற்காக, **எல்லை யிலாத**—அளவற்ற, **தன் சீலமாம்**—தன் திருக்கல்யாண கு3ணங்களாகிய, **இன் அமுதக் கடலும்**—இனிய அமுதமயமான ஸமுத்3ரமும், **எல்லையிலாத விபூதி எலாம்**—அளவிட்டுக் கூறமுடியாத உலகம் முழுவதும், **தனது ஆனமையும்**—தன் நியமனத்துக்குட்பட்டதாயிருத்தலும் (ஆகிய இவற்றை), **திரு அருளால்**—சிறந்த கருணையோடு, **இயம்பினன்**—உபதேசித்தான்.

கீ3தாஶ்லோகார்த்த2ச் சுருக்கம்

பத்தாமத்தியாயம்

ஶ்லோ — அர்த்த2ம்

1-3. தன்னை தே3வாதி3தே3வனாக அநுஸந்தி4ப்பதால், ப4க்தி உண்டாவதற்குத் தடையான பாபங்கள் நீங்கி, ப4க்தியுண்டாகும் என்று கண்ணன் அர்ஜுனனுக்கு நிரூபித்தல்.

4-8. த3ளது ஐஶ்வர்யம், கல்யாணகு3ணங்கள் ஆகியவற்றை அநுஸந்தி4ப்பதால், உண்டான ப4க்தி வளரும் என்று கண்ணன் அர்ஜுனனுக்கு நிரூபித்தல்.

9-11. ப4க்தியின் உச்சநிலையை அடைந்த ஸ்வயம்ப்ரயோஜன ப4க்திநிஷ்ட2னின் பெருமையை விளக்குதல்.

12-18. கண்ணனுடைய கல்யாண கு3ணச்சேர்த்தியையும், செல்வச் சிறப்பையும் சுருக்கமாகக் கேட்ட அர்ஜுனன் அதன் விரிவைக் கேட்கவிரும்பி வார்த்தை சொல்லுதல்.

12-15. கண்ணன் முன் ஶ்லோகங்களில் சுருங்கச்சொன்ன அர்த்த2ங்களில் தனக்குள்ள நம்பிக்கையையும் அந்த நம்பிக்கையால் அதில் அஸூயை இல்லாமலிருப்பதையும் அர்ஜுனன் காட்டுதல்.

16-18. விபூ4திகளை விரிவாகச் சொல்லவேண்டுமென்று அர்ஜுனன் கண்ணனை வினவுதல்.

19. கண்ணன் தனது விபூ4திகளை ஒவ்வொன்றாக விரிவாக வர்ணிப்பதும் கேட்பதும் இயலாதாகையால் முக்2யமானவற்றைச் சுருக்கமாக வகைப்படுத்திக் கூறுவதாக ப்ரதிஜ்ஞை செய்தல்.

20. ஶ்லோகத்தின் முற்பாதியில்—தன்னைத் தன் விபூ4தியான மற்ற பொருள்களோடு அடுத்துள்ள ஶ்லோகங்களில் ஒரே வேற்றுமையில் படிப்பதற்குக் காரணம் - அவை தனக்கு ஶரீரமாகவும் தான் அவற்றுக்கு ஆத்மாவாகவும் இருப்பதே என்று காட்டி, பிற்பாதியாலே—அனைத்தையும் படைத்தளித்தழிப்பவனாயிருக்கை முதலான கல்யாணகு3ணங்களே யோக3ஶப்3த3த்தால் சொல்லப்படுகின்றன என்றும், அடுத்துள்ள ஶ்லோகங்களில் தன்னை மற்ற பொருள்களோடு ஒரே வேற்றுமையில் படிப்பதற்கு அவை கார்யப்பொருளாகவும், தான் அவற்றுக்குக் காரணமாகவுமிருப்பது மற்றொரு ஹேதுவாகும் என்றும் கண்ணன் காட்டுதல்.

21.*39. பற்பல பொருள்களோடு கண்ணன் தன்னை ஒரே வேற்றுமையில் படித்தல்.

ஆளவந்தார் அருளிய
கீ3தார்த்த2 ஸங்க்3ரஹம்
[பதினோராமத்தியாயத்தின் சுருக்கம்]

एकादशे स्वयाथात्म्यसाक्षात्कारावलोकनम् ।
दत्तमुक्तं विदिप्राप्त्योर्भक्त्येकोपायता तथा ॥ १५ ॥

15. ஏகாத3ஶே ஸ்வயாதா2த்ம்யஸாக்ஷாத்காராவலோகநம்।
த3த்தமுக்தம் விதி3ப்ராப்த்யோர்ப4க்த்யேகோபாயதா
ததா2 ॥

ஏகாத3ஶே — பதினோராமத்தியாயத்தில், **ஸ்வயாதா2த்ம்ய ஸாக்ஷாத்காராவலோகநம்**—தன்னை உள்ளபடி காண்பதற்குரிய தி3வ்யமான கண், **த3த்தம் உக்தம்**—(அர்ஜுனனுக்குக் கண்ணனால்) கொடுக்கப்பட்டதெனச் சொல்லப்பட்டது; **ததா2**—அவ்வண்ணமே, **விதி3ப்ராப்த்யோ:**—(பரம்பொருளை) அறிவது, (காண்பது), அடைவது ஆகியவை, **ப4க்த்யேகோபாயதா** — ப4க்தியொன்றையே காரணமாகக் கொண்டவை (என்றும்), **உக்தம்**—சொல்லப்பட்டது.

39*. தன்னைப் பற்பல பொருள்களோடு ஒரே வேற்றுமையில் படித்ததற்குத் தான் அனைத்துக்கும் அந்தர்யாமியாயிருப்பதே காரணம் என்று நிக3மநம் செய்தல்.

40. தன் விபூ4திகளுக்கு எல்லையில்லாமையால் ஓரளவுக்கே அவற்றைச் சொன்னேன் என்று கூறல்.

41. இதுவரையில் சொல்லப்பட்ட விபூ4திகள்—சொல்லப்படாதவையும் அவஶ்யம் சொல்லவேண்டியவையுமான மற்றும் பல முக்2யவிபூ4திகளுக்கு எடுத்துக்காட்டே என்று கூறி ப்ரகரணத்தை நிறைவுபடுத்தல்.

42. முக்2யமானவை, அமுக்2யமானவை என்னும் வாசியில்லாமல் பார்க்கும்போது, எல்லா உலகமும் தன்னுடைய ஸங்கல்பத்தின் ஒரு சிறு பகுதியாலே த4ரிக்கப்படும் விபூ4தியே என்று கூறி அத்4யாயத்தை முடித்தல்.

பத்தாமத்தியாயத்தின் ஶ்லோகார்த்த2ச் சுருக்கம்
நிறைவுற்றது.

வாதிகேஸரி ஜீயர் அருளிய
பகவத்கீதை வெண்பா—அத்தியாயம் 11
விசுவரூபதர்சனம்
அத்தியாயப் பொருளின் சுருக்கம்

பார்த்தனுக்கு மாயனருள் கீதைப் பதினொன்று
மோத்திவ் வுலகெல்லா முடம்பதனிற்—கோத்தபடி
காட்டுமது தன்னறிவு கண்டடைத றன்பத்தி
கூட்டுமதுஞ் சொல்லுங் குறித்து.

பார்த்தனுக்கு — அர்ஜுனனுக்கு, *மாயன் அருள்* — மாயப்பிரானாகிய கண்ணன் அருளிய, *கீதை பதினொன்றும் ஒத்து*—கீ3தையின் பதினொன்றும் அத்தியாயம், *இவ்வுலகெல்லாம்*—இவ்வுலகனைத்தையும், *உடம்பதனில்*—தன் சரீரத்தில், *கோத்த படி காட்டுமது*—(கண்ணன் ஒரு பகுதியாகக்) கோத்துக் கொண்டிருக்கும்படியைக் காட்டுவதாகும். *தன் அறிவு கண்டு அடைதல்*—தன்னை அறிவதும், காண்பதும், அடைவதுமாகிற பயன்களை, *தன்பத்தி கூட்டுமதும்*—தன் விஷயமான ப4க்தியோக3ம் கூட்டிவைப்பதையும், *குறித்துச் சொல்லும்*—குறிக்கொண்டு கூறும்.

ஸ்ரீ க்ருஷ்ணஸ்வாமி தா3ஸன் இயற்றிய
கீ3தார்த்த2 விவரணம்—பதினோராம் அத்தியாயம்
முன் அத்தியாயத்தோடு ஸங்க3தியும், இவ்வத்தியாயார்த்த2ச் சுருக்கமும்.

முந்தின பத்தாமத்தியாயத்தில்—ப4க்தியோக3ம் உண்டாவதற்காகவும், அது வளர்வதற்காகவும், மற்றுள்ள அனைவருடைய கு3ணங்களைக் காட்டிலும் சிறப்புற்றதாய், இயல்வானதாய், எம்பெருமானுக்கே உரியதான கல்யாணகு3ணக்கூட்டத்தோடு கூட, எம்பெருமான் அனைத்துக்கும் ஆத்மாவாயிருக்கிறான் என்னும் உண்மையும், அக்காரணத்தாலேயே அவனைக்காட்டிலும் வேறுபட்டதாய், சேதனப் பொருள்களும் அசேதனப்பொருள்களும் நிறைந்ததான எல்லா உலகும் அவனுக்கு ஶரீரமாயிருக்கையாலே தமது ஸ்வரூபஸ்தி2தி ப்ரவ்ருத்திகளனைத்தையும் அவனுக்கு அதீ4னமாகக்கொண்டுள்ளன என்னும் உண்மையும் கூறப்பட்டன. எம்பெருமானுக்கே உரிய

அத்தன் அருள் கீதை ஆன்ற பதினென்றும் ஒத்து—ஸ்வாமியான கண்ணன் அருளிச்செய்த சிறப்புமிக்க பதினென்றுமத்தியாயம், **ஒத்த உலகு அனைத்தும் ஓர் உடம்பாம் இத்தகவு பன்னவே தான் காட்டி** — (ஸர்வேஶ்வரனுக்கு ப்ரகாரமாயிருக்கும் விஷயத்தில்) ஒத்திருக்கும் எல்லா உலகமும் எம்பெருமானுக்கு ஒரே உடம்பாயிருக்கும் இத்தன்மையை அர்ஜுனன் அனுஸந்திப்பதற்காகக் காட்டி, **பத்தி பயன் வகையும் மன்னவே ஆய்ந்து** — பக்தியின் பயன்களான ஜ்ஞானதர்ஶநப்ராப்திகளை நன்றாக ஆராய்ந்து, **முற்றியதே** – முடிவுற்றதே.

கீதார்த்த சங்கிரகம்

(ஸ்ரீ வேதாந்ததேசிகர் அருளியது)

பதினோராமத்தியாயத்தின் ஸாரப்பொருள்

12. எல்லாந் தனக்குரு வாயிலங் கும்வகை தானுரைத்துச்
சொல்லா லறிந்தது சோராமற் கண்டிட வேண்டுமென்ற
வில்லாள னுக்கன்று மெய்க்கண் கொடுத்திது
வேறுமுண்டோ
நல்லார்கள் காண்பரென் றுந்நவின் றனங்க ணாயகனே.

நங்கள் நாயகன்—நம்முடைய தலைவனான கண்ணன், **எல்லாம்**—எல்லாப் பொருள்களும், **தனக்கு உருவாய்**—(பரம்பொருளாகிய) தனக்குச் சரீரமாய், **இலங்கும் வகை**—விளங்கும் விதத்தை, **தான் உரைத்து**—தான் உபதேசித்து, **சொல்லால் அறிந்தது** — (தன்னுடைய) உபதேசத்தால் அறிந்துகொண்ட (தன் செல்வத்)தை, **சோராமல்** – குறைவுபடாமல் (முழுவதையும்), **கண்டிட வேண்டும் என்ற**—நேரே காணவேணும் என்று ஆசைகொண்ட, **வில்லாளனுக்கு**—(சிறந்த) வில்லாளியான அர்ஜுனனுக்கு, **அன்று**—அப்பொழுதே, **மெய்க் கண் கொடுத்து** — (தன் விச்வரூபத்தை) உள்ளவாறு காணும்படியான (தெய்விகக்) கண்ணைக் கொடுத்து, **இது**—இவ்வாறு (தன்னைக் காண்பதற்கு) ஸாதநம், **வேறும் உண்டோ**—(பக்தியைத் தவிர) வேறு ஏதாவது உண்டோ? (ஒன்றுமில்லை), **நல்லார்கள்**—(பக்தியுடைய) ஞானிகள், **காண்பர் என்றும்**—(என்னைக்) காணப்பெறுவார்கள் என்றும், **நவின்றான்**—உபதேசித்தான்.

ஆளவந்தார் அருளிய

கீதார்த்த ஸங்க்ரஹம்

[பன்னிரண்டாமத்தியாயத்தின் சுருக்கம்]

भक्तेः श्रैष्ठ्यमुपायोक्तिरशक्तस्याऽत्मनिष्ठता ।
तत्प्रकारास्त्वतिप्रीतिर्भक्ते ।दश उच्यते ॥ १६ ॥

கீதாஶ்லோகார்த்தச் சுருக்கம்

பதினோராமத்தியாயம்

ஶ்லோ	அர்த்தம்
1-3.	அர்ஜுனன் தனது நன்றியையும் ஆஸ்திக்யத்தையும் க்ருஷ்ணபக்தியையும் காட்டுகிறான்.
4.	விஶ்வரூபத்தைக் காட்டும்படி அர்ஜுனனுடைய பிரார்த்தனை.
5-8.	திவ்யசக்ஷுஸ்ஸை அர்ஜுனனுக்கு அளித்துத் தன் விஶ்வரூபத்தைக் கண்ணன் அவனுக்குக் காட்டுதல்.
9-13.	விஶ்வரூபவர்ணனை.
14-30.	அர்ஜுனன் விஶ்வரூபத்தின் பெருமைகளைக் கூறித் துதித்தல்.
31.	அர்ஜுனனின் கேள்வி.
32-34.	அர்ஜுனனுக்குக் கண்ணனின் பதில்.
35-46.	அர்ஜுனனின் துதியும், மன்னிப்பு வேண்டுதலும், பிரார்த்தனையும்.
47-49.	கண்ணனின் அபயப்ரதானம்.
50.	கண்ணன் இயல்வான நான்கு தோள் திருமேனியை எடுத்துக்கொண்டு அர்ஜுனனைத் தேற்றியது.
51.	அவ்வுருவைக் கண்ட அர்ஜுனன் தான் இன்புற்றுத் தன் நிலை பெற்றதைக் கூறுதல்.
52-55.	கண்ணன் அர்ஜுனனுக்கு பக்தியோகத்தின் பெருமையையும் ஶுபாஶ்ரயமாயிருக்கும் திருமேனியின் பெருமையையும் பேசுதல்.

பதினோராம் அத்தியாயத்தின் கீதாஶ்லோகார்த்தச் சுருக்கம் நிறைவுற்றது.

16. ப4க்தே: ஶ்ரைஷ்ட்2யமுபாயோக்திரஶக்தஸ்யாத்ம
நிஷ்ட2தா ।
தத்ப்ரகாராஸ்த்வதிப்ரீதிர் ப4க்தே த்3வாத3ஶ உச்யதே ॥

ப4க்தேঃ ஶ்ரைஷ்ட்2யம் — (ஆத்மோபாஸனத்தைக் காட்டிலும்) ப4க3வது3பாஸனமாகிற ப4க்தியின் சிறப்பும், **உபாயோக்திঃ**—அந்த ப4க்திக்கு உபாயத்தைத் தெரிவித்தலும், **அஶக்தஸ்ய** — ப4க்தியில் ஶக்தியில்லாதவனுக்கு, **ஆத்மநிஷ்ட2தா** — ஆத்மோபாஸனமும், **தத்ப்ரகாராঃ**— கர்மயோக3ம் முதலானவற்றுக்கு வேண்டியவைகளான கு3ணங்களின் வகைகளும், **ப4க்தே அதிப்ரீதிঃ து**—தன் ப4க்தனிடம் மிகுந்த ப்ரீதியும், **த்3வாத3ஶே**—பன்னிரண்டாமத்தியாயத்தில், **உச்யதே**—கூறப்படுகிறது.

வாதி3கேஸரி ஜீயர் அருளிய

ப4க3வத்3கீ3தை வெண்பா—அத்தியாயம் 12

ப4க்தியோக3ம்

அத்தியாயப் பொருளின் சுருக்கம்

பத்தி யறிவாற் கடக்கும் பலவகையு
மத்தி லுகப்பி னதிசயமு—முத்திதரும்
பண்பி னருள்கீதை பன்னிரண்டா மோத்துரைக்குந்
திண்பயிலுஞ் சொல்லாற் செறிந்து.

முத்திதரும் பண்பின் அருள் கீதை—வீடு பேற்றைத் தரும் இயல்பால் (கண்ணன்) அருளிய கீதையின், *பன்னிரண்டா மோத்து*—பன்னிரண்டாவது அத்தியாயம், *பத்தியறிவாற்கு*— ப4க்தியோக3த்தை அறிபவனுக்கு, *அடக்கும் பல வகையும்*— கைக்கொள்ளவேண்டிய பல கு3ணங்களும், *அத்தில்*—அந்த ப4க்தியோக3த்தில், *உகப்பின் அதிசயமும்* — (எம்பெருமானுக்குள்ள) அன்பின் மிகுதியும், *திண் பயிலும் சொல்லால் செறிந்து உரைக்கும்* — உறுதியானதாய் அனைவராலும் அனுஸந்தி4க்கத்தக்கதான சொற்களால் நன்றாகக்கூறும்.

श्रीः

अथ द्वादशोध्यायः ॥

॥ भा ॥ भक्तियोगनिष्ठानां प्राप्यभूतस्य परस्य ब्रह्मणो भगवतो नारायणस्य निरङ्कुशैश्वर्यं साक्षात्कर्तुकामायार्जुनायानवधिकातिशय-कारुण्यौदार्यसौशील्यादिगुणसागरेण सत्यसंकल्पेन भगवता स्वैश्वर्यं यथावदवस्थितं दर्शितम्; उक्तं च तत्त्वतो भगवज्ज्ञानदर्शनप्राप्ती-नामैकान्तिकात्यन्तिकभगवद्भक्त्येकलभ्यत्वम्। अनन्तरमात्मप्राप्तिसाधन-

---

ஸ்ரீக்ருஷ்ணஸ்வாமி தா3ஸன் இயற்றிய
கீ3தார்த்த2 விவரணம்—பன்னிரண்டாம் அத்தியாயம்

முன் அத்தியாயத்தோடு ஸங்க3தியும்,
இவ்வத்தியாயார்த்த2ச் சுருக்கமும்.

முந்தின அத்தியாயத்தின் கடைசியில் ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்ட ப4க்தியோக3த்தின் சிறப்பையும், ப4க்தியோடு தொடர்புள்ள விஷயங்களையும் இவ்வத்தியாயத்தில் கூறுகிறான். எம்பெருமானுடைய விஶ்வரூபஸாக்ஷாத்காரம் ஏற்பட்டால்தான் பூர்ணமான உபாஸனம் செய்ய முடியுமாகையாலே ப4க்தியோக3நிஷ்ட2ர்களுக்கு ப்ராப்யமாயிருப்பவனாய், பரப்3ரஹ்மமாய், ஜ்ஞானம் முதலான கு3ணங்கள் நிறைந்த ப4க3வானான நாராயணனுடைய தடையற்ற ஐஶ்வர்யத்தை நேரே காண விரும்பிய அர்ஜுனனுக்கு எல்லையற்ற மேன்மையையுடைய த3யை, வண்மை, நீர்மை முதலான கு3ணங்களுக்குக் கடலாயிருப்பவனாய், தடையற்ற ஸங்கல்பத்தையுடையவனான ப4க3வான் தன்னுடைய ஐஶ்வர்யத்தை உள்ளபடி காட்டினான். கருணை வண்மை நீர்மைகளையுடையவனாகையாலே தன்னைத்தானே காட்டினான். தடையற்ற ஸங்கல்பத்தையுடையவனாகையாலே அவன் காட்டுவதற்குத் தடையேதுமில்லை. சென்ற அத்தியாயத்தின் கடைசியில் ப4க3வானை உள்ளபடி அறிந்து கண்டு அடைவதற்கு எல்லையற்ற அநந்யப4க்தியே உபாயம் என்று கூறப்பட்டது. இப்படி உபாயத்தையும் ப2லத்தையும் சென்ற அத்தியாயத்தின் இறுதியில் கூறிய பின்பு, இவ்வுபாயம் இப்ப2லனை விரைவிலும் அருமைப்பாடில்லாமலும் ஸாதி4த்துத்தரும் என்று காட்டுவதற்காக ஆத்மாவை அடைவதற்கு ஸாத4னமாயிருக்கும் ஆத்மோபாஸனத்தைக் காட்டி

பகவத் கீதை வெண்பா

(பன்னிரண்டாமத்தியாயத்தின் ஸாரத்தைக் கூறும் பாட்டு)

வாய்ந்தவான் கீதை வளர்பன் னிரண்டாமோத்
தேய்ந்தநெறி பத்தி யியல்காட்டும் — வாய்ந்ததனிற
சக்தியில்லார் தாமுயலச் சாருநற் பத்திவருஞ்
சித்த முயற்றியதுஞ் சேர்ந்து.

வாதி3கேஸரி அழகியமணவாள ஜீயரின் ப4க3வத்3கீ3தை வெண்பாவில் பன்னிரண்டாமத்தியாயம் முற்றிற்று.

வாய்ந்த வான் கீதை—பொருத்தமான சிறந்த கீ3தையில், **வளர் பன்னிரண்டாமோத்து**—நிறைவடைந்த பன்னிரண்டா மத்தியாயம், **ஏய்ந்த நெறி**—பொருந்திய உபாயமான, **பத்தி**—ப4க்தியின், **இயல்**-தன்மையையும், **அதனில் வாய்ந்து சக்தியில்லார்தாம்**—அந்த ப4க்தியோக3த்தை அனுஷ்டி2ப் பதற்கு ஶக்தியில்லாதவர்கள், **முயலச் சாரும்**—முயன்று அனுஷ்டி2ப்பதாய், **நல் பத்தி வரும்**—நல்ல ப4க்தியை விளைப் பதான, **சித்த முயற்றி அதும்**-மனப்பழக்கங்களையும், **சேர்ந்து காட்டும்**—ஒருங்காகக் காட்டும்.

கிடைத்தற்கரியவர்களன்றோ இவர்கள் என்று கருத்து. இவ்வண்ண மாக 'து' ஶப்3த3த்தாலும் விஶேஷணங்களாலும் முன் ஏழு ஸ்லோகங் களால் கூறப்பட்டவர்களைக் காட்டிலும் இவர்கள் வேறுபட்டவர்கள் என்று விளங்குகையாலே 'முன் ஏழு ஸ்லோகங்களின் உபஸம்ஹாரமே இந்த ஸ்லோகம்' என்று சங்கரர் உரையிட்டது பொருந்தாது என்று விளங்குகிறது. 20.

ஆக இவ்வத்4யாயத்தில் ஆத்மநிஷ்டை2யைக் காட்டிலும் ப4க்தி யோக3த்தின் சிறப்பும், ப4க்தியோக3த்தில் ஶக்தியில்லாதவன் கைக் கொள்ளவேண்டியவைகளும், அவற்றிலும் ஶக்தியில்லாதவன் கர்ம யோக3த்தால் ஆத்மத3ர்ஶனத்துக்கு முயலவேண்டுமென்பதும், கர்ம யோக3த்தை அனுஷ்டி2ப்பவன் கைக்கொள்ளவேண்டிய கு3ணங் களும், ஆத்மநிஷ்ட2னைக் காட்டிலும் ப4க்திநிஷ்ட2னிடமே எம்பெரு மானுக்கு அன்பு மிகுதியென்பதும் சொல்லப்பட்டன. ஆக இவ் வண்ணமாக இந்த மத்4யமஷட்கத்தில் எம்பெருமானாகிற பரம் பொருளின் உண்மையான அனுப4வம் உண்டாவதன் பொருட்டு ஜ்ஞானத்தோடு கூடிய கர்மயோக3த்தால் உண்டாகும் ப4க்தியோக3ம் சொல்லப்பட்டதாயிற்று.

ஸ்ரீ கிருஷ்ணஸ்வாமி தா3ஸன் இயற்றிய
கீ3தார்த்த2 விவரணத்தில் பனிரண்டாம் அத்தியாயம் நிறைவுபெற்றது.

மத்4யம ஷட்கத்தின் ஸாரப்பொருள்

பத்திவகை யாங்கறிந்து சேரப் பரன்பெருமை
யெத்தியலு மாய்நித் தநுவடிவி—லொத்தியலக்
காட்டியது பத்திநலங் கண்ணன் றருகீதை
மாட்டிடையா றோத்தின் வகை.

கண்ணன்தரு கீதை மாட்டு—கண்ணன் அருளிச்செய்த கீ3தையில், **இடை ஆறு ஓத்தின் வகை**—நடுவிலுள்ள ஆறத்தியாயங்கள், **எத்தியலுமாய்**—கர்மயோக3ம் முழுவ தையும் அனுஷ்டி2த்து, **நித்தது வடிவிலொத்தியல**—நித்ய மான ஆத்மஸ்வரூபத்தை நேரே காண்பதுபோன்ற காட்சி யைக் கண்டு, **பத்திவகை ஆங்கு அறிந்து**-ப4க்தியோக3த்தின் தன்மைகளை அதன்பின் அறிந்து, **பரன் பெருமை சேர**—பரம் பொருளின் அனுப4வத்தைப் பெறுவதற்காக, **பத்திநலம்**—ப4க்தியோக3த்தின் பெருமைகளை, **காட்டியது**—விளக்கிற்று.

கீதார்த்த சங்கிரகம்

(ஸ்ரீ வேத3ாந்த தே3சிகர் அருளியது)

பன்னிரண்டாமத்தியாயத்தின் ஸாரப்பொருள்

13. தன்கழ லிற்பத்தி தாழா ததுமதன் காரணமா
மின்குண சிந்தையு மீதறி யார்க்கவ் வடிமைகளும்
தன்கரு மங்க ளறியா தவர்க்கி லகுநிலையும்
தன்கழ லன்பர்க்கு நல்லவன் சாற்றினன் பார்த்தனுக்கே

உரை:—**தன் கழல் அன்பர்க்கு**-தன் திருவடிகளில் ப4க்தியை அநுஷ்டி2ப்பவருக்கு, **நல்லவன்**—அருளுடைய கண்ணன், **பார்த்தனுக்கு**—அர்ஜுநனுக்கு, **தன் கழலில் பத்தி**-(இறைவனை) தன் திருவடிகளிற் செய்யும் ப4க்தி யோக3ம், **தாழாததும்**—(கைவல்ய நிஷ்டை2யைப்போல் பலன் கொடுக்கத்) தாமதியாமையும், **அதன் காரணமாம்**—அந்த ப4க்தியோக3த்திற்குக் காரணமாகின்ற, **இன் குண சிந்தையும்**—(எம்பெருமானுடைய இனிய கு3ணாநுஸந் தா4னமும் (அதாவது—இனிய குணங்களை நினைத்துப் பழகு தலும்), **ஈது அறியார்க்கு**—(இதைச் செய்ய) இயலாத வர்க்கு, **அவ்வடிமைகளும்**-அந்த ப4க3வத் கைங்கர்யங்களும், **தன் கருமங்கள்**-தனக்கு விதி4த்த ப4க3வத் கைங்கர்யங்களை.

அறியாதவர்க்கு-(செய்ய) இயலாதவர்க்கு, இலகு நிலையும் - ஸுலப4மான (ஆத்மத்4யானமாகிய) உபாயமும் (ஆகிய இவற்றை) சாற்றினன் - உபதேசித்தான்.

கீ3தாஶ்லோகார்த்த2ச் சுருக்கம்

பன்னிரண்டாமத்தியாயம்

ஶ்லோ அர்த்த2ம

1. "ப4க3வது3பாஸகர்கள், ஆத்மோபாஸகர்கள் என்னுமிருவரில் எவர் தம் பயனை விரைவில் அடைவார்கள்?" என்னும் அர்ஜுனனின் கேள்வி.

2. "என்னையே ப்ராப்யமாக நினைத்து உபாஸிப்பவர்கள் ஆத்மோபாஸகர்களைக் காட்டிலும் சிறந்தவர்கள்" என்னும் கண்ணனின் பதில்.

3-5. முற்கூறிய ஜ்ஞானியைக் காட்டிலும் கைவல்ய நிஷ்ட2னின் தாழ்வைக் கண்ணன் விளக்குதல்.

6.7. தன்னை உபாஸிப்பவர்கள் சிறந்தவர்கள் என்று முன்கூறியதைக் கண்ணன் மிகத் தெளிவாகக் கூறுதல்.

8. "நீ என்னிடம் ப4க்தி செய்வாய்" என்று அர்ஜுனனைக் குறித்து விதி4த்தல்.

9. "என்னிடம் உறுதியாக நெஞ்சைச் செலுத்த இயலவில்லையாகில் என் கல்யாண கு3ணங்களை அனுஸந்தி4ப்பதாகிற அப்4யாஸ யோக3த்தின் மூலம் ப4க்தியையடையலாம்" என்று கூறல்.

10. "அப்4யாஸ யோக3த்தில் ஶக்தியில்லையாகில் என் விஷயமான கர்மங்களைச் செய்வதில் ஈடுபடுவதால் விரைவில் அப்4யாஸ யோக3த்தைப்பெற்று ப4க்தியைச் செலுத்தி என்னை அடையலாம்" என்று கூறல்.

11. "ப4க்தியோக3த்தில் ஶக்தியில்லாதவன் அதை ஸாதி4த்துத் தரும் உபாய பரம்பரையில் எல்லை நிலமான கர்மயோக3த்தை அனுஷ்டி2க்கவேண்டும்" என்று கூறல்.

12. ஒன்பது, பத்து, பதினொன்று ஶ்லோகங்களை விளக்குதல்.

13-19. ப2லனில் விருப்பமற்றுச் செய்யப்படும் கர்மயோக3த்தில் ஊன்றிநிற்பவன் கைக்கொள்ளவேண்டிய கு3ணங்களை விவரித்தல்.

20. ப4க்திநிஷ்ட2ன் தனக்கு மிக இனியவன் எனக்கூறல்.

பன்னிரண்டாமத்தியாயத்தின் கீ3தாஶ்லோகார்த்த2ச் சுருக்கம் நிறைவுற்றது.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமத்3 ப4க3வத்3 கீ3தா

மத்4யமஷட்க பாத3ாநுக்ரமணிகை

—⟩⟨—

[இதில் ஏழு முதல் பன்னிரண்டு அத்தியாயங்களில் உள்ள ஶ்லோகங்களின் பாத3ங்களின் அட்டவணை அத்4யாய ஶ்லோக எண்களுடன் தரப்பட்டுள்ளது. அந்த ஶ்லோகங்களின் முதல் பாத3ப்பகுதிகள் பருத்த எழுத்துக்களில் அவை தொடங்கும் பக்கங்களுடன் அச்சிடப்பட்டுள்ளன.]

பத்திரிகையில் சார்வரி-ஹூ மார்கழி மாதம் முதல், மாதம் எட்டு பக்கங்கள் கொண்ட ஒரு பாரமாகத் தொடர்ந்து அச்சிட்டு வெளியிடலானேன். ஆளவந்தார் அருளிய கீ3தார்த்த2ஸங்க்3ரஹம், வாதி3கேஸரி ஜீயர் அருளிய பகவத்கீதை வெண்பா, வேத3ாந்த தே3சிகர் அருளிய கீதார்த்தசங்கிரகம் ஆகியவையும் பதவுரையோடு அதில் இணைக்கப் பெற்றன. இந்த வ்யாக்2யானத்தில் முதல் ஷட்கம் (முதல் ஆறு அத்தியாயங்கள்) சுமார் ஆயிரம் பக்கங்கள் கொண்டதாக, பிரமாதீச சித்திரை ரேவதியில் (1—5—73) வெளியிடப்பெற்றது. இரண்டாவது ஷட்கத்தில் ஏழு, எட்டு அத்தியாயங்களின் வியாக்கியானம், கைவல்யத்தைப் பற்றிய பல பக்ஷங்களை ஆராய்ந்து ஶ்ருதி ஸ்ம்ருதிகளுக்கும், ஆழ்வார்களின் ஸ்ரீஸூக்திகளுக்கும், ஸ்ரீப4ாஷ்ய கீ3தாப4ாஷ்யாதி3களுக்கும், தி3வ்ய ப்ரப3ந்த4 வியாக்கியானங்களுக்கும் பொருந்திய பக்ஷம் எது என்று நிர்ணயிக்கும் "கைவல்ய ஸித்3த4ாஞ்ஜனம்" என்னும் நூலோடு கூட, காளயுக்தி பங்குனி மாதம்(23—3—79)இல் வெளியிடப்பட்டது. இரண்டாவது ஷட்கத்தின் எஞ்சிய பகுதி குரோதன ஐப்பசித் திருமூலத்தில் (15—11—85) வெளியிடப்பட்டது.

மூன்ருவது ஷட்கத்தில் 'சித், அசித். ஈஶ்வரன்' என்னும் மூன்று தத்துவங்களைப் பற்றிய பல விஷயங்களைச் சொல்லும் முதல் மூன்று அத்தியாயங்களின் வியாக்கியானம் பிரமோதூத-ஹூ சித்திரைப் பௌர்ணமியில் (9—5—90) வெளியிடப்படுகிறது. கர்ம ஜ்ஞான ப4க்தியோக3ங்களைப் பற்றிய பல விஷயங்களைக் கூறும் கீ3தாசாஸ்திரத்தின் கடைசி மூன்று அத்தியாயங்களின் வியாக்கியானம் எம்பெருமானுடைய அருளாலும் எம்பெருமானருடைய அருளாலும் சில வருஷங்களில் நிறைவடைய வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கிறேன்.

இங்ஙனம்,
ஸ்ரீவைஷ்ணவ தாஸன்,
S. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார்,
(ஸுதர்சனர்)
ஸ்ரீவைஷ்ணவஸுதர்சனம்ஆசிரியர்.

பிரமோதூத
சித்திரைப்பௌர்ணமி
9—5—'90

ஸ்ரீ:

ஆளவந்தார் அருளிய
கீ3தார்த்த2 ஸங்க்3ரஹம்

[பதின்மூன்ருவது அத்தியாயத்தின் சுருக்கம்]

देहस्वरूपमात्माप्तिहेतुरात्मविशोधनम् ।
बन्धहेतुर्विवेकश्च त्रयोदश उदीर्यते ॥ १७ ॥

17. தே3ஹஸ்வரூபமாத்மாப்திஹேதுராத்மவிஶோத4நம் ।
ப3ந்த4ஹேதுர்விவேகஶ்ச த்ரயோத3ஶ உதீ3ர்யதே ॥

தே3ஹஸ்வரூபம் — தே3ஹத்தின் ஸ்வரூபமும், **ஆத்மாப்திஹேது:** — ஜீவாத்ம ஸ்வருபத்தை அடைவதற்கு உபாயமும், **ஆத்மவிஶோத4நம்**—ஆத்மாவை ஆராய்ந்தறிதலும், **ப3ந்த4ஹேது:**—(ஆத்மாவுக்கு அசித்தோடு) தொடர்பு ஏற்படுவதற்குக் காரணமும், **விவேக: ச**—(ஆத்மாவை அசித்திலிருந்து) பிரித்தனுஸந்தி4க்கும் முறையும், **த்ரயோத3ஶே**—பதின்மூன்ருவது அத்தியாயத்தில், **உதீ3ர்யதே**—சொல்லப்படுகிறது.

வாதிகேஸரி ஜீயர் அருளிய
பகவத்கீதை வெண்பா—அத்தியாயம் 13
க்ஷேத்ர க்ஷேத்ரஜ்ஞ விபாகயோகம்
மூன்று ஷட்கங்களின் ஸாரப்பொருள்

கன்ம முயிருணர்வாற் கட்டவரு முன்னூறு
நன்மையிறை பத்தி நடுவாறு—தன்மையுடன்
காயமுயி ரீசன் கருமமறி வன்புவகை
யேயவமைந் தேலுமீ ருறு.

முன் ஆறு-முதல் ஆறுஅத்தியாயங்கள், கட்டவரும்-முயற்சி செய்ய உண்டாகும், கன்மம் உயிருணர்வால்—கர்ம ஜ்ஞான யோக3ங்களால், ஏய அமைந்து ஏலும் — பொருந்தி விளங்கி நிற்கும், நடு ஆறு—நடுவிலுள்ள ஆறு அத்தியாயங்கள், நன்மை இறை பத்தி — சிறப்புமிக்க பரமாத்ம ப4க்தியோக3த்தால், ஏய அமைந்து ஏலும்—பொருந்தி விளங்கி நிற்கும், ஈறு ஆறு— கடைசியிலுள்ள ஆறு அத்தியாயங்கள், காயம் உயிர் ஈசன் கருமம் அறிவு அன்பு வகை—உடல், உயிர், ஈச்வரன், கர்ம ஜ்ஞான ப4க்தியோக3ங்கள், தன்மையுடன்—இவற்றின் தன்மைகளோடு, ஏய அமைந்து ஏலும்—பொருந்தி விளங்கி நிற்கும்.

ஶ்ரீ:

अथ त्रयोदशोऽध्यायः

॥ भा ॥ पूर्वस्मिन् षट्के परमप्राप्यस्य परस्य ब्रह्मणो भगवतो वासुदेवस्य प्राप्त्युपायभूतभक्तिरूपभगवदुपासनाङ्गभूतं प्राप्तुः प्रत्यगात्मनो याथात्म्यदर्शनं ज्ञानयोगकर्मयोगलक्षणनिष्ठाद्वयसाध्यमुक्तम् ।

பதின்மூன்றுமத்தியாயத்தின் பொருள்

ஈங்கு முதலாகி யேய்ந்தபதின் மூன்றுமோத்
தாங்குடல மாருயி ராப்புறுத—னீங்குநெறி
தன்மையுடன் மற்றுந் தகைமைபெறச் சோதித்து
நன்மையுடன் சொல்லு நயந்து.

ஈங்கு—இந்த கடைசி ஷட்கத்தில், முதல் ஆகி ஏய்ந்த பதின்மூன்றும் ஓத்து — முதலாவதாகப் பொருந்தியிருக்கும் பதின்மூன்றும் அத்தியாயம், ஆங்கு — இந்த ஸம்ஸாரத்தில், ஆர் உயிர் உடலம் ஆப்பு உறுதல்—ஜீவாத்மாவானது உடலிலே கட்டுப்படுவதையும், நீங்கு நெறி — அதிலிருந்து விடுபட வழியையும், தன்மையுடன்— அந்த தே$_3$ஹாத்மாக்களின் ஸ்வரூபத்தோடு மற்றும் தகைமை பெற — மற்றுமுள்ள ஸ்வபா$_4$வங்களையும், சோதித்து—ஆராய்ந்து, நன்மையுடன் நயந்து சொல்லும்—சிறப்பாக விருப்பத்தோடு கூறும்.

ஸ்ரீக்ருஷ்ணஸ்வாமி தா$_3$ஸன் இயற்றிய கீ$_3$தார்த்த$_2$ விவரணம்—பதின்மூன்றும் அத்தியாயம் ஷட்கத் தொடர்பும். அத்தியாயத் தொடர்பும்.

கீ$_3$தையின் முதல் ஆறு அத்$_4$யாயங்களாகிற ப்ரத$_2$மஷட்கத்தின் தாத்பர்யம் "ஜ்ஞாநகர்மாத்மிகே நிஷ்டே$_2$ யோக$_3$லக்ஷ்யே ஸுஸம்ஸ்க்ருதே। ஆத்மாநுபூ$_4$திஸித்$_3$த்$_4$யர்த்தே$_2$ பூர்வஷட்கேண சோதி$_3$தே||" என்று கீ$_3$தார்த்த$_2$ ஸங்க்$_3$ரஹத்தில் (ஶ்லோகம் 2) கூறப்பட்டது. இதிலிருந்து பரமப்ராப்யனும் பரப்$_3$ரஹ்மமாய் ப$_4$க$_3$வானுன வாஸுதே$_3$வனை அடைவதற்கு உபாயமாயிருக்கும் ப$_4$க்தியோக$_3$ம் எனப்படும் ப$_4$க$_3$வது$_3$பாஸனத்திற்கு அங்க$_3$மாயிருப்பது ப்ராப்தாவான (அடைபவனுன) ஜீவாத்மாவை உள்ளபடி அறிவது என்றும், அந்த ஆத்ம

मध्यमे च परमप्राप्यभूतभगवत्तत्त्वयाथात्म्यतन्माहात्म्यज्ञानपूर्वकैकान्तिकात्यन्तिकभक्तियोगनिष्ठा प्रतिपादिता । अतिशयितैश्वर्यापेक्षाणामात्मकैवल्यमात्रापेक्षाणां च भक्तियोगस्तत्तदपेक्षितसाधनमिति चोक्तम् । इदानीमुपरितने षट्के प्रकृतिपुरुषतत्संसर्गरूपप्रपञ्चेश्वरतद्याथात्म्यकर्मज्ञानभक्तिस्वरूपतदुपादानप्रकाराश्च षट्कद्वयोदिता विशोध्यन्ते । तत्र

ஸாக்ஷாத்காரத்தை ஜ்ஞானயோக$_3$ம் கர்மயோகம் எனப்படும் இரண்டு உபாயங்களையும் பரிபூர்ணமாக அனுஷ்டி$_2$ப்பதனுல் பெறலாம் என்றும், இவ்விரு உபாயங்களால் ஆத்ம மாத்ரானுப$_4$வ ரூபமான கைவல்ய மோக்ஷத்தையும் பெறலாம் என்றும் விளங்குகிறது. கீ$_3$தையின் நடு ஆறு அத்$_4$யாயங்களாகிற மத்$_4$யம ஷட்கத்தின் தாத்பர்யம் "மத்$_4$யமே ப$_4$க$_3$வத்தத்வயாத$_2$ாத்ம்யாவாப்திஸித்$_3$த$_4$யே। ஜ்ஞாநகர்மாபி$_4$நிர்வர்த்யோ ப$_4$க்தியோக$_3$: ப்ரகீர்த்தித:||" என்று கீ$_3$தார்த்த$_2$ ஸங்க்$_3$ரஹத்தில் (ஶ்லோகம் 3) சொல்லப்பட்டது. இதிலிருந்து பரமப்ராப்யனுன ப$_4$க$_3$வானைப்பற்றிய உண்மை அறிவையும், அவனது பெருமையையும் முன்னிட்டுக்கொண்டு, வேறு பயன் கருதாததாய் இடைவிடாது செய்யப்படுவதான ப$_4$க்தியோக$_3$ம் கர்மஜ்ஞானயோக$_3$ங்களால் உண்டாகிறது என்றும், ப$_4$க$_3$வத$_3$னுப$_4$வத்தை விளைக்கிறது என்றும் விளங்குகிறது. அத்துடன்— மிகச் சிறந்த ஐஶ்வர்யத்தை விரும்புகிறவர்களுக்கும் ப$_4$க$_3$வத$_3$னுப$_4$வமும், அசித$_3$னுப$_4$வமுமற்ற ஆத்மமாத்ரானுப$_4$வமாகிற கைவல்யமோக்ஷத்தை விரும்புகிறவர்களுக்கும் ப$_4$க்தியோக$_3$மானது அவரவர் விரும்பும் பயனுக்கு ஸாத$_4$னமாகிறது என்னும் விஷயமும் இந்த மத்$_4$யம ஷட்கத்தில் கூறப்பட்டது. இவ்விஷயம் கீ$_3$தார்த்த$_2$ ஸங்க்$_3$ரஹத்திலும் "ப$_4$க்தியோக$_3$ஸ்தத$_3$ர்த்தி$_2$ சேத் ஸமக்$_3$ரைஶ்வர்யஸாத$_4$நம் | ஆத்மார்த்தி$_2$ சேத் த்ரயோப்யேதே தத்கைவல்யஸ்ய ஸாத$_4$கா:||" (ஶ்லோகம் 7) [தலைசிறந்த ஐஶ்வர்யத்தை விரும்புகிறவனுகில் ப$_4$க்தி யோக$_3$ம் அதை ஸாதி$_4$த்துக்கொடுக்கும். ஆத்மமாத்ரானுப$_4$வமாகிற கைவல்யமோக்ஷத்தைப்பெற விரும்புகிறவனுகில் கர்ம ஜ்ஞான ப$_4$க்தி யோக$_3$ங்களாகிற மூன்றில் ஒவ்வொன்றுமே அதை ஸாதி$_4$த்துக்கொடுக்கும்] என்றுசொல்லப்பட்டது. இனி, கடைசி ஆறு அத்தியாயங்களாகிற இந்த மூன்றுவது ஷட்கத்தின் தாத்பர்யம் "ப்ரத$_4$ாநபுருஷவ்யக்தஸர்வேஶ்வர விவேசநம்/ கர்மதீ$_4$ர்ப$_4$க்திரித்யாதி$_3$: பூர்வஶேஷோऽந்திமோதி$_3$த://"[ஶ்லோகம்4] என்று கீ$_3$தார்த்த$_2$ஸங்க்$_3$ரஹத்தில் சொல்லப்பட்டது. இதிலிருந்து மூலப்ரக்ருதி, ஜீவாத்மதத்வம் இவையிரண்டும்

கீ3தாஶ்லோகார்த்த2ச் சுருக்கம்

பதின்மூன்ரும் அத்தியாயம்

ஶ்லோ.	அர்த்த2ம்
1.	ஶரீரமே க்ஷேத்ரம் எனப்படும்; அதை அறியும் ஜீவனே க்ஷேத்ரஜ்ஞன் எனப்படுவான்,
2.	இரண்டுமே ஸர்வேஶ்வரனுக்கு ஶேஷமானவை என அறிவதே உண்மையறிவு.
3.	இரண்டைப்பற்றியும் சுருக்கமாகச் சொல்லப்போவதாக ப்ரதிஜ்ஞை.
4.	இவ்வறிவு ஸகல ப்ரமாண ஸித்3த4ம்.
5. 6.	க்ஷேத்ரத்தைப்பற்றிய உண்மையறிவைச் சுருங்கக் கூறல்.
7-11.	ஆத்ம ஜ்ஞாந ஸாத4னமான அமாநித்வம் முதலான இருபது கு3ணங்களைக் கூறுதல். இது க்ஷேத்ரத்தினுல் விளையும் கார்யத்தின் விளக்கமுமாகும்.
12-17.	க்ஷேத்ரஜ்ஞன் எனப்படும் ஜீவனின் ஸ்வரூபத்தின் விளக்கம்.
18.	கார்யத்தோடுகூடிய க்ஷேத்ரத்தையும், க்ஷேத்ரஜ்ஞனையும் அறிவதின் ப2லம்.
19-22.	ஆத்மா ஶரீரத்தில் கட்டுப்பட்டிருப்பதற்குக் காரணம் ஸத்வாதி3கு3ணங்களால் உண்டாகும் இன்பதுன்பங்களில் பற்றேயாகும்.
23.	ப்ரக்ருதி புருஷர்களைப் பிரித்தறியும் விவேக ஜ்ஞானத்தின் ப2லம் பிறவி நீங்குதலே.
24-25.	பிரித்தறியும் விவேகிகளின் பல படிகள்.
26.	தே3ஹமும் ஆத்மாவும் பிறவியிலிருந்தே அழுந்தக் கட்டப்பட்டிருப்பதால், அவற்றைப் பிரித்தறிவது அரிது.
27-33.	தே3ஹாத்மாக்களைப் பிரித்தறியும் முறையாகிற விவேகத்தை விளக்குதல்.
34.	க்ஷேத்ர க்ஷேத்ரஜ்ஞர்களைப் பிரிந்தறியும் ஞானத்தின் ப2லம் ஆத்மப்ராப்தி எனக்கூறி அத்தியாயத்தை நிறைவுறுத்தல்.

பதின்மூன்ரும் அத்தியாயத்தின் கீ3தா ஶ்லோகார்த்த2ச் சுருக்கம் நிறைவுற்றது.

ஆளவந்தார் அருளிய

கீ3தார்த்த2 ஸங்க்3ரஹம்.

[பதினலாம் அத்தியாயத்தின் சுருக்கம்.]

गुणबन्धविधा तेषां कर्तृत्वं तन्निवर्तनम् ।
गतित्रयस्वमूलत्वं चतुर्दश उदीर्यते ॥ १८ ॥

18. கு3ணப3ந்த4வித4ா தேஷாம் கர்த்ருத்வம் தந்நிவர்த்த
க3தித்ரயஸ்வமூலத்வம் சதுர்த3ஶ உதீ3ர்யதே || [நம்]

கு3ணப3ந்த4வித4ா—(ஸத்வம் முதலான மூன்று கு3ணங்கள்) ஸம்ஸாரப3ந்த4த்துக்குக் காரணமாகும் முறையும், **தேஷாம் கர்த்ருத்வம்** — அந்த கு3ணங்கள் செயலுக்குக் காரணமாயிருக்கும் தன்மையும், **தந்நிவர்த்தநம்** — அந்த கு3ணங்களை நீக்கும் முறையும், **க3தித்ரயஸ்வமூலத்வம்** — (சிறந்த ஐஶ்வர்யம், கைவல்யம், ப4க3வத்ப்ராப்தி என்னும்) மூன்று ப்ராப்யங்களும் தன்னிடமிருந்தே கிடைக்கின்றன என்பதும். **சதுர்த3ஶே**—(கீ3தையின்) பதினலாமத்தியாயத்தில், **உதீ3ர்யதே**—சொல்லப்படுகிறது.

வாதிகேஸரி ஜீயர் அருளிய

ப4க3வத்3கீ3தை வெண்பா—அத்தியாயம்-14.

கு3ணத்ரய விப4ாக3யோக3ம்

அத்தியாயப்பொருளின் சுருக்கம்

முக்குணங்கள் பந்தத்து மூட்டுகின்ற நேர்பதுவு
மக்குணங்க ணீங்குவிக்கு மவ்விரகு — மிக்குயர்ந்த
கீதை பதினலா மோதுக் கிளர்ந்துரைக்கும்
போதத் தியல்பாற் புரிந்து.

மிக்கு உயர்ந்த கீதை பதினலாம் ஒத்து—மிகச்சிறந்த கீ3தையின் பதினலாம் அத்தியாயம், **முக்குணங்கள் பந்தத்து மூட்டுகின்ற நேர்பு அதுவும்** — (ஸத்வம் முதலிய) மூன்று

श्री :

॥ अथ चतुर्दशोऽध्यायः ॥

भा ॥ त्रयोदशे प्रकृतिपुरुषयोरन्योन्यसंसृष्टयोः स्वरूपयाथात्म्यं विज्ञायामानित्वादिभिर्भगवद्भक्त्यनुगृहीतैर्बन्धान्मुच्यत इत्युक्तम् । तत्र बन्धहेतुः पूर्वपूर्वसत्त्वादिगुणमयसुखादिसङ्ग इति चाभिहितं * कारणं गुणसङ्गोऽस्य सदसद्योनिजन्मसु (२१) इति । अथेदानीं गुणानां बन्धहेतुताप्रकारो गुणनिवर्तनप्रकारश्चोच्यते ।

கு3ணங்கள் ஸம்ஸார ப3ந்த4த்தில் (தாமே செயலுக்குக் காரணமாயிருந்து) நன்றுகக் கட்டிவிடுகின்ற முறையையும், **அக்குணங்கள் நீங்குவிக்கும் அவ்விரகும்**— அந்த கு3ணங்களை நீங்கச்செய்யும் முறையையும், **போதத்து இயல்பால்**— அறிவிக்கவேண்டிய முறையில், **புரிந்து**—விருப்பத்தோடு, **கிளர்ந்து உரைக்கும்**—உறுதியாகக்கூறும்.

ஸ்ரீக்ருஷ்ண ஸ்வாமித3ாஸன் இயற்றிய

கீ3தார்த்த2 விவரணம்

பதினாலாம் அத்தியாயம்

முன் அத்தியாயத்தோடு ஸங்க3தியும், இவ்வத்தியாயார்த்த2ச் சுருக்கமும்.

சென்ற அத்தியாயத்தின் தொடக்கத்திலிருந்து பதினெட்டாவது ஸ்லோகமீருக ஒன்றேடொன்று சேர்ந்திருக்கும் ப்ரக்ருதி புருஷர்களைப்பற்றிய உண்மையறிவு விளக்கப்பட்டது. இதனிடையே ஏழுமுதல் பதினோராவது ஸ்லோகமீருக க்ஷேத்ரகார்யமாய், ஆத்மப்ராப்திக்குப் பரம்பரயா காரணமான அமாநித்வம் முதலான இருபது கு3ணங்கள் விளக்கப்பட்டன. அத்தியாயம் முழுவதிலும், 'முற்கூறிய ப்ரக்ருதி புருஷர்களைப் பகுத்தறிந்து ப4க்தி யோக3த்தால் அநுக்3ரஹிக்கப்பெற்ற முற்கூறிய கு3ணங்களாலே ஸம்ஸாரப3ந்த4ம் நீங்கப்பெற்று ஆத்மாவை அடைகிறுன்' என்று கூறப்பட்டது. இடையே பத்தொன்பது முதல் இருபத்து மூன்றுவது ஸ்லோகம் ஈருக "ஆத்மா ஶரீரத்தில் கட்டுப்பட்டிருப்பதற்குக் காரணம் மேன்மேலே ஸத்வாதி3 கு3ணங்களால் உண்டாகும் இன்பதுன்பங்களில் பற்றே" என்றும் உணர்த்

श्रीभगवानुवाच —

परं भूयः प्रवक्ष्यामि ज्ञानानां ज्ञानमुत्तमम् ।
यज्ज्ञात्वा मुनयस्सर्वे परां सिद्धिमितो गताः ॥ १·

ஸ்ரீப4க3வாநுவாச-

1. பரம் பூ4ய: ப்ரவக்ஷ்யாமி ஜ்ஞாநாநாம் ஜ்ஞாநமுத்தமம் ।
யத் ஜ்ஞாத்வா முநயஸ்ஸர்வே பராம் ஸித்3தி4மிதோ க3தா: ॥

பரம் — (முன்சொன்னதைக் காட்டிலும்) வேறுன தொன்றை, **பூ4ய: ப்ரவக்ஷ்யாமி**—(முன் சொன்னதின் விளக்கமாக) மறுபடியும் சொல்லுகிறேன்; **யத் ஜ்ஞாத்வா**— எந்த அறிவை அடைந்து, **ஸர்வே முநய:** — அதை மனனம் செய்யும் அனைவரும், **இத:**—இந்த ஸம்ஸாரமண்ட3லத்திலிருந்து, **பராம் ஸித்3தி4ம் க3தா:** — (தம்) பரிஶுத்3த4ாத்ம ஸ்வரூபத்தை அடைவதாகிற மேலான பேற்றைப் பெற்றனரோ, (அது) **ஜ்ஞாநாநாம் உத்தமம் ஜ்ஞாநம்** — (ப்ரக்ருதி புருஷர்களைப்பற்றிய) அறிவுகளில் மேலான அறிவு;

1. மற்றுமுனக் கன்ன மனனறிவின் மேலறிவை
யுற்றுணரும் வண்ண முரைக்கின்றே—னற்றமறை
யாதறிந்து மாமுனிவ ரிப்பவம்விட் டெய்திஞர்
மீதமருந் தன்மையினை மிக்கு.

அற்றம் அறை யாது அறிந்து—உண்மையை உரைக்கும் எதை அறிந்து. **மாமுனிவர்**—அதை மனனம் செய்யும் சிறந்த யோகிகள், **இப்பவம் விட்டு** — இந்த ஸம்ஸார மண்ட3லத்தை விட்டு. **மீது அமரும் தன்மையினை** — பரிஶுத்3த4ாத்ம ஸ்வரூபத்தை அடைவதாகிற மேலான பேற்றை, **மிக்கு எய்திஞர்**—சிறப்புடன் அடைந்தனரோ, **அன்ன** – அத்தகையதாய், **மனன் அறிவின் மேல் அறிவை**—

தப்பட்டது. இவ்வத்தியாயத்தில் அதற்கு விளக்கமாக, முற்கூறிய மூன்று கு3ணங்கள் ஸம்ஸார ப3ந்த4த்தில் மூட்டும் முறையும், அவற்றை எப்படி நீக்குவது என்பதும் முக்கியமாகக் கூறப்படுகின்றன. ப்ராஸங்கி3கமாக, ஸத்வாதி3கு3ணங்கள் செயலுக்குக் காரணமாயிருக்கும் தன்மையும், ஐஶ்வர்ய கைவல்ய ப4க3வத் ப்ராப்திகளாகிற மூன்று ப்ராப்யங்களும் தன்னைத் தஞ்சமாகப்பற்றியவர்களுக்கே ஸித்3தி4க்கும் என்பதும் காட்டப்பட்டது.

பகவத் கீதை வெண்பா

(பதினாலாமத்தியாயத்தின் ஸாரத்தைக் கூறும் பாசுரம்)

கட்டுதலுங் கர்த்தாவாந் தன்மையுமக் கட்டவிழ்ப்பும்
விட்டுத் திகழமுதின் மேவுதலுந் - தொட்டுவரு
முக்குணத்தின் சார்வா முயன்றுபதி னாலாமோத்
துக்குமுரை யோரு முணர்ந்து.

வாதிகேஸரி ஜீயர் அருளிய பகவத் கீதை வெண்பாவின்
பதினாலாமத்தியாயம் முற்றிற்று.

தொட்டு வரும் முக்குணத்தின் சார்வா — (அனாதி3கால மாக உம்மோடு) தொடர்பு கொண்டிருக்கும் முக்குணங் களைப் பற்றிய, கட்டுதலும் — (அவை ஜீவனைக்) கட்டும் முறையும், கர்த்தாவாம் தன்மையும் — (அவற்றுக்குள்ள) செயல் புரியும் தன்மையும், அக்கட்டவிழ்ப்பும் — அந்தக் கட்டு நீங்கும் முறையும், விட்டு திகழ் அமுதின் மேவுதலும் - அக்கட்டு விட்டவுடன் ஒளிவிடும் மரணமற்ற ஆத்மாவை அடைதலும், முயன்று உரை — நன்கு விளக்கப் படும், பதினாலாமோத்துக்கும் — பதினாலாமத்தியாயத்துக்குப் பொருளை, உணர்ந்து ஓரும் — ஆராய்ந்து அறிவீர்களாக.

களிலேயே நன்கு ஸித்3தி4த்திருப்பதால் மூன்றாவது கேள்விக்கும் இடமில்லை. (4) முன் எடுத்த [7-14] ஶ்லோகத்தில் "எம்பெருமா னிடம் ப்ரபத்திசெய்வது கு3ணங்கடந்த நிலைக்கும், அதை முன் னிட்டுக்கொண்டு விளையும் ப4க்தியோக3த்தால் ஸாதி4க்கப்படும் மூன்று ப2லன்களுக்கும் காரணம்" என்று சொல்லப்பட்டது. ப4க்திக்கு அங்க3மான அந்த ப்ரபத்தியே முன் ஶ்லோகத்தில் 'ஏகாந்தப4க்தியோக3ம்' என்று கூறப்படுகிறது. அந்த ப்ரபத்தியா லேயே கு3ணங்கடந்த நிலை விளைகிறது; அந்த நிலையால் ஸாத4ன ப4க்தியுண்டாகி மூன்று ப2லன்களும் விளைகின்றன என்று தேறுகிறபடியால் அந்யோந்யாஶ்ரய தோ3ஷமில்லை. ஆக, இந்த ஶ்லோகத்திற்கு இவ்வண்ணமே பொருள்கொள்ளவேண்டும் என்று தேறிற்று.

ஸ்ரீ க்ருஷ்ணஸ்வாமிதா3ஸன் இயற்றிய கீ3தார்த்த2 விவரணத்தில் பதினாலாமத்தியாயம் நிறைவுற்றது.

கீதார்த்த சங்கிரகம்

(ஸ்ரீவேதா3ந்த தே3சிகர் அருளியது)
பதினாலாமத்தியாயத்தின் ஸாரப் பொருள்

முக்குண மேயுயிர் முற்றவுங் கட்டிட மூண்டமையு
முக்குண மேயனைத் தும்வினை கொள்ள முயன்றமையு
முக்குண மாயை கடத்தலு முக்கதி தந்தளிப்பு
முக்குண மற்ற பிரான்மொழிந் தான்முடி யோன்ற
னக்கே.

முக்குணம் அற்ற பிரான் — (ஸத்வம் முதலான) மூன்று கு3ணங்களுமில்லாத எம்பெருமான், முடியோன் தனக்கு — கிரீடமணிந்த அர்ஜு2நனுக்கு, முக்குணமே — (ஸத்துவம் ரஜஸ் தமஸ் என்னும்) மூன்று குணங்களுமே, உயிர் முற்றவும் — ஜீவாத்மாக்கள் அனைத்தையும், கட்டிட — (ஸம்ஸாரத்தில்) அகப்படச்செய்வதற்கு, மூண்டமையும் — காரணமாவதையும், முக்குணமே - அந்த மூன்று குணங்களுமே வினை அனைத்தும் கொள்ள — செய்கை முழுவதையும் (தம்மால் செய்யப்படுவனவாகக்) கொள்ள, முயன்றமையும் — முயற்சி கொண்டிருப்பதையும், முக்குண மாயை — மூன்று குணங்களோடு கூடிய ப்ரக்ருதியின் ஸம்ப3ந்த4ம், கடத்தலும் - நீங்குவதையும், முக்கதி - (ஐஶ்வர்யம் கைவல்யம் ப4க3வத்ப்ராப்தி ஆகிய) மூன்று கதிகளையும், தந்து அளிப்பும் - கொடுத்துக் காக்கும்விதத்தையும், மொழிந்தான் — உபதேசித்தான்.

கீ3தாஶ்லோகார்த்த2ச் சுருக்கம்

பதினாலாமத்தியாயம்

ஶ்லோ. அர்த்த2ம்

1-2. இவ்வத்தியாயத்தில் கூறப்படும் அறிவைப் புகழ்தல்.

3-4. ஜீவனுக்கு ஶரீரஸம்ப3ந்த4ம் ஸ்ருஷ்டியின் தொடக்கத்திலும் அதற்குப் பின்பும் தன்னாலேயே செய்யப்படுகிறது என்று கண்ணன் உரைத்தல்.

5. முக்குணங்களே பிறவிகள் தொடர்வதற்குக் காரணம்.

6-8. ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ் என்னும் மூன்று குணங்களின் தனித்தன்மையையும் அவை ஜீவனைக் கட்டும் முறையையும் விளக்குதல்.

9. இக்குணங்கள் ஜீவனைக் கட்டுவதற்குக் காரணங்களில் முக்கியமானதைக் காட்டுதல்.

10. ஒவ்வொரு ஶரீரத்தில் இக்குணங்களில் ஒவ்வொன்று மேலோங்கியிருப்பதால் அதன் விளைவுகளே அந்த உடலில் உண்டாகின்றன எனக் கூறுதல்.

11-13. முறையே முக்குணங்களும் மேலோங்கி நிற்பதை அவற்றின் கார்யங் கொண்டு அறியலாம் என்று விளக்குதல்,

14-15 முக்குணங்களில் ஒவ்வொன்று மேலோங்கியிருக்கும் போது மரணமடைந்தால் உண்டாகும் ப2லம்.

16-18. மிகுதியான ஸத்வ கு3ணம் முதலானவற்றாலே விளையும் ப2லன்களை விளக்குதல். (இதுவரை கு3ணங்கள் ஜீவனைக் கட்டும் முறை விளக்கப்பட்டது)

19. கு3ணங்களின் கர்த்ருத்வம் (செயல் புரியும் தன்மை) அவசியம் அறியத்தக்கது.

20. கு3ணங்களைக் கடந்து நிற்பவன், மரணம், தோற்றம், வான்பிணி, மூப்பு முதலானவை நீங்கப்பெற்று, மரணமற்ற தன் ஆத்மாவை அனுப4விக்கிறான்.

21. கு3ணங்கடந்தவனுடைய உள் வெளி அடையாளங்களைப் பற்றியும், கு3ணங்களைக் கடந்து நிற்பது எப்படி? என்பது பற்றியும் அர்ஜுனனின் கேள்வி.

22-25 அந்தக் கேள்விக்குப் பதிலாக கு3ணங்கடந்தவனின் உள் வெளி அடையாளங்களை விளக்குதல்.

26. கு3ணங்கடந்த நிலைக்குத் தன்னிடம் செய்யப்படும் ஏகாந்த ப4க்தியே முக்கிய காரணம் என்று விவரித்தல்.

27. ஐஸ்வர்ய கைவல்ய ப4க3வத் ப்ராப்திகள் தன்னாலேயே விளைபவை என நிரூபித்தல்.

பதினாலாமத்தியாயத்தின்
கீ3தாஸ்லோகார்த்த2ச் சுருக்கம் நிறைவுற்றது.

ஆளவந்தார் அருளிய

கீ3தார்த்த2 ஸங்க்3ரஹம்

[பதினைந்தாம் அத்தியாயத்தின் சுருக்கம்]

अचिन्मिश्राद्विशुद्धाच्च चेतनात्पुरुषोत्तमः ।
व्यापनाद्भरणात्स्वाम्यात् अन्यः पञ्चदशोदितः ॥ १९ ॥

19. அசிந்மிஶ்ராத்3விஶுத்3த4ாச்ச சேதநாத் புருஷோத்தம:।
வ்யாபநாத்3ப4ரணாத் ஸ்வாம் யாத்அந்ய:பஞ்சத3ஶோதி3த:॥

அசிந்மிஶ்ராத் (சேதநாத்) — அசேதனமான ப்ராக்ருத ஶரீரத்தோடு சேர்ந்திருக்கும் ப3த்3த4 ஜீவனைக்காட்டிலும், விஶுத்3த4ாத் சேதநாத் ச — ப்ராக்ருதஶரீரத்திலிருந்து விடுபட்டுப் பரிஶுத்3தி4யடைந்த முக்த ஜீவனைக் காட்டிலும், வ்யாபநாத் — (அவர்களை) வியாபித்திருக்கையாலும், ப4ரணாத் — (அவர்களைத்) தாங்குகையாலும், ஸ்வாம்யாத் — (அவர்களை) உடையவனாயிருக்கையாலும், அந்ய:— வேறுபட்டவனான, புருஷோத்தம:—புருஷோத்தமனான நாராயணன், பஞ்சத3ஶோதி3த:— (கீ3தையின்) பதினைந்தாம் அத்தியாயத்தில் சொல்லப்பட்டான்.

வாதி3கேஸரி ஜீயர் அருளிய

ப4க3வத்3கீதை வெண்பா— அத்தியாயம்-15.

புருஷோத்தமயோக3ம்

அத்தியாயப்பொருளின் சுருக்கம்

மன்னு மசித்தின் மருவியமர் சித்தினுமா
றுன்னு முயிர்வகையி லுத்தமனா - மன்னியவை
மீதுள் பரந்து பரித்திறையாய் மேவினனை
யோதும் பதினைந்தா மோத்து.

மன்னும் அசித்தின் மருவி அமர் சித்தினும் — அனாதி3காலமாகச் சேர்ந்திருக்கும் அசேதனமான ப்ராக்ருத ஶரீரத்தோடு கூடிய ப3த்3த4 ஜீவனைக்காட்டிலும், மாறு

॥ अथ पञ्चदशोऽध्यायः ॥ १५ ॥

भा ॥ क्षेत्राध्याये क्षेत्रक्षेत्रज्ञभूतयोः प्रकृतिपुरुषयोः स्वरूपं विशोध्य विशुद्धस्यापरिच्छिन्नज्ञानैकाकारस्यैव पुरुषस्य प्राकृतगुणसङ्गप्रवाहनिमित्तो देवाद्याकारपरिणतप्रकृतिसंबन्धोऽनादिरित्युक्तम् । अनन्तरे चाध्याये पुरुषस्य कार्यकारणोभयावस्थप्रकृतिसंबन्धो गुणसङ्गमूलो भगवतैव कृत इत्युक्त्वा गुणसङ्गप्रकारं सविस्तरं प्रतिपाद्य

உன்னும் உயிர் வகையில் — அவ்வசித்தை விட்டு நீங்கியதாக அறியப்படும் முக்தாத்மாவைக்காட்டிலும், உத்தமனு மன்னி — மேற்பட்டவனுக விளங்கி, அவை மீது உள் பரந்து — அவ்விரண்டையும் வியாபித்து, பரித்து — அவற்றைத்தாங்கி, இறையாய் — அவற்றை உடையவனுய், மேவினனை — பொருந்தியிருக்கும் புருஷோத்தமனை நாராயணனை, பதினைந்தாம் ஒத்து — (கீ3தையின்) பதினைந்தாம் அத்தியாயம், ஓதும் — கூறும்.

ஸ்ரீக்ருஷ்ண ஸ்வாமித3ாஸன் இயற்றிய

கீ3தார்த்த2 விவரணம்

பதினைந்தாம் அத்தியாயம்

முன் அத்தியாயத்தோடு ஸங்க3தியும்,
இவ்வத்தியாயார்த்த2ச் சுருக்கமும்.

அசேதனமான ஶரீரத்தைப் பற்றி முக்கியமாகச் சொல்லுகையாலே க்ஷேத்ராத்4யாயமெனத்தக்க பதின்மூன்றும் அத்தியாயத்தில் ஶரீரமாகப் பரிணமித்த ப்ரக்ருதி, அந்த ஶரீரத்தோடு கட்டுப்பட்டிருக்கும் ஜீவன் ஆகிய இரண்டு தத்துவங்களினுடைய ஸ்வரூபத்தையும் நன்கு ஆராய்ந்து, இயல்வாக இந்த ஶரீர ஸம்ப3ந்த4மற்றவனுய், அளவற்ற ஜ்ஞானத்தையே வடிவாகக் கொண்டவனுன ஜீவனுக்கு ப்ரக்ருதியின் முக்குணங்களின் சேர்த்தி அனுதி3காலமாக இருந்தபடியாலேயே தே3வ மனுஷ்ய திர்யக் ஸ்த2ாவர ரூபமான ஶரீரங்களோடு தொடர்பு அனுதி3 காலமாகத் தொடர்ந்து வருகிறது என்று சொல்லப்பட்டது. ஜீவனைப் பற்றி முக்கியமாகச் சொல்லும் அடுத்த பதினுலாம் அத்தியாயத்தில் ஜீவனுக்கு முற்கூறிய கு3ண ஸங்க3த்தினுல் கார்யநிலையிலும், காரண நிலையிலும் உண்டாகும் ப்ரக்ருதி ஸம்ப3ந்த4ம் எம்பெருமானுலேயே உண்டாக்கப்பட்டது என்று கூறி, கு3ணஸங்க3ம் ஜீவனுக்கு உண்டாகும் முறையை விரிவாக விளக்கி, அந்த கு3ணஸங்க3ம் நீங்கப்பெற்று ஆத்மாநுப4வத்தை உள்ளபடி அடைவது ஏகாந்த ப4க3வத்3ப4க்தியை ஸாத4னமாகக் கொள்வதாலேயே உண்டாகும் என்று சொல்லப்பட்டது.

गुणसङ्गनिवृत्तिपूर्वकात्मयाथात्म्यावाप्तिश्च भगवद्भक्तिमूलेत्युक्तम् । इदानीं भजनीयस्य भगवतः क्षराक्षरात्मकबद्धमुक्तविभूतिमत्ताम्, विभूतिभूतात् क्षराक्षरपुरुषद्वयात् निखिलहेयप्रत्यनीककल्याणैकतानतया अत्यन्तोत्कर्षेण विसजातीयस्य भगवतः पुरुषोत्तमत्वं च वक्तुमारभते । तत्र तावत्

ஈஶ்வரதத்துவத்தைப் பற்றி முக்கியமாகச் சொல்லும் இந்தப் பதினைந்தாம் அத்தியாயத்தில், "ப4க்தி செய்யத்தக்க எம்பெருமானுக்கு க்ஷரபுருஷனுகிற ப3த்3த4ஜீவனும், அக்ஷர புருஷனுகிற முக்த ஜீவனும் செல்வங்களாயிருப்பவர்கள்; அந்த க்ஷராக்ஷரபுருஷர்களைக் காட்டிலும், எல்லாத்தாழ்வுகளுக்கும் எதிர்த்தட்டாய், நல்ல கு3ணங்கள் அனைத்துக்கும் கொள்கலமாயிருக்கையாலே மிகவும் மேலானவனுய், வேறுபட்டிருக்கும் எம்பெருமானே புருஷோத்தமனுகிருன்" என்று சொல்லத் தொடங்குகிருன். மூன்றுவது ஷட்கம் (கடைசி ஆறு அத்தியாயம்) முதலிரண்டு ஷட்கங்களில் சொல்லப்பட்ட அர்த்த2ங்களை விவரிக்க வந்தது. அதில் முதல் இரண்டு அத்4யாயங்களாலே முதல் ஷட்கத்தில் சொல்லப்பட்ட ப்ரக்ருதிபுருஷர்களைப் பற்றியும், அவற்றின் தன்மைகளைப் பற்றியும் விரிவாக விளக்கப்பட்டது. "அந்த ப்ரக்ருதியும் அதன் கு3ணங்களும் எம்பெருமானுலே உண்டான ஸத்தாஸ்தி2தி ப்ரவ்ருத்திகளையுடையவை. அந்தப் புருஷனும் அனுதி3காலமாக எம்பெருமானிடம் அபசாரப்பட்டிருக்கையாலே ப3த்3த4 நிலையிலிருக்கிருன். அவன் அருளாலேயே மோக்ஷத்தை அடைவான்" என்னும் விஷயங்கள் மத்4யம ஷட்கத்தில் சொல்லப்பட்டன. அந்த ஷட்கத்தில் சொல்லப்பட்ட பரமாத்மாவைப் பற்றி இந்தப் பதினைந்தாம் அத்தியாயத்தில் விளக்கப்படுகிறது என்றும் கண்டு கொள்வது. பதினுலாமத்தியாயத்தின் இறுதி ஶ்லோகங்கள் இரண்டாலும் "அவ்யபி4சாரிப4க்தி யோக3த்தாலே ஆராதி4க்கப்பட்ட எம்பெருமான் ப2லனை அளிக்கிருன்" என்று கூறப்பட்டது, அந்தப்பரமபருஷனைப் பற்றி இவ்வத்தியாயம் விளக்குகிறது என்றும் ஸங்க3தி (தொடர்பு) காணத்தக்கது. முன் இரண்டு அத்தியாயங்களில் சொல்லப்பட்ட

பகவத் கீதை வெண்பா

(பதினைந்தாம் அத்தியாயத்தின் ஸாரத்தைக் கூறும் பாசுரம்)

ஏலும் புருடோத் தமனென வேற்றத்தைச்
சால விறைவனே தானுரைத்த — மேலான
கீதை பதினைந்தா மோத்துக் கெழுமிகுசீர்ப்
போதப் பொருளுரைத்தோம் பூண்டு.

வாதி3கேஸரி ஜீயர் அருளிய பகவத்கீதை வெண்பாவில்
பதினைந்தாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஏலும் புருடோத்தமனென ஏற்றத்தை — தனக்குத்தகுந்ததாயிருக்கும் 'புருஷோத்தமன்' என்னும் பொருத்தமான பெயரைப் பெற்றிருக்கும் சிறப்பை, இறைவனே தான் — ஸர்வேஶ்வரனான கண்ணன் தானே, சால உரைத்த — நன்றாகச்சொன்ன, மேலான கீதை பதினைந்தாம் ஓத்து — கீ3தையின் சிறந்த பதினைந்தாம் அத்தியாயத்தினுடைய, கெழு மிகு சீர் போதப் பொருள் — நிறைந்ததாய், சிறப்புற்றதான ஞானப்பொருளை, பூண்டு உரைத்தோம் — வெண்பாவில் இட்டுச் சொன்னோம்.

கீதார்த்த ஸங்க்ரஹம்

(ஸ்ரீவேதாந்த தேசிகர்)

பதினைந்தாமத்தியாயத்தின் ஸாரப்பொருள்

15. மூவெட் டினுமதின் மோக மடைந்த வுயிர்களினு(ம்)
நாவெட் டெழுத்தொடு நல்வீடு நண்ணின நம்பரினு(ம்)
மேவெட்டு வன்குண விண்ணோர் களினும் விசயனுக்குத்
தாவிட் டுலகளந் தான்றனை வேறென்று சாற்றினனே

தாவிட்டு உலகு அளந்தான் — (திரிவிக்கிரமாவதாரத்தில்) தாவி உலகத்தை அளந்த எம்பெருமான், விசயனுக்கு — அர்ஜுநனுக்கு, மூவெட்டினும் — இருபத்துநான்கு தத்துவங்களாகிய அசித்திற்காட்டிலும், அதில் மோகம்

அடைந்த — அந்த அசித்தின் தொடர்பால் அஜ்ஞாநத்தைப் பெற்றுள்ள, உயிர்களினும் — (ப3த்3த4) ஜீவர்களைக் காட்டிலும், நா எட்டு எழுத்தொடு — நாவினால் உச்சரிக்கப்பட வேண்டிய திருவஷ்டாக்ஷரத்(தின் அநுஸந்த4ாநத்)தால், நல் வீடு நண்ணின — சிறந்த மோக்ஷத்தைப் பெற்ற, நம்பரினும் — உயர்ந்தவர்(களான முக்தர்) களைக்காட்டிலும், மேவு எட்டு வன்குண விண்ணோர்களினும் — பொருந்திய (பாபமின்மை முதலிய) எட்டு வலிய கு3ணங்களையுடைய நித்யஸூரிகளைக் காட்டிலும், த(ன்)னை வேறு என்று — தன்னை வேறுபட்டவன் என்று, சாற்றினன் - உபதேசித்தான்.

கீ3தா ஶ்லோகார்த்த2ச் சுருக்கம்

பதினைந்தாம் அத்தியாயம்

ஶ்லோ	அர்த்த2ம்
1.	ஸம்ஸாரம் ஓர் அரசமரமாக உருவகப்படுத்தப்பட்டு அதை அறிந்தவனே வேத3த்தை நன்கறிந்தவன் எனப்படுகிறது.
2.	முற்கூறிய உருவகம் மேலும் நீட்டிக்கப்படுகிறது.
*3.	இந்த மரத்திற்கு கு3ணங்களில் பற்றே காரணமென்றும் குணங்கடந்த நிலையாலேயே இது அழிகிறதென்றும், அஜ்ஞானமே இதற்கு ஆத4ாரமென்றும் ஸம்ஸாரிகளால் அறியப்படுவதில்லை.
3*-*4.	நல்லறிவால் விளைந்த 'கு3ணங்களில் பற்றின்மை'யாகிற ஆயுத4த்தாலே இம்மரத்தைவெட்டி, ப்ராப்யமான ஆத்மா தேடத்தக்கது.
4*.	எம்பெருமானை ஶரணமடைவதன் மூலமே பற்றின்மையாகிற ஆயுத4த்தைப் பெற்று ஸம்ஸாரத்தை வெட்டி வீழ்த்தலாம்.
5.	எம்பெருமானை ஶரணமடைந்தவர்களுக்கு தே3ஹாத்ம மயக்கம் நீங்குகை, கு3ணங்களில் பற்றை வெல்லுகை, ஆத்மஜ்ஞானத்தில் எப்போதும் ஈடுபட்டிருக்கை, மற்ற விஷயங்களில் விருப்பம் நீங்கப்பெற்றவர்களாகை, இன்ப துன்பங்களாகிற இரட்டைகளிலிருந்து விடுபடுகை முதலானவை அனைத்தும் எளிதாகி ஆத்மாநுப4வமாகிற ப2லமும் ஸித்3தி4க்கிறது.

6. பரிஶுத்3த4ாத்ம ஸ்வரூபத்தின் பெருமை.

7. எம்பெருமானுடைய செல்வமாயிருக்கும் ஸம்ஸாரி ஜீவன் தான் சேர்த்து வைத்திருக்கும் புண்யபாபரூபமான விலங்குகளாலே வலியக்கட்டப்பெற்று, தன் ஶரீரமாகிற சிறையிலே அடைபட்டிருக்கிறான்.

8. அவன் ஒரு ஶரீரத்திலிருந்து மற்றொரு ஶரீரத்தில் புகுவது முதலான துன்பங்களை அனுப4விக்கிறான்.

9. இந்த்3ரியங்களைக் கொண்டு அவன் விஷம் கலந்த தேன் போன்ற பிராக்ருத விஷயங்களை அனுப4வித்து உழலு கின்றான்.

10. இத்துன்பங்களையெல்லாம் அவன் அனுப4விப்பதற்குக் காரணம் ஆத்மாபஹாரமாகிற திருட்டே. இவன் தன் ஸ்வரூபத்தை அறியாமைக்குக் காரணம் தே3ஹத்தையே ஆத்மா என்று மயங்குவதே. இந்த மயக்கமில்லாமல் அறிவுக்கண்ணையுடையவர்கள் ஆத்மாவை அறிவே வடி வெடுத்ததாகக் காண்கிறார்கள்.

11. முன் ஶ்லோகங்களின் விளக்கம்.

12,13,14 ஸூர்யன், சந்திரன், அக்3னி முதலானவற்றுக்குள்ள தான பொருள்களைப் பிரகாஶிக்கச் செய்யும் ஶக்தியும், பூ4மியின் த4ாரணஶக்தியும், சந்திரனின் போஷணஶக்தியும் ஜாட2ராக்3னியின் ஜீர்ணம் செய்யும் ஶக்தியும் இதுபோல் உலகிலுள்ள எல்லாப்பொருள்களுக்குமுள்ளதான ஒவ் வொரு கார்யத்தைச் செய்யும் ஶக்திகளும் எம்பெருமா னுடையவையே, ஆகையால், பிராக்ருதப்பொருள்கள் எல் லாமே எம்பெருமானின் செல்வமே.

15. எல்லாப்பொருள்களையும் எம்பெருமானோடு ஒரே வேற்று மையில் படிப்பதற்குக் காரணம் அவன் அனைவருடைய ஹ்ருத3யத்திலும் எழுந்தருளி நியமிப்பதே. வேத3ங்கள் இவ்வர்த்த2த்தைச் சொல்லுகின்றன. எல்லா வேத3 வாக்யங்களாலும் முக்கியமாக அறியப்படுபவனும் அவற் றில் சொல்லப்பட்ட கர்மங்களுக்குப் ப2லம் அளிப்ப வனும் எம்பெருமானே.

16. புருஷோத்தம வித்3யையின் தொடக்கம். க்ஷரபுருஷனுகிற ஸம்ஸாரி ஜீவன் அக்ஷரபுருஷனுகிற முக்தன் என்று ஜீவர்கள் இருவகைப்படுவர்

17. அசித், ஸம்ஸாரிஜீவன், முக்தன் என்னும் மூன்று பொருளையும் வியாபித்து, தாங்கிநின்று, நியமிக்கும் பர மாத்மாவாகிற உத்தமபுருஷன் முற்கூறிய க்ஷராக்ஷர புருஷர்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவன்.

18. ஸம்ஸாரி ஜீவனைக் கடந்து நிற்பதாலும் முக்தனைக் காட்டிலும் மேலானவனாயிருப்பதாலும் ஶ்ருதிஸ்ம்ருதி களில் "புருஷோத்தமன்" என்று பெயர் பெற்றவன் எம்பெருமானே.

19. இந்தப் புருஷோத்தம வித்3யையை அறிந்தவன் எல்லா மோக்ஷோபாயங்களையும் அறிந்தவனாகிறான். ப4க்தி வகை கள் அனைத்தாலும் ப4க்தியைச் செய்தவனாகிறான்.

20. "உன் தகுதியைப் பார்த்து இந்தப் பரமரஹஸ்யமான ஶாஸ்த்ரத்தை உனக்கு உபதே3ஶித்தேன். இதை அறிந்து அறியவேண்டியதனைத்தையும் அறிந்தவனாகவும், செய்ய வேண்டியதனைத்தையும் செய்தவனாகவும் ஆவாயாக" என்று அர்ஜுனனுக்குக் கண்ணன் உபதே3ஶித்து அத்தியாயத்தை நிறைவுபடுத்துகிறான்.

பதினைந்தாமத்தியாயத்தின் கீ3தாஶ்லோகார்த்த2ச் சுருக்கம் நிறைவுற்றது.

ஒன்பது முதல் பதினைந்து ஈறான அத்தியாயங்களின் ஸாரப்பொருள்

[எட்டாவது அத்தியாய வியாக்யானத்தின் இறுதிப் பக்கத்தின் தொடர்ச்சி]

9. எம்பெருமானுடைய பெருமை, மனிதனாயிருக்கும் போதே மேன்மையுடையவனாயிருக்கை, ஜ்ஞானிகளுக்குள்ள சிறப்பு, ப4க்தியோக3மெனப்படும் உபாஸனம் ஆகியவை விளக்கப்பட்டது.

10. ஸாத4னப4க்தி உண்டாகி வளர்வதற்காக, தனது கல்யாண குணங்கள் அளவற்றவை என்றும், எல்லாப் பொருள்களும் தனக்கு வசப்பட்டவை என்றும் விரிவாக உபதேசிக்கப்பட்டது.

11. தன்னை உள்ளபடி காண்பதற்குரிய ஞானக்கண் அர்ஜுனனுக்குக் கண்ணனால் கொடுக்கப்பட்டதைச் சொல்லுகிறது. ப4க்தியினாலேயே பரம்பொருளை அறிவது, காண்பது, அடைவது ஆகியவை உண்டாகும் என்று சொல்லுகிறது.

12. ஆத்மோபாஸனத்தைக் காட்டிலும் ப4க3வதுபாஸனமாகிற ப4க்தியின் சிறப்பு, அந்த ப4க்திக்கு உபாயங்கள், ப4க்தியில் சக்தியில்லாதவனுக்கு ஆத்மோபாஸனமே கைக்கொள்ளத்தக்கது, கர்மயோக3ம் முதலானவற்றுக்கு வேண்டிய கு3ணங்களின் வகைகள், ப4க்தனிடம் எம்பெருமானுக்குள்ள மிகுந்த உகப்பு ஆகியவை விளக்கப்படுகின்றன.

13, தே3ஹத்தின் ஸ்வரூபம், ஜீவாத்ம ஸ்வரூபத்தை அடைவதற்கு உபாயம், ஆத்மாவை ஆராய்ந்து அறிதல், ஆத்மாவுக்கு அசித்தோடு தொடர்பு ஏற்படுவதற்குக் காரணம், ஆத்மாவை அசித்திலிருந்து பிரித்து அனுஸந்தி4க்கும் முறை ஆகியவை விளக்கப்படுகின்றன.

14. ஸத்வ ரஜஸ் தமோ கு3ணங்கள் ஸம்ஸார ப3ந்த4த்துக்குக் காரணமாகும் முறை, அந்த கு3ணங்களே ஜீவனுடைய செயல்களுக்குக் காரணமாயிருக்கின்றன என்னும் விஷயம், அந்த கு3ணங்களைச் செயலற்றதாக்கும் முறை, ஐஶ்வர்யம் கைவல்யம் ப4க3வத்ப்ராப்தி என்னும் மூன்று ப்ராப்யங்களும் எம்பெருமானிடமிருந்தே கிடைக்கின்றன என்னும் விஷயம் ஆகியவை விளக்கப்படுகின்றன.

15. அசேதனமான ப்ராக்ருத சரீரத்தோடு சேர்ந்திருக்கும் ப3த்3த4 ஜீவனைக் காட்டிலும், ப்ராக்ருத சரீரத்திலிருந்து விடுபட்டுப் பரிசுத்தியடைந்த முக்த ஜீவனைக் காட்டிலும், புருஷோத்தமனான நாராயணன், அவர்களை வியாபித்து நிற்கையாலும், தாங்குகையாலும், உடையவனாயிருக்கையாலும் வேறுபட்டவன் என்னும் புருஷோத்தம வித்3யை உபதேசிக்கப்பெற்று, அதற்குப் ப2லனும் சொல்லப்படுகிறது. அத்தியாயத்தின் தொடக்கத்தில் ஸம்ஸாரம் ஓர் அரசமரமாக உருவகப்படுத்தப்பட்டு, அதை வெட்டும் முறை விளக்கப்படுகிறது.

———

ஸ்ரீ:

ஆளவந்தார் அருளிய

கீ3தார்த்த2 ஸங்க்3ரஹம்

[பதினாறும் அத்தியாயத்தின் சுருக்கம்]

दैवासुरविभागोक्तिपूर्विका शास्त्रवश्यता ।
तत्त्वानुष्ठानविज्ञानस्थेम्ने षोडश उच्यते ॥ २० ॥

20. தே3வாஸுரவிப4ாகோ3க்திபூர்விகா ஶாஸ்த்ரவஶ்யதா |
தத்த்வாநுஷ்ட2ாநவிஜ்ஞாநஸ்தே2ம்நே ஷோட3ஶ
உச்யதே ||

தத்வாநுஷ்ட2ாநவிஜ்ஞாநஸ்தே2ம்நே— (அடையத்தக்க) தத்துவத்தையும், (அதை அடைவிக்கும்) உபாயாநுஷ்ட2ாநத்தையும் பற்றிய அறிவு உறுதிப்படுத்துவதற்காக, தே3வாஸுரவிப4ாகோ3க்திபூர்விகா— (மனிதர்க்குள்) தே3வப்பிரிவு, அஸுரப்பிரிவு என்னும் இரு பிரிவுகள் இருப்பதை விளக்கியபின், ஶாஸ்த்ரவஶ்யதா — (மனிதன்) சாஸ்திரத்திற்கு வசப்பட்டவன் எனும் உண்மை, ஷோட3ஶே — (கீதையின்) பதினாறும் அத்தியாயத்தில், உச்யதே - சொல்லப்படுகிறது.

வாதி2கேஸரி ஜீயர் அருளிய

ப4க3வத்3கீ3தை வெண்பா— அத்தியாயம் - 16

தெய்வாசுரஸம்பத் விபாகயோகம்

அத்யாயப் பொருளின் சுருக்கம்

தன்மையாற் றேவ ரசுரரெனச் சார்பிறவி
நன்மைசேர் சாத்திரத்தி னுடுதலும்— தொன்மை
யுரைக்கங் கறிவுரைப்புக் காட்டுதற்குக் கீதை
யுரைக்கும் பதினாறு மோத்து.

கீதை பதினாறும் ஒத்து — கீதையின் பதினாறும் அத்தியாயம், அங்கு தொன்மை உரைக்கு — அந்த கீதையில் இது வரை (அடையத்தக்க) தத்துவத்தைப்பற்றியும் அதை அடைவிக்கும்) உபாயாநுஷ்ட2ானத்தைப் பற்றியும் சொல்லப்பட்ட விஷயங்களின், அறிவு உரைப்பு காட்டுதற்கு —

श्रीः

॥ अथ षोडशोऽध्यायः ॥

भा ॥ अतीतेनाध्यायत्रयेण प्रकृतिपुरुषयोर्विविक्तयोस्संसृष्टयोश्च याथात्म्य तत्संसर्गवियोगयोश्च गुणसङ्गतद्विपर्ययहेतुकत्वम्, सर्वप्रकारेणावस्थितयोः प्रकृतिपुरुषयोर्भगवद्विभूतित्वम्, विभूतिमतो भगवतो

அறிவு உறுதிப்படுவதற்காக, தன்மையால் தேவர் அசுரர் என சார்பிறவி — (மனிதர்கள்) தம் இயல்வால் தேவர் அசுரர் என இருவகைப் பிறவிகளாகப் பிரிவுபட்டிருப்பதையும், நன்மைசேர் சாத்திரத்தின் நாடுதலும் — நன்மையை அடைவிக்கும் சாஸ்திரத்திற்கு வசப்பட்டிருக்கும் தன்மையையும், உரைக்கும் — விளக்குகிறது.

ஸ்ரீக்ருஷ்ணஸ்வாமிதா3ஸன் இயற்றிய

கீ3தார்த்த2விவரணம்

பதினாறும் அத்தியாயம்

முன் அத்தியாயங்களோடு ஸங்க3தியும் இப்பவத்தியாயார்த்த2ச் சுருக்கமும்

மூன்றும் ஷட்கத்தில் 13, 14, 15 அத்தியாயங்களிலே, அசித்தாகிற மூலப்ரக்ருதி, சித்தாகிற ப3த்3த4புருஷன் ஆகிய இருதத்துவங்கள் பிரிந்திருக்கும் போதும், சேர்ந்திருக்கும்போதும் அவற்றின் உண்மையான தன்மைகளும், அவை சேர்ந்திருப்பது ஸத்வாதி கு3ணங்களில் பற்றுல் விளைவது என்பதும், அசித்தை விட்டுச் சித்தாகிற ஜீவாத்மா பிரிந்து அந்த கு3ணங்களில் பற்று விடுவதால் விளைவது என்பதும், அந்த அசித்து, ப்ரளய நிலை, ஸ்ருஷ்டி நிலை முதலான எந்தநிலையிலிருக்கும்போதும், அந்தச் சித்து ப3த்3த4 நிலை முக்தநிலை முதலான எந்தநிலையிலிருக்கும்போதும் எம்பெருமானுக்குச் செல்வமாகவே இருப்பது என்பதும், செல்வத்தை உடையவனான எம்பெருமான் தனக்குச் செல்வமாயிருக்கும அசித்தைக் காட்டிலும், ப3த்3த4நிலை, முக்தநிலை என்னும

विभूतिभूतादचिद्वस्तुनश्चिद्वस्तुनश्च बद्धमुक्तोभयरूपादव्ययत्वव्यापनभरणस्वाम्यैरर्थान्तरतया पुरुषोत्तमत्वेन याथात्म्यं च वर्णितम् । अनन्तरमुक्तस्य कृत्स्नस्यार्थस्य स्थेम्ने शास्त्रवश्यतां वक्तुं शास्त्रवश्यतद्विपरीतयोर्दैवासुरसर्गयोर्विभागः श्रीभगवानुवाच —

நிலைகளிலிருக்கும் சேதனர்களைக் காட்டிலும் அழியாதவனுயிருக்கை, அவற்றை வியாபிக்கை, தாங்குகை. உடையவனுயிருக்கை ஆகிய தன்மைகளால் வேறுபட்டவனுகையால் புருஷோத்தமன் எனப்படுகிருன் என்னும் உண்மையும் விளக்கப்பட்டது. இனி, இவ்வத்தியாயத்தில் சொல்லுவதாவது — சென்ற அத்தியாயத்தின் கடைசியில் "இதி கு3ஹ்யதமம் ஶாஸ்த்ரம்" என்று ஶாஸ்த்ரத்தைப் பற்றிய பேச்சு வந்துள்ளது; 'அநக4' 'பா4ரத' என்னும் விளிகளாலே அந்த ஶாஸ்த்ரத்தில் நம்பிக்கையுள்ள அதி4காரியைப் பற்றியும் உணர்த்தப்பட்டுள்ளது. அந்த ஶாஸ்த்ரத்தில் நம்பிக்கையுள்ள அதி4காரியே தே3வவகுப்பைச் சேர்ந்தவன் என்றும், அந்த நம்பிக்கையில்லாதவன் அசுரவகுப்பைச் சேர்ந்தவன் என்றும் இங்கு முதலில் காட்டப்படுகிறது. ஆக, முன் மூன்று அத்தியாயங்களில் சொல்லப்பட்ட சித3சிதீ3ஶ்வரதத்வத்ரயங்களைப் பற்றியும், இனிவரும் அத்தியாயங்களில் சொல்லப்படவிருக்கும் கர்மஜ்ஞானப4க்தி யோக3ங்கள் முதலானவற்றின் அநுஷ்டா2னங்கள் பற்றியுமுள்ள அறிவு உறுதிப்படுவதற்காக, இவ்வத்தியாயத்தின் கடைசியில் மனிதன் சாஸ்த்ரத்திற்கு வசப்பட்டிருக்கவேண்டும் என்று சொல்லத்திருவுள்ளம் பற்றி, தன்னுடைய ஆணையான சாஸ்த்ரத்திற்கு வசப்பட்டிருப்பவனே தெய்வப்பிறவியைச் சேர்ந்தவன் என்றும், அந்த சாஸ்த்ரத்தை மீறுபவன் அசுரப்பிறவியைச் சேர்ந்தவன் என்றும் உணர்த்துவதற்காக இவ்வத்தியாயத்தின் முதலில் தே3வாசுரப்பிறவிகளாகிற இரு பிரிவுகளைப் பற்றிச் சொல்லுகிருன் என்பது இவ்வத்யாயத்தில் சொல்லப்படும் அர்த்த2த்தின் சுருக்கம் என்றதாகிறது. இவ்வத்தியாயத்தின் முற்பகுதியில் கு3ணக்ரியாதி3களால் சுருங்கக்கூறப்படும் தெய்வாசுரப்பிறவிகளாகிற இரு பிரிவுகள், மேல் இரண்டு அத்தியாயங்களில் ஸாத்விக ராஜஸ தாமஸங்களான ஶ்ரத்3தை4, தா3னம் ஆஹாரம், ஞானம், கர்ம, கர்த்தா, பு3த்3தி4, த்4ருதி, ஸுக2ம் முதலானவற்றைக் கூறுமிடங்களில் விரித்துரைக்கப்படுகிறது.

பகவத்கீதை வெண்பா

(பதினாறும் அத்தியாயத்தின் ஸாரத்தைக் கூறும் பாசுரம்)

இப்படியே தேவா சுரமா மியல்வதனைத்
தப்பறுசீர் ஞானத் தகுநிலைமைக் — கொப்பாப்
பகர்ந்தசீர்க் கீதைப் பதினாறு மோத்தில்
நிகழ்ந்தபொருண் முற்றியது நேர்ந்து.

வாதிகேஸரி ஜீயர் அருளிய
பகவத்கீதை வெண்பாவில்
பதினாறும் அத்தியாயம் முற்றிற்று

இப்படியே — இவ்வண்ணமாக, தேவாசுரமாம் இயல்வதனை — தெய்வப்பிறவியினுடையவும், அசுரப்பிறவியினுடையவும் தன்மைகளை, தப்பு அறு சீர் ஞானத் தகுநிலைமைக்கு ஒப்பா — விட்டுப்பிரியாத சிறப்பையுடைய (அவரவர்) அறிவின் தன்மைக்கு அனுகு3ணமாக, பகர்ந்த — கூறிய, சீர் — சிறப்பையுடைய, கீதை பதினாறும் ஓத்தில் நிகழ்ந்த பொருள் — கீதையின் பதினாறும் அத்தியாயத்தில் சொல்லிய அர்த்தம், நேர்ந்து முற்றியது — பொருத்தமாக நிறைவுற்றது.

ஆக, பதினாறும் அத்தியாயத்தால், "ஸத்வகு3ணம் மிக்க நீ வஞ்சகபுருஷர்களான சிலரால் கற்பிக்கப்பட்ட பொய்ந்நூல்களை ப்ரமாணமாகக்கொண்டு, என்றுமுள்ள ப4க3வதா3ஜ்ஞையாயிருக்கும் வேதமெனும் சாஸ்திரத்தின் ஸாரமாயிருப்பதாய், உன் அதி4காரத்திற்குத் தக்கபடி கர்மயோக3த்தாலும், ப4க்தியோக3த்தாலும் பரமபுருஷன் ஒருவனையே உபாஸிப்பதாகிற பரமத4ர்மத்தைக் கைவிட்டுவிடக்கூடாது; அதையே எப்போதும் கைக்கொள்ள வேண்டும்" என்று சொல்லப்பட்டதாயிற்று.

ஸ்ரீக்ருஷ்ணஸ்வாமி த3ாஸன் இயற்றிய
கீ3தார்த்த2விவரணத்தில் பதினாறும் அத்தியாயம்
நிறைவுபெற்றது.

கீதார்த்த சங்கிரகம்

(ஸ்ரீவேத3ாந்ததே3சிகர் அருளியது)

பதினாறுமத்தியாயத்தின் ஸாரப்பொருள்

ஆணை மறுதவர் தேவரல் லாவழக் கோரசுரர்
கோணை மராத குணச்செல்வ நீகுறிக் கொண்மறையைப்
பேணிய தத்துவ மும்பிணி யற்ற கிரிசைகளுங்
காணித னால்விச யாவென்று கண்ண னியம்பினனே.

கண்ணன் — கண்ணன், விசயா — அர்ஜுநனே!, ஆணை — (என்னுடைய) கட்டளையை, மறுதவர் — மறுக்காதவர், தேவர் — தேவர்கள் (ஆவர்); அல்லா வழக்கோர் — அப்படியல்லாத (என்னுடைய கட்டளையை மீறுகின்ற) இயல்வுடையவர், அசுரர் — அஸுரராவர். கோணை மராத — கோணல் இயல்வு கலவாத, குணச்செல்வ — குணமாகிய செல்வத்தையுடையவனே!, நீ மறையைக் குறிக்கொள் — நீ வேதத்தையே ப்ரமாணமாகக்கொள்வாயாக; பேணிய — கொண்டாடப்படுகின்ற, தத்துவமும் — பரதத்துவமும், பிணி அற்ற — (ப2லனில் பற்று வைப்பதாகிய) தீங்கு இல்லாத, கிரிசைகளும் - கர்மங்களும் (ஆகிய இவற்றை), இதனால் — இந்த வேத3த்தால், காண் என்று — அறிந்து கொள் என்று, இயம்பினன் — உபதேசித்தான்.

கீதாஶ்லோகார்த்த2ச் சுருக்கம்

பதினாறும் அத்தியாயம்

ஶ்லோ. அர்த்தம்

1—3. தெய்வப்பிறவி வகுப்பில் சேர்ந்தவனுக்குரிய முக்கியமான குணங்கள்:— (1) பயமின்மை, (2) மனத்தின் பரிசுத்தி, (3) (ப்ரக்ருதியினின்றும் நீங்கிய) ஆத்மஸ்வருபத்தைச் சிந்தித்திருத்தல், (4) நல்லவழியில் தேடிய பொருளை நல்லோர்களுக்களித்தல், (5) மனத்தை ஶப்3த3ாதி3 விஷ

யங்களில் பாயாமல் தடுக்கப்பழகுதல், (6) (பலனில் பற்றற்று ப$_4$க$_3$வதா$_3$ராத$_4$னமாகப்) பஞ்ச மஹாயஜ்ஞும் முதலானவற்றை அனுஷ்டி$_2$த்தல், (7) வேதா$_3$த்$_4$யயனத்தில் ஈடுபடுதல், (8) ஏகாத$_3$சி உபவாஸம் முதலான தவங்களில் ஈடுபடுதல், (9) மனம் மொழி மெய்களால் ஒருபடிப்பட்டிருத்தல். (10) எந்த ஜீவராசியையும் துன்புறுத்தாமை, (11) ஜீவராசிகளுக்கு நன்மையான உண்மையையே உரைத்தல், (12) பிறரைத் துன்புறுத்துவதில் மூட்டும் கோபம் இல்லாதவனுயிருக்கை, (13) தனக்கு நன்மையை விளைக்காத உடைமைகளைக் கைவிடுதல், (14) (மனம் தவிர்ந்த) இந்த்$_3$ரியங்களை ஶப்$_3$தா$_3$தி$_3$விஷயங்களில் பாயாமல் தடுக்கப் பழகுதல், (15) (பிறர்க்குத் தீங்கு விளைக்கும்) கோட் சொல்லுதலைத் தவிர்த்தல், (16) ஜீவராசிகளின் துன்பங்கண்டு பொருமலிருத்தல், (17) விஷயங்களில் பற்றின்மை, (18) (நல்லோர்கள் அனுகலாம்படி) மென்மையுடனிருக்கை,(19) தகாத செயல்களைச் செய்வதில் வெள்கியிருத்தல், (20) அருகிலிருக்கும் அழகிய பொருள்களையும் ஆசைப்படாமை, (21)(தீயவர்களால்) வெல்லவொண்ணுமை, (22) (துன்புறுத்துபவர்களிடமும்) பொறுமை, (23) (பேராபத்து வந்தாலும்) செய்யவேண்டியதில் உறுதியாயிருக்கை, (24) (மநோவாக்காயங்களில் சாஸ்திரங்களில் சொல்லிய) பரிசுத்தியாகிற அனுஷ்டா$_2$னத் தகுதியை உடையவனுயிருக்கை, (25) பிறர் நற்செயல்களைத் தடுக்காமை, (26) தகாத க$_3$ர்வம் இன்மை ஆகிய 26 குணங்கள்.

4. அஸுரப்பிறவி வகுப்பில் சேர்ந்தவனுக்குரிய முக்கியமான குணங்கள்:— (1) (தா$_4$ர்மிகன் என்னும்) புகழைப்பெற த$_4$ர்மத்தை அனுஷ்டிப்பது, (2) (ஶப்$_3$தா$_3$தி$_3$ விஷயங்களை அனுப$_4$விப்பதனுல் உண்டாகும்) செருக்கு, (3) அதி$_4$கமான க$_3$ர்வம். (4) (பிறரைத் துன்புறுத்தும்) கோபம், (5) (நல்லோர்களை வெறுப்படையச்செய்யும்) கடுமை,(6) தத்வ விஷயத்திலும், செய்யத்தக்கது அல்லது தகாதது விஷயத்திலும் அறிவின்மை ஆகிய ஆறு குணங்கள்.

*5. எம்பெருமான் ஆணையைப் பின் செல்வதாகிற தேவர்களுக்குரிய செல்வம் ஸம்ஸார விடுதலைக்கும், எம்பெரு

மானுடைய ஆணையை மீறுவதாகிற அசுரர்க்குரிய செல்வம் தாழ்ந்த கதிகளை அடைவதற்கும் உறுப்பாகின்றன.

5* அர்ஜுனன் தேவர்க்குரிய செல்வத்தைப் பெற்றவனே என்று கூறி அவனது வருத்தத்தைப் போக்குதல்.

6. தேவர்க்குரிய ஆசாரம் கர்ம ஜ்ஞான ப$_4$க்தி யோக$_3$ங்களைச் சொல்லும்போது விரிவாகக் கூறப்பட்டது. அசுரர்க்குரிய ஆசாரம் மேலே (18-வது ஶ்லோகம் வரை) சொல்லப்படுகிறது.

7, (1) அசுரப்பிறவிகள், ஐஶ்வர்ய ஸாத$_4$னமாகவும், மோக்ஷ ஸாத$_4$னமாகவும் இருக்கும் வைதி$_3$க த$_4$ர்மத்தை அறிய மாட்டார்கள், (2) அவர்களிடம் ஶுத்$_3$தி$_4$ இருக்காது. (3) ஸந்த்$_4$யாவந்த$_3$னம் முதலான ஆசாரமும் அவர்களிடம் இருக்காது. (4) உண்மை உரைத்தலும் அவர்களிடம் இருக்காது.

8. (5) அசுரர்கள் உலகம் ப்$_3$ரஹ்மாத்மகம், ப்$_3$ரஹ்மத்தில் நிலைநிற்பது, ப்$_3$ரஹ்மத்தால் நியமிக்கப்படுவது என்று சொல்வதில்லை. (6) ஆண், பெண் சேர்க்கையால் உண்டாகாதது எதுவுமில்லையாகையால் உலகனைத்தும் காமத்தையே காரணமாகக் கொண்டது என்று கூறுகிறார்கள்.

9. (7) அசுரர்கள் தேஹத்திலும் வேறுபட்ட ஆத்மாவை அறியாமல் கொடிய செயல்களைச் செய்பவர்களாய், உலகம் அழிவதற்குக் காரணமாகிறார்கள்.

10. (8) அசுரர்கள் காமத்தை நிறைவேற்ற அநியாயவழியில் தேடப்பெற்ற பொருள்களைக் கொண்டு சாஸ்திரத்திற்கு முரண்பட்ட விரதங்களைக் கொண்டவர்களாய், ட$_3$ம்ப$_4$ம், து$_3$ரபி$_4$மானம், மத$_3$ம் ஆகியவற்றோடு கூடியவர்களாய்ச் செயல்படுகிறார்கள்.

11. (9) அசுரர்கள் அளவிடவொண்ணாத கவலைகளையுடையவர்களாய், காமாநுப$_4$வத்தையே பரம புருஷார்த்த$_2$மாக நினைப்பவர்கள்.

12. (10) அசுரர்கள் நூற்றுக்கணக்கான ஆஶாபாஶங்களால் கட்டப்பட்டவர்கள் (11) காமத்திலும் கோபத்திலுமே ஊன்றி நிற்பவர்கள். (12) காமாநுப4வத்திற்குத் தவறான வழிகளில் பொருளை விரும்பித்தேடுகிறார்கள்.

13. (13) அசுரர்கள் தங்களுடைய இஷ்டப்ராப்தி தம் திறமையாலேயேயொழிய முன்வினையால் அல்ல என்று மயங்கி, காமாநுப4வத்தில் பெற்றதையும், பெறவேண்டியதையும் கணக்கிட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

*14. (14) அசுரர்கள் 'ஶத்ரு நிரஸனம்' முதலான அநிஷ்ட நிவ்ருத்திகளும் தம் திறமையாலேயேயொழிய முன்வினையால் அல்ல என்று மயங்கியிருக்கிறார்கள்.

14*-15. (15) அசுரர்கள் முற்கூறிய தம் திறமையும், மற்றும் பல திறமைகளும் தமக்கு இயல்பாக உள்ளதேயொழிய, புண்யத்தால் உண்டானதன்று என்று மயங்கியிருக்கிறார்கள்.

16. (16) அசுரர்கள் பல கவலைகளையும். மயக்கங்களையும், புலனின்பங்களில் ஈடுபாட்டையும் உடையவர்களாயிருக்கையாலே அசுத்தமான நரகத்தில் விழுகிறார்கள்.

17. (17) அசுரர்கள் தம்மைத்தாமே பெருமைபேசிக்கொள்பவர்கள். (18) பணிவில்லாமல் நிமிர்ந்து நிற்பவர்கள். (19) பணத்தினாலும் (கல்வி, குடிப்பிறப்பு ஆகியவற்றால் உண்டான) அபி4மானத்தாலும் விளையும் க3ர்வத்தை உடையவர்கள். (20) புகழையே பயனாகக் கொண்டு சாஸ்த்ர விதி4க்கு முரணாக ட3ம்ப4த்திற்காக யாக3ம் செய்கிறார்கள்.

18. (21) அசுரர்கள் அஹங்காரத்தையும், தன் ப3லத்தையும், க3ர்வத்தையும் கோபத்தையும் பற்றி நிற்பவர்களாய், அனைத்தையும் செய்விக்கும் பகவானிடத்தில் பொறாமையுடையவர்களாய் யாக3ம் செய்கிறார்கள்.

19. பகவானை த்வேஷிப்பவர்களாய். கொடியவர்களாய், மனிதர்களில் கடையானவர்களாய், அமங்களமானவர்களான அவ்வசுரர்களை எம்பெருமான் பிறவிகளில், அதிலும் ஆஸுரப்பிறவிகளிலேயே தள்ளுகிறான்.

ஶ்ரீ:

ஆளவந்தார் அருளிய

கீ3தார்த்த2 ஸங்க்3ரஹம்

[பதினேழாம் அத்தியாயத்தின் சுருக்கம்]

अशास्त्रमासुरं कृत्स्नं शास्त्रीयं गुणतः पृथक् ।
लक्षणं शास्त्रसिद्धस्य त्रिधा सप्तदशोदितम् ॥ २१ ॥

21. அஶாஸ்த்ரமாஸுரம் க்ருத்ஸ்நம்
ஶாஸ்த்ரீயம் கு3ணத: ப்ருத2க் ।
லக்ஷணம் ஶாஸ்த்ரஸித்3த4ஸ்ய த்ரித4ா
ஸப்தத3ஶோதி3தம் ॥

---

20. முற்கூறியபடி ஆஸுரப்பிறவிகளையடைந்த அசுரர்கள் விபரீதஜ்ஞானம் வளரப்பெற்றவர்களாய், மேன்மேலும் தாழ்ந்த கதிகளையே அடைகிறார்கள்.

21. ஆஸுரத்தன்மைக்கு நுழைவாயிலாயிருக்கும் காமம், க்ரோத4ம், லோப4ம் என்னும் மூன்றையும் நல்லவர்கள் அவசியம் கைவிடவேண்டும்.

22. இம்மூன்றையும் கைவிடுபவன் தனது நன்மைக்கு முயற்சி செய்து பகவானையே அடைகிறான்.

23. ஆஸுரத்தன்மைக்கு மூலகாரணமான முற்கூறிய மூன்றைக் காட்டிலும் முக்கியமான காரணம் சாஸ்திர நம்பிக்கையின்மையே; சாஸ்த்ர விதி4யைக் கைவிடுபவன் இம்மை மறுமைப் பயன்களையும், மேலான க3தியையும் அடையவே மாட்டான்.

24. ஆகையால், கைக்கொள்ளத் தக்கதையும் தகாததையும் நிர்ணயிப்பதில் சாஸ்த்ரமே (வேத3மே) ப்ரமாணம். ஆகையால், வேத3த்தில் சொல்லப்பட்ட புருஷோத்தமனாகிற தத்துவத்தையும், அவனை அடைய உபாயமான த4ர்மத்தையும் கைக்கொள்ள வேண்டும்.

பதினாறாம் அத்தியாயத்தின் கீ3தாஶ்லோகார்த்த2ச் சுருக்கம் நிறைவுற்றது.

க்ருத்ஸ்நம் அஶாஸ்த்ரம் — சாஸ்திரத்தில் விதி4க்கப்படாத கர்மம் அனைத்தும், ஆஸுரம் — அஸுரர்க்குரியது (ஆகையாலே பயனற்றது) (என்றும்), ஶாஸ்த்ரீயம் — சாஸ்திரத்தில் விதி4க்கப்பட்ட கர்மம், கு3ணத: — (ஸத்வரஜஸ்தமோ) கு3ணங்கள் மூன்றையிட்டு ப்ருத2க் — மூன்றுவிதமாய் இருப்பது (என்றும்), ஶாஸ்த்ரஸித்3த4ஸ்ய — சாஸ்திரத்தில் விதி4க்கப்பட்ட யாகம் முதலான கர்மங்களுக்கு, த்ரிதா4 லக்ஷணம் — "ஓம் தத் ஸத்" என்னும் மூன்று பதங்கள் (தாம் சேர்வதன் மூலம் அவற்றை மற்ற கர்மங்களினின்றும் வேறுபடுத்தும்) லக்ஷணமாகின்றன (என்னும் விஷயமும்), ஸப்தத3ஶோதி3தம் - பதினேழாம் அத்தியாயத்தில் சொல்லப்பட்டது.

வாதிகேஸரி ஜீயர் அருளிய

பகவத்கீதைவெண்பா — அத்தியாயம் - 17.

சிரத்தாத்ரய விபாகயோகம்

பதினேழாம் அத்தியாயத்தின் பொருள்

ஆசுரமா மின்மை சாத்திரந்தான் சாத்திரத்திற்
றேசுடைய கன்மஞ் செறிகுணத்தாற் — பேசுநெறி
சேர்ந்தேயிம் முக்குணங்கள் செப்புமே மூவகையா
வோர்ந்தே பதினேழா மோத்து.

சாத்திரம்தான் இன்மை — சாத்திரத்தில் விதிக்கப்படாத கர்மம் அனைத்தும், ஆசுரம் ஆம் — அசுரர்க்குரியதாகும்; சாத்திரத்தில் தேசுடைய கன்மம் — சாத்திரத்தில் விதிக்கப்பட்டிருக்கையாகிற சிறப்புடைய கர்மங்கள், செறி குணத்தால் மூவகையா — (தே3ஹத்தோடு) சேர்ந்திருக்கும் ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ் என்னும் மூன்று கு3ணங்களையிட்டு மூவகையாகவும், பேசு நெறி இம் முக்குணங்கள் சேர்ந்தே மூவகையா — (சாஸ்திரங்களில் புகழப்படும் ஓம் தத் ஸத் என்னும்) இந்த மூன்று பதங்களின் சேர்த்தியினால் (மற்ற கர்மங்களைக்காட்டிலும்) மூன்று வகையில் வேறுபட்டிருப்பதாகவும், பதினேழாம் ஓத்து - பதினேழாம் அத்தியாயம், ஓர்ந்தே செப்புமே — ஆராய்ந்து கூறும்.

श्रीः

॥ अथ सप्तदशोऽध्यायः ॥१७॥

भा ॥ देवासुरविभागोक्तिमुखेन प्राप्यतत्त्वज्ञानं तत्प्राप्त्युपायज्ञानं च वेदैकमूलमित्युक्तम् । इदानीमशास्त्रविहितस्यासुरत्वेनाफलत्वम्, शास्त्रविहितस्य च गुणतस्त्रैविध्यम्, शास्त्रसिद्धस्य लक्षणं चोच्यते ।

ஸ்ரீக்ருஷ்ணஸ்வாமி தா3ஸன் இயற்றிய
கீ3தார்த்த2 விவரணம் — பதினேழாம் அத்தியாயம்
முன் அத்தியாயத்தோடு தொடர்பும்,
இவ்வத்தியாயார்த்தச் சுருக்கமும்.

சென்ற பதினாறும் அத்தியாயத்தில், தே3வாஸுரப்பிரிவைக் கூறுவதன் மூலம் ப்ராப்யமான பரதத்துவத்தின் அறிவும், அதை அடைவதற்குரிய உபாயத்தின் அறிவும் வேதத்தையே மூலமாகக் கொண்டது என்று கூறப்பட்டது. இவ்வத்தியாயத்தில் அதுவே வேறுவகையில் விளக்கப்படுகிறது. அதாவது:- சாஸ்திரத்தில் விதிக்கப்படாத கர்மம் அனைத்தும் அஸுரர்க்கு உரியதாகையாலே பயனற்றது என்றும், சாஸ்திரத்தில் விதி4க்கப்பட்ட கர்மம் ஸத்வ ரஜஸ் தமோ கு3ணங்கள் மூன்றையிட்டு மூன்றுவிதமாக இருப்பது என்றும் சாஸ்திரத்தில் விதி4க்கப்பட்ட யாக3ம் முதலான கர்மங்களுக்கு, "ஓம் தத் ஸத்" என்னும் மூன்று பத3ங்கள் தாம் சேர்வதன் மூலம், அக்கர்மங்களை மற்ற கர்மங்களினின்றும் வேறுபடுத்தும் லக்ஷணமாகின்றன என்னும் விஷயமும் இப்பதினேழாம் அத்தியாயத்தில் சொல்லப்படுகின்றன. முன் அத்தியாயத்தில் 23, 24 ஶ்லோகங்களில் சாஸ்திரத்தில் விதிக்கப்படாத கர்மம் அனைத்துமே பயனில்லாதது என்று கூறப்பட்டதை நன்கு புரிந்துகொள்ளாமல், சாஸ்திரத்தில் விதி4க்கப்படாததாயிருந்த போதிலும் மனம் போனபடி செய்யப்படாமல், சிரத்தையோடு செய்யப்படும் யாக3ம் முதலான கர்மங்களில் ஸத்வரஜஸ்தமோகு3ணங்களையிட்டுப் ப2லனில் வேறுபாட்டை அறியவிரும்பி, அர்ஜுனன் இவ்வத்தியாயத்தின் முதல் ஶ்லோகத்தில் கண்ணனைக் கேள்வி

கீதார்த்த சங்கிரகம்

(ஸ்ரீவேத3ாந்த தே3ஶிகர் அருளியது)

பதினேழாம் அத்தியாயத்தின் ஸாரப் பொருள்

மறைபொருந் தாதவை வல்லசு ரர்க்கு வகுத்தமையு(ம்)
மறைபொருந் துந்நிலை யின்வன் குணப்படி மூவகையு(ம்)
மறைநிலை தன்னை வகுக்குங் குறிமூன்றின் மேன்மையுமம்
மறையுமிழ்ந் தானுரைத் தான்வாச வன்றன்
சிறுவனுக்கே. 18

அம் மறை உமிழ்ந்தான் — அந்த வேத3த்தை வெளியிட்டவனை கண்ணன், வாசவன்றன் சிறுவனுக்கு — இந்திரனுடைய பிள்ளையான அர்ஜுனனுக்கு, மறை பொருந் தாதவை — வேத3 (மாகிய சாஸ்திர) த்திற்கு விபரீதமான கர்மங்கள், வல் அசுரர்க்கு — வலிய அஸுரத்தன்மையுடையவர்க்கு, வகுத்தமையும் — பிரித்துக் கூறப்பட்டமையும், வன் குணப்படி — வலிய (ஸத்வம் முதலிய) கு3ணத்தின்படி, மறை பொருந்தும் நிலையின் — சாஸ்திரங்களைத் தழுவிய கர்மாநுஷ்ட2ானத்தின், மூவகையும் — மூன்று வகைப்பட்ட தன்மையும், மறைநிலைதன்னை — வேதத்தில் விதிக்கப்பட்ட கர்மாநுஷ்ட2ாநத்தை, வகுக்கும் — (மற்றவற்றினின்று) வேறுபடுத்திக் காட்டுகின்ற, குறி மூன்றின் — (ஓம், தத், ஸத் என்ற) மூன்று லக்ஷணங்களின், மேன்மையும் — உயர்வும் (ஆகிய இவற்றை), உரைத்தான் — உபதேசித்தான்.

கீதாஶ்லோகார்த்தச் சுருக்கம்

பதினேழாம் அத்தியாயம்

ஶ்லோ. அர்த்த2ம்

1. ஶாஸ்த்ரவிதி4 இல்லாமற் போனாலும் ஶ்ரத்3தை4யோடு செய்யப்படும் கர்மங்களைப்பற்றி அர்ஜுனனின் கேள்வி.
2. ஶாஸ்த்ரங்களை ஒட்டியிருக்கும் ஶ்ரத்3தை4கு3ணங்களையிட்டு மூவகைப்படுகிறது.

3. ஶ்ரத்3தை4 எப்படிப்பட்டதோ அதற்குத்தக்க ப2லனே கிடைக்கும்.
4. ஸாத்விக ராஜஸ தாமஸர்களால் ஆராதி4க்கப்படுபவர்கள்.
5-6. ஶாஸ்த்ரவிதி4க்கு முரணான கர்மங்கள் ப4க3வதா3ஜ்ஞையை மீறுவதால் எப்பயனையும் விளைப்பதில்லை என்பதோடல்லாமல் அனர்த்த2த்தையும் விளைக்கின்றன.
7. ஸத்வ ரஜஸ் தமோ கு3ணங்களையிட்டு ஆஹாரமும், தவமும், தா3னமும் மூவகைப்பட்டிருக்கும் என்று கூறுதல்.
8. ஸாத்விக ஆஹார விளக்கம்.
9. ராஜஸ ஆஹார விளக்கம்.
10. தாமஸ ஆஹார விளக்கம் [ப்ராஸங்கி3கமாக, உப4ய ஸம்ப்ரதா3யத்திலும் ஜாதிபற்றிய கருத்து வேறுபாடு வ்யாக்2யானத்தில் விளக்கப்படுகிறது]
11. ஸாத்விக யாக3 விளக்கம்.
12. ராஜஸ யாக3 விளக்கம்
13. தாமஸ யாக3 விளக்கம்.
14. உடலால் செய்யப்படும் தவத்தின் விளக்கம்
15. வாக்கால் செய்யப்படும் தவத்தின் விளக்கம்
16. மனத்தால் செய்யப்படும் தவத்தின் விளக்கம்
17. ஸாத்விகமான தவத்தின் விளக்கம்
18. ராஜஸமான தவத்தின் விளக்கம்
19. தாமஸமான தவத்தின் விளக்கம்
20. ஸாத்விக தா3னத்தின் விளக்கம்
21. ராஜஸ தா3னத்தின் விளக்கம்
22. தாமஸ தா3னத்தின் விளக்கம்

பதினெட்டாம் அத்தியாயம்

ஆளவந்தார் அருளிய

கீ3தார்த்த2 ஸங்க்3ரஹம்

[பதினெட்டாம் அத்தியாயத்தின் சுருக்கம்]

ईश्वरे कर्तृताबुद्धिस्सत्वोपादेयतान्तिमे ।
स्वकर्मपरिणामश्च शास्त्रसारार्थ उच्यते ॥ २२ ॥

22. ஈஶ்வரே கர்த்ருதாபு3த்3தி4ஸ்ஸத்வோபாதே3யதாந்திமே l
ஸ்வகர்மபரிணாமஶ்ச ஶாஸ்த்ரஸாரார்த்த2 உச்யதே ll

---

23. வைதி3க கர்மங்கள் ''ஓம்தத்ஸத்'' என்னும் மூன்று ஶப்3த3ங்களோடு இணைந்திருக்கவேண்டும் என்னும் வைதி3க கர்ம லக்ஷணம்

24. மூன்று ஶப்3த3ங்களில் முதலாவதான ப்ரணவம் வைதி3க கர்மங்களோடும், வேத3ங்களோடும், மூவர்ணத்தவர்களோடும் சேர்ந்திருக்கும் முறை.

25. வைதி3க கர்மம் முதலான மூன்றுக்கும், ''தத்'' என்னும் ஶப்3த3த்தோடு சேர்த்தி; மோக்ஷஸாத4னமான கர்மங்களுக்கு ''தத்'' என்னும் ஶப்3த3த்தோடு சேர்ந்திருக்கை லக்ஷணம்

26. ''ஸத்'' என்னும் சொல்லின் வழக்குகள் (ப்ரயோக3ங்கள்).

27. வைதி3க கர்மங்கள் முதலான மூன்றுக்கும் '' ஸத் '' என்னும் ஶப்3த3த்தோடு சேர்த்தி; ப்ராக்ருத ப2ல ஸாத4னங்களுக்கு ''ஸத்'' என்னும் ஶப்3த3த்தோடு சேர்ந்திருக்கை லக்ஷணம்

28. ஶாஸ்த்ரத்தையொட்டிச் செய்யப்படுவதானாலும் ஶ்ரத்3தை4யில்லாமல் செய்யப்படும் கர்மம் ''அஸத்'' என்று சொல்லப்படும். அதனால் எப்பலனும் இல்லை.

பதினேழாம் அத்தியாயத்தின் கீ3தாஶ்லோகார்த்த2ச் சுருக்கம் நிறைவுற்றது.

ஈஶ்வரே கர்த்ருதா பு3த்3தி4: — கர்மங்களைச் செய்பவன் ஈஶ்வரனே என்னும் நினைவும், ஸத்வோபாதே3யதா — ஸத்வ கு3ணம் கைக்கொள்ளத்தக்கது என்னும் விஷயமும், ஸ்வகர்ம பரிணாம: — (முற்கூறிய நினைவுடன் அநுஷ்டி2க்கப்படும்) ஸாத்விக கர்மத்தின் ப2லன் முக்தி என்பதும், ஶாஸ்த்ர ஸாரார்த்த2: ச — இந்த கீ3தா ஶாஸ்த்ரத்தின் ஸாரார்த்த2மான ப4க்தி ப்ரபத்திகளும், அந்திமே — கீ3தையின் கடைசியான பதினெட்டாம் அத்தியாயத்தில் உச்யதே — சொல்லப்படுகிறது.

வாதி3கேஸரி ஜீயர் அருளிய

ப4க3வத்3கீ3தை வெண்பா—அத்தியாயம் 18

மோக்ஷோபதேச யோகம்

அத்தியாயப் பொருளின் சுருக்கம்

செய்கருமத் தீசனே கர்த்தாவாச் சிந்திப்பு(ம்)
மெய்கருதுஞ் சத்துவத்தின் மெய்ப்பாடு - முய்கருமஞ்
சாருங் கதியுமிச் சாரத்தின் சாரமுமுற்
றோரும் பதினெட்டா மோத்து.

செய்கருமத்து ஈசனே கர்த்தாவா சிந்திப்பும்-அநுஷ்டி2க்கப்படும் கர்மத்திற்கு ஸர்வேஶ்வரனே கர்த்தா என்னும் நினைவையும், மெய் கருதும் சத்துவத்தின் மெய்ப்பாடும் — உண்மையான ஜ்ஞானத்திற்குக் காரணமான ஸத்வ கு3ணம் கைக்கொள்ளத்தக்கது என்பதையும், உய்கருமம் சாரும் கதியும் — முற்கூறிய நினைவுடன் அநுஷ்டி2க்கப்படும் ஸாத்விககர்மத்தின் ப2லன் முக்தி என்பதையும், இச்சாரத்தின் சாரமும்-ஶாஸ்த்ரங்களின் ஸாரமான இந்த கீ3தையின் ஸாரம் ப4க்தி ப்ரபத்திகளே என்பதையும், பதினெட்டாம் ஓத்து — (கீதையின்) பதினெட்டாம் அத்தியாயம், உற்று ஓரும் — நன்கு ஆராய்ந்துரைக்கும்.

तत्र श्रीर्विजयो भूतिर्ध्रुवा नीतिर्मतिर्मम । इति मतिर्ममेति ॥ ७८ ॥

इति श्रीभगवद्रामानुजविरचिते श्रीमद्गीताभाष्ये अष्टादशोऽध्यायः । १८ ॥

அரசன் செய்ய வேண்டிய கடமைகளில் உறுதியைக் குறிக்கிறது. அல்லது ஶாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்பட்ட அறத்தின் வழியில் நிற்பதைக் குறிப்பதாகவும் கொள்ளலாம். (த்4ருவா) இவையெல்லாம் கண்ணனும் அர்ஜுனனும் சேர்ந்திருக்குமிடத்திலேயே நிலையாயிருக்கும் என்று கருத்து. உன் பிள்ளைகளும், அவர்களுடைய துணைவர்களும் ராஜதந்திரத்தில்மிக்கவர்களாய், கவனத்தோடு ஸாமம், தா3னம், பே4த3ம், த3ண்ட3ம் என்னும் நால்வகை உபாயங்களைப் பயன் படுத்தினாலும் செல்வம் முதலானவைகள் பாண்டவர்களை விட்டு அசையாமலிருக்கும் என்று கருத்து. (மதிர் மம) இது என்னுடைய உறுதியான கருத்து. உனக்கு இவ்விஷயத்தில் உறுதியில்லாதிருந்தபோதிலும் எனக்கு இதில் உறுதியுண்டு என உணர்த்துகிறான். "ஶ்ருணு ராஜந் ந தே வித்3யா மம வித்3யா ந ஹீயதே । வித்3யாஹீநஸ்தமோத்4வஸ்தோ நாபி4ஜாநாஸி கேஶவம் ।...மாயாம் ந ஸேவே ப4த்3ரம் தே ந வ்ருதா2 த4ர்மமாசரே । ஶுத்3த4பா4வம் க3தோ ப4க்த்யா ஶாஸ்த்ராத்3 வேத்3மி ஜநார்த3நம் ।" [பா4ர-உத்3யோ 68—2, 5] [உலகை யாளும் அரசனே! எனக்கு ப்3ரஹ்ம ஜ்ஞானம் குறைவற உள்ளது. உனக்கு அது இல்லை. ப்3ரஹ்ம ஜ்ஞானமில்லாமையாலே தமோகு3ணத்திற்கு வசப்பட்டுக் கேசவனை நீ அறிகிறாயல்லை......(நான் உன்னைப்போல்) வஞ்சனையைக் கைக்கொள்ளுவதில்லை. உனக்கு மங்களம் உண்டாகுக. (உன்னைப்போல்) வீணான த4ர்மத்தை நான் அனுஷ்டிப்பதில்லை. பரிசுத்தமான ஸ்வபாவத்தையுடையவனாய், ப4க்தியினாலும் ஶாஸ்த்ரத்தினாலும் ஜனார்த்தனனை அறிகிறேன் நான்] என்று ஸஞ்ஜயன் திருதராஷ்ட்ரனைக் குறித்துச் சொன்னானன்றோ. 78.

ஸ்ரீ கிருஷ்ணஸ்வாமி தாஸன்
இயற்றிய கீதாவ்யாக்யானத்தில்
பதினெட்டாம் அத்தியாயத்தின்
விவரணம் நிறைவுற்றது.

பகவத்கீதை வெண்பா

(பதினெட்டாம் அத்தியாயத்தின் ஸாரத்தைக்கூறும் பாசுரம்)

தன்மைக் கருமந் தகுகுணத்தின் றூய்மையுட
னன்மை பயில்சார நன்கறியத்—தொன்மைப்
பரமனருள் கீதைப் பதினெட்டா மோத்தாஞ்
சரமமுரைத் தோர்ந்ததிது தான்.

தன்மைக்கருமம்—மூவகைப் பரித்யாகத்துடன் செய்யப்படும் கர்மயோக3ம் மோக்ஷோபாயமாயிருக்கும் என்பதையும், தகுகுணத்தின் தூய்மையுடன் — ஸத்வ கு3ணம் தூயதாகையாலே கைக்கொள்ளத்தக்கது என்பதையும், நன்மை பயில் சாரம் — கீதா ஶாஸ்த்ரத்தின் ஸாரமான ப4க்தி ப்ரபத்திகளே நன்மையளிப்பவை என்பதையும், நன்கு அறிய — நன்றாக அறியும்படியாக, தொன்மைப் பரமன் அருள் கீதை பதினெட்டாம் ஓத்தாம் சரமம் — பழையோனான கிருஷ்ண பரமாத்மா அருளிய கீதையின் பதினெட்டாவது கடைசி அத்தியாயம், உரைத்து ஓர்ந்தது இது தான்—உரைத்து நிச்சயித்தது இதுவேயாகும்.

வாதிகேஸரி ஜீயர் அருளிய பகவத்கீதை
வெண்பாவில் பதினெட்டாம்
அத்தியாயம் முற்றிற்று.

த்ருதீய ஷட்கத்தின் ஸாரப்பொருள்

உடலுயிரின் றன்மை யுறுகுணத்தின் பன்மை
யிடரிலெழி லீசன்ற னேற்றந் திடவசுரர்
தேவ ரியல்வுகுணஞ் சேர்கருமஞ் சார்ந்தமர்வு
மாவனபின் ஞூேத் தமர்ந்து.

உடல் உயிரின் தன்மை — உடல் உயிர் ஆகியவற்றின் தன்மைகள், உறு குணத்தின் பன்மை—உடலில் சேர்ந்தி

ருக்கும் குணங்கள் மூன்றுயிருக்கை, இடரில் எழில் ஈசன் தன் ஏற்றம்—குற்றமற்ற நன்மைகளையுடைய ஈசனுடைய பெருமைகள், திட அசுரர் தேவர் இயல்வு (ஒவ்வொரு மனிதனை) உறுதியாகப் பற்றிநிற்கும் அசுரத்தன்மையும் தேவத்தன்மையும். குணம் சேர் கருமம் சார்ந்து அமர்வும் ஆவன — குணத்துக்குத் தக்க கருமமுடைய நாலுவர்ணமும் ஆகியவற்றையும், பின் ஆறு ஒத்து அமர்ந்து — கடைசியாக ஆறு அத்தியாயங்கள் கொண்ட த்ருதீயஷட்கம் கூறுகிறது,

பகவத்கீதை வெண்பா—பின்னுரை

(வாதிகேஸரி ஜீயர்)

தூயகரு மங்களினுற் சத்வமிக வுண்டாக்கி
யேயவுணர் வாலுயிரி னீறறிந்து—மாயனிடை
முத்தியுறுஞ் சிந்தை முயலாசை முன்பணியாற்
பத்தியுறல் கீதைப் பயன். 1.

தூய கருமங்களினுல்—புண்யகருமங்களால், சத்வம் மிக உண்டாக்கி - ஸத்வ குணத்தை மிகவும் வளரும்படி செய்து, ஏய உணர்வால் — அதனுல் உண்டான ஜ்ஞானத்தால், உயிரின் ஈறு அறிந்து—ஆத்மாவுக்கு முடிவான பயனைத் தெரிந்துகொண்டு. மாயனிடை — எம்பெருமானிடம், முத்தி உறும் சிந்தை-மோக்ஷத்தை விரும்பும் மனத்தோடும், முன் பணியால் முயல் ஆசை — அவன் திருமுன்பே கைங்கர்யம் செய்வதில் விருப்பத்தோடும், பத்தி உறல்—அவனிடம் அன்பு செலுத்துதல், கீதைப் பயன்—கீதையைப் படித்ததின் பயனுகும்.

எவ்வறமுஞ் சொல்லி யிறுவாஞ் சுலோகத்தாற்
செவ்வறமாந் தன்சரணுச் செப்புதலா—லவ்வறத்துத்
தான்துணையா மாயன் றனித்துத் தனையளிக்கும்
வான்றுணையா மென்றிருத்தல் வாய்ப்பு. 2.

எவ்வறமும் சொல்லி — எல்லா மோக்ஷோபாயங்களையும் சொல்லி, இறுவாம் சுலோகத்தால் — ('ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய' என்று தொடங்கும்) சரம ச்லோகத்தால், செவ்வறமாம் தன் சரணு செப்புதலால் — உண்மையான மோக்ஷோபாயம் தன்னைச் சரணடைவதே என்று கூறுகையால் அவ்வறத்து — கர்ம ஜ்ஞான பக்தி யோகங்களாகிற மோக்ஷோபாயங்களிலும், தான் துணையாம் மாயன் — தான் பலனளிப்பவனுயிருந்து கொண்டு உதவி புரியும் எம்பெருமான், தனித்து —(அவ்வுபாயங்களில்லாவிடினும்) தான் தனியாகவே, தனை அளிக்கும் — (ஜீவாத்மாவுக்குத்) தன்னைக் கொடுக்கும், வான் துணையாம் —பெரிய உபாயமாக இருப்பான், என்று இருத்தல் —என்று நினைத்து இருப்பது, வாய்ப்பு — நல்லது.

நெஞ்சுட் கலந்தென்னை நேர்நினைத்து நூலிட்டுச்
செஞ்சுடர்சேர் தாற்பரிய தீபத்தாற்—பஞ்சவர்தந்
தேர்ப்பாகன் கீதைச் சிறந்தபொருள் காட்டினு
னேர்ப்பாகு நன்றே யினிது. 3

பஞ்சவர்தம் தேர்ப்பாகன் — பஞ்சபாண்டவர்களில் ஒருவனை அர்ஜுனனுக்குச் சாரதியாய் இருந்த கண்ணன், என்னை நெஞ்சுள் கலந்து—என்னுடைய மனத்தில் புகுந்து, நேர் நினைத்து நூல் இட்டு — என்னைத்தக்கவனுக எண்ணி இந்நூலை எழுதச் செய்து, செஞ்சுடர் சேர் தாற்பரிய தீபத்தால் — செவ்வையான பொருளோடு கூடிய (ஒளிமிக்க) தாத்பர்யமாகிற விளக்கால், கீதை சிறந்த பொருள் காட்டினுன் — கீதையின் சிறந்த பொருளை வெளிப்படுத்தினுன். நேர்ப்பாகு நன்றே இனிது — சாரதியாக இருந்து என்னை நேராகச் செலுத்தியது நன்ருகவும் இனிதாகவும் உள்ளது.

மாய னருள்கீதை மன்னு பொருடன்னைத்
தூய பெரும்பூதூர்த் தொன்முனிதன்—மேய
தகையான் மணவாள மாமுனிவன் சொன்னான்
றொகையாரும் வெண்பாச் சுரந்து. 4

மாயன் அருள் கீதை மன்னு பொருள் தன்னை — கண்ணன் அருளிய கீதையின் உண்மையான பொருளை, தூய பெரும் பூதூர் தொன்முனிதன் மேய தகையால் — ஸ்ரீபெரும் பூதூரில் அவதரித்த தூய்மைமிக்க யதிராஜரின் பரம கருணையாலே, தொகை ஆறும் வெண்பாச் சுரந்து—தொகுத்துக் கூறும் வெண்பாக்களாகப் பாடி, மணவாள மாமுனிவன் சொன்னான் — அழகிய மணவாளச் சீயர் சொன்னார்.

சொட்டை மணவாளத் தூய்முனிவன் சொற்செய்த
சட்ட மருவுந் தமிழ்ப்பாவாற்—கட்டெழில்சீர்க்
கோமா னருள்கீதை கூறும் பொருளுணர்வார்
சீமா னடிசேர்வர் சென்று. 5

சொட்டை மணவாளத் தூய்முனிவன் சொற்செய்த— சொட்டைக்குலம் எனப்படும் ஸடமர்ஷண கோத்திரத்தில் உதித்த அழகிய மணவாளச்சீயர் இயற்றிய, சட்டம் மருவும் தமிழ்ப்பாவால் — இலக்கண விதிகளுக்கு உட்பட்ட தமிழ்ப்பாட்டால், கட்டு எழில் சீர் கோமான் அருள் கீதை கூறும் பொருள் உணர்வார் — முழுவதும் அழகு நிறைந்த கண்ணனருளிய கீதை சொல்லும் பொருளை அறிபவர்கள், சீமானடி — அந்த ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய திருவடிகளை, சென்று—அர்ச்சிராதிகதியாலேசென்று, சேர்வர்— சேர்வார்கள்.

ஸுதர்சனர் எழுதிய பதவுரையுடன் கூடிய
பகவத்கீதை வெண்பா முற்றிற்று.

கீதார்த்த சங்கிரகம்

[ஸ்ரீவேதாந்த தேசிகர் அருளியது]

பதினெட்டாம் அத்தியாயத்தின் ஸாரப்பொருள்

சத்துவ வீடுடை நற்கரு மந்தா னுகந்தமையுஞ்
சத்துவ முள்ளது தான்குறிக் கொள்வகை செய்ததுவுஞ்
சத்துவ நற்கிரி சைப்பய னுஞ்சர ணாகதியுஞ்
சத்துவ மேதரு வானுரைத் தான்றனிப் பார்த்தனுக்கே.

சத்துவமே தருவான்—ஸத்வகுணத்தையே அருளும் கண்ணன், தனிப்பார்த்தனுக்கு — ஒப்பற்ற அர்ஜுனனுக்கு, சத்துவ வீடு உடை — ஸாத்விகத்யாகத்தோடு கூடிய, நல் கருமம்—(சாஸ்திரத்தை யொட்டிய) சிறந்த கருமங்களை, தான் உகந்தமையும் — (ஸர்வேஶ்வரனாகிற) தான் விரும்பியிருப்பதையும், சத்துவமுள்ளது — ஸாத்விகமான கர்மத்தை, தான் குறிக்கொள் வகை செய்ததுவும்— ஜீவன் கைக்கொள்ளலாம்படி (கர்மங்களை ஸாத்விகம் ராஜஸம் தாமஸம் என்று) மூவகையாகப் பிரித்ததும், சத்துவ நல் கிரிசைப் பயனும் — ஸாத்விகமான சிறந்த கர்மங்களின் பயன் முக்தியே என்பதும், சரணாகதியும் — (சரம ஶ்லோகத்தால் சொல்லப்பட்ட) சரணாகதியும் (ஆகிய இவற்றை) உரைத்தான் — உபதேசித்தான்.

கீதார்த்தசங்கிரகம்-நூற்பயன்

வன்பற் றறுக்கு மருந்தென்று மாயவன் றானுரைத்த
வின்பக் கடலமு தாமென நின்றவிக் கீதைதனை
யன்பர்க் குரைப்பவர் கேட்பவ ராதரித் தோதுமவர்
துன்பக் கடலுட் டுளங்குகை நீங்கித் துலங்குவரே.

வன்பற்று — உறுதியான ஸம்ஸாரபந்தத்தை, அறுக்கும் — ஒழிக்கக்கூடிய, மருந்து என்று — மருந்தாயிருக்கும் என்னும் திருவுள்ளத்தாலே, மாயவன் தான்உரைத்த— மாயப்பிரானான கண்ணன் தானே அருளிச்செய்ததாய்,

இன்பக்கடல்—(மஹாபாரதமாகிற) ஆனந்த சமுத்திரத்தின், அமுது ஆம் என நின்ற — அமிர்தமாகும் என்னும்படி நிலை நின்றதான, இக்கீதைதனை — இந்த கீதையை, அன்பர்க்கு உரைப்பவர் — தன்னை அன்புடன் அடைந்தவர்களுக்கு உபதேசிப்பவர்களும், கேட்பவர்—அவர்களிடம் கேட்பவர்களும், ஆதரித்து ஓதுமவர்—அன்புடன் அத்யயனம் செய்பவர்களும், துன்பக்கடலுள் — (ஸம்ஸாரமாகிற) துக்கம் நிறைந்த சமுத்திரத்திற்குள், துளங்குகை நீங்கி — உழலுவதிலிருந்து நீங்கப்பெற்று, துலங்குவரே — பிரகாசிப்பார்கள்.

கீதார்த்த சங்கிரகம்—இறுதிப்பாட்டு

தீதற்ற நற்குணப் பாற்கடற் றாமரைச் செம்மலர்மேன்
மாதுற்ற மார்பன் மருவவின் கீதையின் வண்பொருளைக்
கோதற்ற நான்மறை மௌலியி னாசிரி யன்குறித்தான்
காதற் றுணிவுடை யார்கற்கும் வண்ணங் கருத்துடனே.

தீது அற்ற — குற்றமில்லாத, நல்குண — சிறந்த குணங்களையுடையவளாய், பாற்கடல் — திருப்பாற்கடலில் (உள்ளதான) செம் தாமரை மலர்மேல்—சிவந்த தாமரைப் பூவின்மேல் (வீற்றிருப்பவளான), மாது உற்ற — பெரியபிராட்டியார் எழுந்தருளியிருக்கும், மார்பன் — திருமார்பை உடைய கண்ணன், மருவ — ஏற்றுக்கொள்ளும்படி. இன் கீதையின் — இனிய பகவத்கீதையின், வண்பொருளை — அழகிய தாத்பர்யத்தை, காதல் துணிவு உடையார் — (அவ்வெம்பெருமானிடம்) அன்பையும், (அவனே தஞ்சமென்னும்) உறுதியையும் உடையவர்கள், கருத்துடன் — சிரத்தையுடன், கற்கும் வண்ணம் — கற்று அறியும்படி, கோது அற்ற — எந்தக் குறையுமில்லாத, நால்மறை மௌலியின் ஆசிரியன் — நான்கு வேதாந்தங்களின் ஆசிரியரான வேதாந்தாசாரியர், குறித்தான் — விளக்கினார்.

பதவுரையுடன் கூடிய கீதார்த்த சங்கிரகம் நிறைவுற்றது.

கீதாவ்யாக்யானம்-முடிவுரை

சேயன் அணியன் சிறியன் மிகப்பெரியன்
ஆயன் துவரைக்கோ னாய்நின்ற — மாயன்அன் (று)
ஓதிய வாக்கதனைக் கல்லார் உலகத்தில்
ஏதிலராம் மெய்ஞ்ஞான மில். [நான் திருவ-71]

என்னும் பாட்டில் திருமழிசைப்பிரான் கீதையின் ஸாரார்த்தத்தை உணராதவன் அறிவிலி என்று அருளிச்செய்தார்.

இல்லறம் இல்லேல் துறவற மில்என்னும்
சொல்லற மல்லனவும் சொல்லல்ல — நல்லறம்
ஆவனவும் நால்வேத மாத்தவமும், நாரணனே
யாவதீ தன்றென்பா ரார்? [நான் திருவ-72]

என்னும் அடுத்தபாட்டில் 'இல்லறம்' என்று கர்மயோகத்தையும், 'துறவறம்' என்று ஜ்ஞானயோகத்தையும் 'அல்லன அறம்' என்று பக்தி முதலான மற்ற மோக்ஷோபாயங்களையும் குறிப்பிட்டு, 'அவற்றை மோக்ஷோபாயமாகக் கூறுவது சரியல்ல' என்றும், 'நாரணன் ஒருவனே வேதத்தில் குறிக்கப்பட்ட மோக்ஷோபாயம்' என்றும் கூறி 'இதை மறுக்க வல்லார் உண்டோ?' என்று அறை கூவினார். இதுவே கீதையின் ஸாரமான சரமஶ்லோகத்தின் பொருள் என்பது ஆழ்வார்களின் கருத்து என்று இதிலிருந்து விளங்குகிறது. இக்கருத்தை மற்றை ஆழ்வார்களும் அறுதியிட்டிருப்பதை இந்த கீதா வ்யாக்யானத்திலேயே ஆங்காங்கு காட்டியுள்ளோம். இவ்வர்த்தம் ஸ்ரீமந்நாராயணனிடமிருந்து ஸேனைமுதலியார் (விஷ்வக்ஸேநர்) மூலம் நம்மாழ்வாருக்கும், நம்மாழ்வாரிடமிருந்து நாதமுனிக்கும், நாதமுனியிடமிருந்து உய்யக்கொண்டார் மூலமாக மணக்கால் நம்பிக்கும், மணக்கால் நம்பியிடமிருந்து நாதமுனியின் திருப்

பேரனுரான ஆளவந்தார் என்னும் யாமுனசாரியருக்கும் குருபரம்பராப்ராப்தமாக உபதேசிக்கப்பெற்று, ஆளவந்தாரால் கீதார்த்த ஸங்க்3ரஹம் என்னும் 32 ஶ்லோகங்கள் கொண்ட க்ரந்தத்தில் முதன் முதலாக வெளியிடப் பெற்றது. இந்த கீ3தார்த்த2ஸங்க்3ரஹத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டே எம்பெருமானார் தம் கீ3தாபா4ஷ்யத்தில் கீதையின் பொருளை விளக்கியுள்ளார் என்பதை இதுவரை விரிவாக விவரித்திருக்கிறோம். கீதார்த்த2 ஸங்க்3ரஹத்தின் 22 ஶ்லோகங்களுக்கும் இதுவரை பதவுரைகொடுக்கப் பட்டு அவற்றின் ஸாரார்த்த2மும் கீதாவ்யாக்யானத்திலேயே வெளியிடப்பட்டது. இனி கீ3தார்த்த2 ஸங்க்3ரஹத்தில் எஞ்சியிருக்கும் பத்து ஶ்லோகங்களிலும் கீதையிலிருந்து நாம் தெரிந்துகொள்ளவேண்டிய மற்றும் பல விஷயங்களும் கீ3தா சரமஶ்லோகார்த்த2மும் விவரிக்கப் படுகின்றன. அடுத்தபடியாக அந்த ஶ்லோகங்களுக்குப் பதவுரையும் அளித்து வியாக்கியானமும் செய்து கீதார்த்த விவரணம் என்னும் இந்த கீதாவ்யாக்யானத்தை நிறைவு படுத்துகிறோம்.

யாமுநாசார்யர் அருளிய கீதார்த்த ஸங்க்ரஹம் (23 – 32)

कर्मयोगस्तपस्तीर्थदानयज्ञादिसेवनम् ।
ज्ञानयोगो जितस्वान्तैः परिशुद्धात्मनि स्थितिः ॥ २३ ॥

23. கர்மயோக3ஸ்தபஸ்தீர்த்த2தா3நயஜ்ஞாதி3ஸேவநம் ।
ஜ்ஞாநயோகோ3 ஜிதஸ்வாந்தை: பரிஶுத்3தா4த்மநி ஸ்தி2தி: ॥

கர்மயோக3: – கர்மயோக3மாவது, தபஸ்தீர்த்த2தா3ந யஜ்ஞாதி3ஸேவநம் — தவம், தீர்த்தயாத்திரை, தானம், யஜ்ஞம் (யாகம்) முதலானவற்றில் இடைவிடாது ஈடுபடுதலேயாகும், ஜ்ஞாந யோக3: — ஜ்ஞாநயோக3மாவது, ஜிதஸ்வாந்தை: — தமது மனத்தை வென்றவர்களால், பரிஶுத்3தா4த்மநி ஸ்தி2தி: - ஶரீரத்தோடு தொடர்பற்ற தம் ஆத்மாவில் (இடைவிடாமல் சிந்திப்பதன் மூலம்) நிலைநிற்றலேயாகும்.

23. இந்த ஶ்லோகத்தின் முற்பாதியாலே கர்மயோக3த்தை விளக்குகிறார். கர்மயோக3மாவது தவம், தீர்த்தயாத்திரை, தானம், யாகம் முதலானவற்றில் இடைவிடாமல் ஈடுபடுதலேயாகும் என்றபடி. 'ஆதி3' ஶப்தத்தாலே நாலாம் அத்தியாயத்தில் 25 முதல் 30 வது ஶ்லோகம் வரை சொல்லப்பட்ட கர்மயோகத்தின் வகைகளும், மற்றும் பல சாஸ்த்ரீய கர்மங்களும் குறிக்கப்படுகின்றன. 'ஸேவநம்' என்றது பலனை அடையும் வரையில் ஆர்வத்தோடு இடைவிடாமல் கைக்கொள்வதைக் குறிக்கிறது. இனி ஶ்லோகத்தின் இரண்டாம் பாதியாலே இந்தக் கர்மயோக3த்தாலே விளையும் ஜ்ஞாநயோக3த்திற்கு அதி4காரிகள் யாரென்று காட்டி அந்த ஜ்ஞானயோகத்தையும் விளக்குகிறார். 'ஜிதஸ்வாந்தை:' என்றது கர்மயோக3த்தை அநுஷ்டி2ப்பதாலே மனத்துக்குத் தூய்மையுண்டாகி மனத்தை வென்றவர்களே ஜ்ஞானயோக3த்துக்கு அதி4காரிகள் என்றபடி. (பரிஶுத்3தா4த்மநி ஸ்தி2தி:—ஜ்ஞாநயோக3:) தேஹத்தோடு தொடர்பில்லாத பரிசுத்தமான தம் ஆத்மாவை இடைவிடாமல் சிந்திப்பதன் மூலம் அதில் நிலைநிற்பதே ஜ்ஞாந யோக3மாகும் என்று கருத்து. 23.

भक्तियोगः परैकान्तप्रीत्या ध्यानादिषु स्थितिः ।
त्रयाणामपि योगानां त्रिभिरन्योन्यसङ्गमः ॥ २४ ॥

24. ப4க்தியோக3: பரைகாந்தப்ரீத்யா த்4யாநாதி3ஷு ஸ்தி2தி: ।
த்ரயாணாமபி யோகா3நாம் த்ரிபி4: அந்யோந்ய ஸங்க3ம: ॥

ப4க்தியோக3: — ப4க்தியோக3மாவது, பரைகாந்த ப்ரீத்யா — பரமாத்மாவான ஸ்ரீமந்நாராயணனிடமே செலுத்தப் பட்ட அன்போடுகூட, த்4யாநாதி3ஷு ஸ்தி2தி: — அவனை

தியானித்தல் அர்ச்சனம் செய்தல் வணங்குதல் முதலான வற்றில் நிலைநிற்றலேயாகும்; த்ரயாணமபி யோக3ாநாம் கர்மம், ஜ்ஞாநம், ப4க்தி எனப்படும் மூன்று யோக3ங்களில், த்ரிபி4: அந்யோந்ய ஸங்க3ம: — ஒவ்வொரு யோகத்திலும் மற்ற இரண்டும் சேர்ந்திருக்கின்றன.

24. நெருங்கிய அங்க3ங்களோடு கூடிய ப4க்தி யோக3த்திற்கு லக்ஷணம் கூறுகிறார் இந்த ஶ்லோகத்தின் முற்பாதியாலே. பரப்3ரஹ்மத்திடம் ஒருமுகப்படுத்தப்பட்ட அன்போடு கூட அப் பரம்பொருள் விஷயமான தியானம் முதலானவற்றில் நிலைநிற்றல் ப4க்தியோக3ம் என்று கருத்து 'மஹநீய விஷயே ப்ரீதி: ப4க்தி:'' [பெரியோர்கள் விஷயத்தில் அன்பே பக்தி எனப்படுவது] என்னும் ப4க்திலக்ஷணம் இதனால் உணர்த்தப்படுகிறது. ''ஸ்நேஹ பூர்வம் அநுத்4யாநம் ப4க்திரித்யபி4தீ4யதே'' [லைங்கம் உத்தர] [அன்போடு தியானிப்பதே பக்தி என்று சொல்லப்படுகிறது] என்று புராணத்திலும் சொல்லப்படுகிறதன்றோ. 'த்4யாந' ஶப்3த3த்தாலே அதுவே ப4க்தியின் முக்கியமான பகுதி என்று உணர்த்தப்படுகிறது, 'ஆதி3' ஶப்3த3த்தாலே அர்ச்சனம், ப்ரணாமம் [வணங்குதல்], ஸங்கீர்த்தனம் முதலான நெருங்கிய அங்கங்கள் சொல்லப்படுகின்றன 'பரமபுருஷ சரணயுக3ள த்4யாநார்ச்சந ப்ரணாமாதி3: அத்யர்த்த2ப்ரிய: தத்ப்ராப்திப2ல:'' [பரமபுருஷனுடைய திருவடியிணைகளை தியானிப்பது அர்ச்சனம் செய்வது வணங்குவது முதலானவற்றை மிகுந்த அன்போடு செய்வது அவனை அடைவிக்கும்] என்று வேதார்த்த2 ஸங்க்3ரஹத்திலும் சொல்லப்பட்டதன்றோ இனி, ஓர் ஆக்ஷேபம் எழுகிறது.— இங்கு மூன்று யோகங்களுக்கும் மூன்று ஶ்லோகார்த்த4ங்களாலே லக்ஷணங்கள் சொல்லப்பட்டன. ஆராய்ந்து பார்த்தால் கர்மயோகத்திலும் ஆத்மாவைப்பற்றிய அறிவும், கர்மத்தால் ஆராதிக்கப்படுமெம்பெருமானிடம் அன்பும் கலந்திருக்கிறது. ஜ்ஞாந யோக3த்திலும் மனம் ஶுத்3தி4யடைவதற்காக நித்ய கர்மம் தொடர்ந்து வருகிறது என்று சொல்லப்பட்டது, அதனால் அக்கர்மத்தால் ஆராதிக்கப்படும் எம்பெருமானிடம் ப4க்தியும் அதில் சேர்ந்தேயிருக்கும், இவ்வண்ணமாக ப4க்தியோக3த்திலும் கர்ம ஜ்ஞானங்கள் சேர்ந்தேயிருக்கும் என்பது தெளிவு.

ஆக இப்படி இவை ஒன்றோடொன்று சேர்ந்திருக்கையால் கர்ம யோகம ஜ்ஞாநயோக3ம் ப4க்தியோக3ம் என்று பிரிப்பது இய லாதே—என்பது அவ்வாக்ஷேபம். இதற்கு ஸமாதானம் பின்வரு மாறு:- பாலில் சர்க்கரை கலந்திருப்பதுபோலே ஒவ்வொரு யோக3த்திலும் மற்ற இரண்டு யோக3ங்களும் கலந்திருந்தாலும் அப்ரத4ானமாகக் கலந்த ஜ்ஞானப4க்திகளோடு கூடிய கர்ம யோக3த்தை கர்மயோக3ம் என்று வழங்குகையாலும் அப்ரத4ாந மாகக் கலந்த கர்மப4க்திகளோடு கூடிய ஜ்ஞாநயோக3த்தை ஜ்ஞாநயோக3ம் என்று வழங்குகையாலும் அப்ரத4ாநமாகக் கலந்த கர்ம ஜ்ஞானங்களோடு கூடிய ப4க்தியோக3த்தை ப4க்தியோக3ம் என்று கூறுகையாலும், இந்த மூன்று யோக3ங் களுக்கும் தனித்தனியாக லக்ஷணங்கள் கூறியதில் குறையில்லை. இந்த ஸமாதானத்தையே இந்த ஶ்லோகத்தின் பிற்பகுதியாலே 'த்ரயாணாமபி யோக3ாநாம் த்ரிபி4: அந்யோந்யஸங்க3ம:' 24
என்று கூறுகிறார்.

नित्यनैमित्तिकानाम् च पराराधनरूपिणाम् ।

आत्मदृष्टेस्त्रयोऽप्येते योगद्वारेण साधकाः ॥ २५ ॥

25. நித்ய நைமித்திகாநாம் ச பராராத4ந ரூபிணாம் |
ஆத்மத்3ருஷ்டேஸ் த்ரயோ ऽப்யேதே யோக3த்3வாரேண
ஸாத4கா: ||

பராராத4ந ரூபிணாம் — பரமபுருஷனுக்கு ஆராதனமாயிருக்கும், நித்யநைமித்திகாநாம் ச — நித்ய நைமித்திக கர்மங்களுக்கும், (த்ரிபி4: ஸங்க3ம: — மூன்று யோகங்களிலும் சேர்த்தி உண்டு), ஏதே த்ரய: அபி — இந்த மூன்று யோகங்களும், யோக3த்3வாரேண — (மனம் ஒருமுகப்பட்டிருக்கையாகிற) ஸமாதி4நிலையை விளைப்பதன் மூலம், ஆத்ம த்3ருஷ்டே: — ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்திற்கு, ஸாத4கா: — உபாயங்களாகின்றன.

25. சென்ற ஶ்லோகத்தின் பிற்பாதியாலே கர்மயோக3ம் ஜ்ஞானயோக3ம் ப4க்தியோக3ம் ஆகிய ஒவ்வொன்றிலும் மற்றவை இரண்டும் அப்ரத4ானமாகக் கலந்திருக்கின்றன என்று சொல்லப்

பட்டது. இந்த ஶ்லோகத்தின் முற்பாதியாலே பரமபுருஷனுக்கு ஆராத4னமாயிருக்கும் நித்ய நைமித்திக கர்மங்களும் மூன்று யோக3ங்களிலும் சேர்ந்திருக்கின்றன என்று சொல்லப்படுகிறது. இதில் பின்வருமாறு ஓர் ஆக்ஷேபம் எழுகிறது.— ஒவ்வொரு யோக3த்திலும் மற்ற இரண்டு யோகங்கள் கலந்திருக்கிறதானுல் பரமபுருஷன் ஒருவனிடமே வைக்கப்பட்ட அன்பு இம்மூன்று யோக3ங்களிலுமே உண்டென்று கொள்ளவேண்டும். மற்ற தெய்வங்களிடம் ப4க்தி இருந்தால் இது ஸித்3தி4க்காது.

" ப்3ரஹ்மாணம் ஶிதிகண்ட2ம் ச யாஶ்சாந்யா: தே3வதா:
ஸ்ம்ருதா: |
ப்ரதிபு3த்3த4ா ந ஸேவந்தே யஸ்மாத் பரிமிதம் ப2லம் ||
[ப4ார மோக்ஷ 350—36]

[பிரமனையும் சிவனையும் மற்ற தேவதைகளையும் அறிவாளிகள் வணங்குவதில்லை; அவர்களால் கிடைக்கும் ப2லம் அளவுபட்டதாகையாலே.]

அநந்ய தே3வதா ப4க்தா யே மத்3ப4க்த ஜநப்ரியா: |
மாமேவ ஶரணம் ப்ராப்தா: தே மத்3ப4க்தா: ப்ரகீர்த்திதா: ||
[ப4ார ஆஶ்வ 104—91]

[வேறு தெய்வங்களிடம் ப4க்தி கொள்ளாதவர்களாய், என் அடியார்களிடம் ப4க்தி கொண்டவர்களாய். என்னையே உபாயமாகக் கொண்டவர்கள் என்னுடைய ப4க்தர்கள் என்று சொல்லப்படுகிறார்கள்] என்று முழங்கப்படுகிறதன்றோ. அக்னி, இந்திரன் முதலான பல தேவதைகளை ஆராதிக்கும் மந்திரங்களைக் கொண்ட வர்ணாச்ரமங்களுக்குரிய நித்யநைமித்திககர்மங்கள் புறந்தொழாமையோடு முரண்படுகையால், அக்கர்மங்கள் மூன்று யோக3ங்களிலும் விலக்கத்தக்கவையன்றோ— என்பது அந்த ஆக்ஷேபம். புறந்தொழாமைக்கு எந்த முரண்பாடும் இதனுல் ஏற்படாமையாலே நித்ய நைமித்திக கர்மங்கள் மூன்று யோக3ங்களிலும் சேர்ந்திருக்கக் குறையில்லை என்று இவ்வாக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானம் இந்த ஶ்லோகத்தின் முற்பாதியால் சொல்லப்படுகிறது. எப்படியெனில்—

நியதஸ்ய து ஸந்ந்யாஸ: கர்மணோ நோபபத்3யதே |
[கீதை 18—7]

[நித்யம் நைமித்திகம் முதலான கர்மத்தினுடைய த்யாக3ம் (கைவிடுதல்) பொருந்தாது]

யத: ப்ரவ்ருத்திர்பூ4தாநாம் யேந ஸர்வமித3ம் ததம் |
ஸ்வகர்மணா தமப்4யர்ச்ய ஸித்3தி4ம் விந்த3தி மாநவ: ||
[கீதை 18-46]

[எந்தப் பரமபுருஷனிடமிருந்து எல்லாப்பொருள்களுக்கும் உற்பத்தி முதலான செயல்கள் அனைத்தும் விளைகின்றதோ, எந்தப் பரமபுருஷனாலே இந்தப் பொருள்களனைத்தும் வியாபிக்கப்பட்டுள்ளதோ, அந்தப் பரம புருஷனான என்னை, தனக்குரிய வர்ணாஶ்ரம கர்மத்தாலே ஆராதனம் செய்து மனிதன் மேலான ப்ராப்யமான என்னை அடைகிறான்.]

ஆசார ப்ரப4வோ த4ர்ம: த4ர்மஸ்ய ப்ரபு4ரச்யுத: |
[ப4ார ஆநு 254—139]

[வர்ணாசிரமங்களுக்குரிய ஆசாரத்தினாலுண்டாவது த4ர்மம்; அந்த த4ர்மத்திற்கு ஸ்வாமியாய் இருப்பவன் அச்யுதன்.]

வர்ணாஶ்ரமாசாரவதா புருஷேண பர: புமாந்|
விஷ்ணுராராத்4யதே பந்தா2: நாந்ய: தத்தோஷகாரக: ||
[வி-பு 3-7-9]

[வர்ணாஶ்ரமங்களுக்குரிய ஆசாரங்களோடு கூடிய மனிதனாலேயே பரம புருஷனான விஷ்ணு ஆராதிக்கப்படுகிறான். அதை விட்டு அவனை உகப்பிக்காது.] முதலான பிரமாணங்களிலிருக்கும் வழி வர்ணாஶ்ரம த4ர்மங்களைக் கைவிடக்கூடாது என்று சொல்லியிருக்கையாலே, அக்கர்மங்களில் வரும் அக்3னி, இந்திரன் முதலான ஶப்3த3ங்களை ப்ரதர்த3நவித்3யையில் போலே அந்தந்த தெய்வங்களை ஶரீரமாகக்கொண்ட பரமாத்மாவைக் குறிப்பனவாகவே கொள்ளவேண்டும், அப்படியல்லாமல் 'ஸாக்ஷாத3ப்யவிரோத4ம் ஜைமினி:" [ப்3ரஹ்ம ஸூத்ரம் 1-2-29] என்கிற ஸூத்ரத்தில் சொன்னபடி, அக்3னி இந்திரன் முதலான ஶப்3த3ங்கள் முறையே 'அக்3ர நயனமாகிற உயர்த்துவதைச்செய்பவன்' 'பரமைஶ்வர்யத்தையுடையவன்' என்னும் தா4த்வர்த்த2ங்கள் மிகப்பொருந்தியிருக்கை

யையிட்டுப் பரம புருஷனை நேரே குறிக்கும் என்றும் கொள்ளலாம். ஆகையால் இக்கர்மங்கள் நேரே பரமபுருஷனை ஆராதிப்பவையாகையால் மற்ற தெய்வங்களைத் தொழும் குற்றம் இல்லை. ஆகையால் நித்ய நைமித்திக கர்மங்களும் மூன்று யோக3ங்களுக்கும் அங்க3மாகச் சேர்ந்திருக்கக் குறையில்லை என்றபடி. இவ்விஷயம் கீ3தா ப4ாஷ்யத்தில் பலவிடங்களில் நிருபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இனி ஸ்லோகத்தின் பிற்பாதியாலே கர்ம ஜ்ஞாந ப4க்தி யோக3ங்கள் மூன்றுமே பரப4க்திக்குக் காரணமாயிருக்கும் ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரத்தை விளைக்கின்றன என்று கூறப்படுகிறது. (ஏதே த்ரய: அபி) மூன் ஸ்லோகத்தில் சொல்லப்பட்ட கர்ம ஜ்ஞான ப4க்தியோக3ங்கள் மூன்றுமே. (ஆத்ம த்3ருஷ்டே: ஸாத4கா:) ஆத்மாவை மனத்தாலே அனுபவிப்பதாகிற ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்தை விளைக்கின்றன என்றபடி. இதை நேரே விளைக்கின்றனவோ? எனில் (யோக3த்3வாரேண) மனத்தை ஒருமுகப்படுத்தி ஆத்மாவைச் சிந்திக்கையாகிற ஸமாதி4 நிலையை விளைப்பதன் மூலமே ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்தை உண்டாக்குகின்றன என்று கருத்து. 'யோக3' ஶப்3த3ம் இங்கு மனத்தை ஆத்ம விஷயத்தில் ஒருமுகப்படுத்திச் சிந்திப்பதால் உண்டாகும் ஸமாதி4 நிலையைக் குறிக்கும். இங்கு ஒரு கேள்வி எழுகிறது:- கீதையில் கர்மயோக3த்தால் ஜ்ஞாநயோக3ம் உண்டாகி அதனால் ஆத்மஸாக்ஷாத்காரம் விளைகிறது என்று இரண்டாம் அத்தியாயத்தில் 53 வது ஸ்லோகத்தில் சொல்லப்பட்டது. மூன்றும் அத்தியாயத்தில் 27 முதல் 30 வது ஸ்லோகம் வரையில் ஜ்ஞானம் கலந்த கர்மயோக3த்தால் நேரே ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரத்தைப் பெறலாம் என்றும் சொல்லப்பட்டது. இந்த ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரத்தால் ப4க்தியோக3ம் உண்டாகிறது என்று இரண்டாவது ஷட்கத்தில் கூறப்பட்டது. அப்படியிருக்க, இங்கு ப4க்தி யோக3த்தால் ஆத்மஸாக்ஷாத்காரம் உண்டாவதாகக் கூறுவது எப்படிப் பொருந்தும்?—என்பது அக்கேள்வி. இதற்கு பதில் பின்வருமாறு; — ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்தால் விளையும் ப4க்தியைச் சொல்லும்போது ''மத்3ப4க்திம் லப4தே பராம்'' [18-54] என்று 'பரா ப4க்தி:' (மேலான ப4க்தி) என்று சொல்லப்படுகிறது. இது ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்தால் விளைவதாய் மோக்ஷத்திற்குக் காரணமான பரப4க்தியாகும். இந்தப்பரப4க்திக்குக்கீழ் நிலையிலுள்ள ப4க்தியாலே ஆத்மஸாக்ஷாத்காரம் விளைவதாக இங்கு கூறப்படுகிறதாகையாலே குறையில்லை. அதனாலேயே ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்தால் விளையும் ப4க்தியானது பரப4க்தி (மேலான ப4க்தி) என்று விசேஷிக்கப்படுகிறது. ஆகையால் ஆத்மஸாக்ஷாத்காரமில்லாத இன்றுள்ள ப4க்தர்களைப்போலே துதிப்பது வணங்குவது ஸங்கீர்த்தனம் செய்வது முதலான ப4க்தியை அனுஷ்டிப்பதால் ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரம் உண்டாவது பொருத்தமேயாகும். ப4க்தியானது பல படிகளை உடையது என்று வேதா3ர்த்த2 ஸங்க்3ரஹத்தில் அருளியிருக்கும் ஸ்ரீஸூக்திகளை இங்கு ஸ்ரீவேதாந்த தேசிகர் கீ3தார்த்த2 ஸங்க்3ரஹரக்ஷையில் எடுத்துக்காட்டியிருப்பது அனுஸந்திக்கத்தக்கது. 25.

निरस्तनिखिलाज्ञानो दृष्ट्वात्मानं परानुगम् ।
प्रतिलभ्य परां भक्तिं तयैवाप्नोति तत्पदम् ॥ २६ ॥

26 நிரஸ்த நிகி2லாஜ்ஞாநோ த்3ருஷ்ட்வாத்மாநம் பராநுக3ம் ।
ப்ரதிலப்4ய பராம் ப4க்திம் தயைவாப்நோதி தத்பத3ம் ॥

நிரஸ்த நிகி2லாஜ்ஞாந: — (உபாயத்திற்குத் தடையான) எல்லா அஜ்ஞானங்களும் நீங்கப்பெற்றவனாய், பராநுக3ம் — பரமபுருஷனுக்கு அடிமைப்பட்டிருக்கும், ஆத்மாநம் — தன் ஸ்வரூபத்தை, த்3ருஷ்ட்வா — கண்டு (அதன் விளைவாக), பராம் ப4க்திம் — பரப4க்தியை, ப்ரதிலப்4ய — அடைந்து, தயா ஏவ — அந்த மேலான ப4க்தியாலேயே, தத் பத3ம் — அந்த எம்பெருமானுடைய திருவடிகளை, ஆப்நோதி — அடைகிறான்.

26 கர்ம ஜ்ஞாந ப4க்தியோக3ங்கள் மூன்றுமே ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரத்தை விளைப்பவை என்று சென்ற ஸ்லோகத்தில் சொல்லப்பட்டது. இந்த ஸ்லோகத்தில் அந்த ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரத்தால் பரப4க்தி விளைந்து அதன் பக்குவ நிலையான பரம ப4க்தியைப் பெற்று அந்த ப4க்தியாலேயே எம்பெருமானை அடைகிறான் என்கிறார். (நிரஸ்தநிகி2லாஜ்ஞாந:) எம்பெருமானை அடைவதற்கு உபாயமாகிற ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்திற்கும் அதனால் விளையும் பரப4க்திக்கும் தடையாயிருக்கும் எல்லா அஜ்ஞானங்

களும் நீங்கப்பெற்றவனும், (பராநுகூம் ஆத்மாநம் த்3ருஷ்ட்வா) பரமாத்மாவுக்கு அடிமைப்பட்டிருக்கும் தன் ஆத்மாவைக் கண்டு. இதனுல் ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரம் சொல்லப்படுகிறது.

நாயம் தே3வோ ந மர்த்யோ வா ந திர்யக் ஸ்தா2வரோऽபி வா।
ஜ்ஞாநாநந்த3மயஸ்த்வாத்மா ஶேஷோ ஹி பரமாத்மந: ॥

[இந்த ஆத்மாவானவன் தேவனுமல்லன், மனிதனுமல்லன், குறுக்கே வளரும் விலங்கு பறவைகளுமல்லன். இவன் ஜ்ஞாநமும் ஆனந்தமுமே ஸ்வரூபமாயிருப்பவன்; பரமாத்மாவுக்கு அடிமைப்பட்டவனுகவும் இருப்பவன்.] என்று சொல்லப்பட்ட ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை மனத்தாலே அநுபவிக்கிருன் என்றதாயிற்று.

மந்த்ரராஜபத3ஸ்தோத்திரத்தில் சிவனும்,

தா3ஸ பூ4தா: ஸ்வதஸ்ஸர்வே ஹ்யாத்மாந: பரமாத்மந: ।
அதோऽஹமபி தே தா3ஸ: இதி மத்வா நமாம்யஹம் ॥

[எல்லா ஆத்மாக்களும் பரமாத்மாவுக்கு இயல்வாகவே அடிமைப் பட்டவை. ஆகையால் உனக்கு நானும் அடிமைப்பட்டவன் என்று எண்ணி உன்னை வணங்குகிறேன்] என்று ப4க3வச் சே2ஷத்வம் ஆத்மாவின் ஸ்வரூபம் என்று காட்டியது இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கது. இனி ஶ்லோகத்தின் பிற்பாதியாலே இந்த ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரத்தின் பயனுகப் பரப4க்தி விளைந்து அதன் விளைவாகப் பரமபுருஷனுல் பரமப4க்தியை அருளப்பெற்று, அதனுல் பரமபுருஷனை அடைகிருன் என்று சொல்லப்படுகிறது (பராம ப4க்திம் ப்ரதிலப்4ய) இந்த ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்தின் விளைவாக எம்பெருமானிடமிருந்து பரப4க்தி என்னும் மோக்ஷஸாத4நமான ப4க்தியை அடைகிருன் உபாஸகன் என்றபடி. (ததைவ) அந்தப் பரப4க்தியின் முற்றிய நிலையாய், மோக்ஷமடைவதற்கு நேரே காரணமான பரமப4க்தியாலே. (தத் பத3ம் ஆப்நோதி) அந்த எம்பெருமானின் திருவடிகளை அடைகிருன். 'பத3ம்' என்று திருவடிகளைக் குறிக்கிறது, அல்லது 'பத3ம்' என்று—எம்பெருமானுடைய பரமபத3மாகிற ஸ்தானத்தையோ, பரமப்ராப்யமான அவனுடைய ஸ்வரூபத்தையோ குறிப்பதாகவும் கொள்ளலாம். கீ3தை 18—54 வது ஶ்லோகத்தில் "மத்3 ப4க்திம் லப4தே பராம்" என்று மோக்ஷஸாத4நமான பரப4க்தியை அடைகிருன் என்று குறித்து, அதற்கு அடுத்த ஶ்லோகத்தில் அதன் விளைவாக, தன்னை உள்ளபடி அறிகையாகிற பரஜ்ஞானத்தைப்பெறுகிருன் என்றும். அதற்குப்பின் அந்தப்பரப4க்தி

யின் முற்றிய நிலையான பரமப4க்தியாலே முக்தி நிலையில் தன்னை அடைகிருன் என்றும் கூறியது இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கது, இதிலிருந்து உபாஸக ஜ்ஞாநி ப4க்தியை ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமாக நினைக்கும் மஹாத்மாவான ஜ்ஞானியாகிவிட்டானுகில், அந்த ஜன்மத்திலேயே பரஜ்ஞாந பரமப4க்திகளை எம்பெருமானுல் அருளப்பெற்றுப் பரார்த்த2 கைங்கர்ய ரூபமான மோக்ஷத்தைப் பெறுகிருன் என்றும், ப்ராரப்3த4கர்மம் முடியும் வரையில் உபாஸகனுகவேயிருந்தானுகில், அந்திம ஸ்ம்ருதியில் எம்பெருமானுல் பரஜ்ஞாநபரமப4க்திகள் அருளப்பெற்று ஸ்வார்த்த2மோக்ஷத்தைப் பெறுகிருன் என்றும் உணர்த்தப்படுகிறது. கீ3தை 18-55 வியாக்கியானத்தில் இது விரிவாக விளக்கப்பட்டது. 26

भक्तियोगस्तदर्थी चेत्समग्रैश्वर्यसाधकः ।
आत्मार्थी चेत्त्रयोऽप्येते तत्कैवल्यस्य साधकाः ॥ २७ ॥

27. ப4க்தி யோக3ஸ் தத3ர்த்தி2 சேத் ஸமக்3ரைஶ்வர்ய
ஸாத4க: ।
ஆத்மார்த்தி2 சேத் த்ரயோऽப்யேதே தத்கைவல்யஸ்ய
ஸாத4கா: ॥

ப4க்தியோக3:— ப4க்தியோக3மானது, தத3ர்த்தி2 சேத்— (மிகச்சிறந்த) செல்வத்தை விரும்பினவனுகில், ஸமக்3ரைஶ்வர்ய ஸாத4க: — மிகச்சிறந்த செல்வத்தையளிக்கும்; ஏதே த்ரய: அபி — இந்த மூன்று யோக3ங்களுமே, ஆத்மார்த்தி2 சேத் — ஆத்மஸ்வரூபத்தை அநுப4விக்க விரும்பினனுகில். தத்கைவல்யஸ்ய ஸாத4கா:— ஆத்மமாத்ராநுப4வத்தை அளிக்கக்கூடியவை.

27. ப4க்தியோக3ம் ஈஶ்வராநுப4வமாகிற மோக்ஷத்திற்கு ஸாத4நமாகிறது என்று சென்ற ஶ்லோகத்தில் சொல்லப்பட்டது. ஏழாம் அத்தியாயத்தில் ப4க்தர்களாகச் சொல்லப்பட்ட ஐஶ்வர்யார்த்தி2க்கும் கைவல்யார்த்தி2க்கும் ஸாத4நத்தைக் காட்டுகிருர் இந்த ஶ்லோகத்தில். மூன்று தத்துவங்களையிட்டுப் புருஷார்த்தங்கள் மூன்ருகின்றன. 'அசித்' தத்துவத்தின் பரிணாமமான இவ்வுலகச் செல்வங்களின் அநுப4வம் ஐஶ்வர்ய புருஷார்த்தம் எனப்

படுகிறது. ‘சித்’ எனப்படுவதும் ஸூக்ஷ்ம சரீரமும் இல்லாததுமான ஆத்மாவை அநுபவிப்பது கைவல்ய புருஷார்த்தமெனப் படுகிறது. ஈச்வரதத்துவத்தை அநுபவிப்பது மேலான மோக்ஷ புருஷார்த்தமாகிறது. ச்லோகத்தின் முற்பாதிக்கு ‘பிரமனின் செல்வமாகிற அண்டாதிபத்யம் போன்ற மிகச்சிறந்த ஐச்வர்யத்தைப் பெற விரும்பினானாகில், அவனுக்கு பக்தியோகமே அச்செல்வத்தை ஸாதித்துக்கொடுக்கும்’’ என்று பொருள். இந்திரபதவி முதலான மற்ற தாழ்ந்த செல்வங்களைப் பெறவிரும்புவோர் நூறு அச்வமேதயாகங்கள் செய்வது போன்ற கர்மங்களாலே அவைதப் பெற்றுவிடமுடியும். பிரமனுடையது போன்ற மிகச்சிறந்த ஐச்வர்யத்தை பக்தி யோகத்தாலேயே பெறமுடியும் என்று கருத்து. அதனாலேயே ‘ஸமக்ரைச்வர்யம்’ என்று ஐச்வர்யத்திற்கு விசேஷணமிட்டிருக்கிறார், இவ்வுலகத்திலுள்ள அற்பமான ஐச்வர்யங்களை மற்ற தெய்வங்களிடமிருந்தும் பெற்றுவிடமுடியும். இந்திரபதவி போன்றவற்றை அச்வமேதம் முதலான கர்மங்களாலே எம்பெருமானை ஆராதித்துப் பெற்றுவிடமுடியும். பிரமனின் பதவி உருத்திரனின் பதவி ஆகிய சிறந்த செல்வங்களை எம்பெருமானிடமிருந்தே, அதுவும் பக்தியோகத்தின் மூலமே பெற முடியும் என்றபடி. பிரமன் முதலானோர் தாமே தம் பதங்களைப் பிறருக்கு அளிக்க மாட்டார்களன்றோ.

“ப்ராஜாபத்யம் த்வயா கர்ம ஸர்வம் மயி நிவேசிதம்”

[அண்டத்திற்கு அதிபதியாயிருக்கும் பதவி என் தந்தையான உன்னாலே எனக்குத் தரப்பட்டது] என்று இவ்விஷயம் பிரமனாலேயே சொல்லப்பட்டது.

யுககோடி ஸஹஸ்ராணி விஷ்ணுமாராத்4ய பத்3மபூ4: |
புனஸ்த்ரைலோக்ய தா4த்ருத்வம் ப்ராப்தவாநிதி சுச்ரும: ||
[பா4ரத-குண்டதா4ர உபாக்2யாநம்]

[ஆயிரம் கோடி யுகங்கள் விஷ்ணுவை ஆராதித்தபின் பிரமன் மூவுலகிற்கும் பதியாயிருக்கும் பெருமையை மறுபடியும் பெற்றான்] என்று பாரதத்திலும் சொல்லப்பட்டது.

அஸ்ய தே3வஸ்ய மீடு4ஷோ
வயா விஷ்ணோரேஷஸ்ய ப்ரப்4ருதே2 ஹவிர்ப்பி4: |
விதே3 ஹி ருத்3ரோ ருத்3ரியம் மஹத்த்வம்
யாஸிஷ்டம் வர்ததிரச்விநாவிராவத் ||
[ருக்3வேத3ம் மண்டலம் 7-41-5]

[(விருப்பங்களைப்) பொழிபவனும் வேண்டத்தக்கவனும் (இயற்கையான) தேஜனுமான விஷ்ணுவுக்குக் கிளை போன்றவனான உருத்திரன் (ஸர்வமேத4ம் எனும்) பெரியயாகத்தில் (தன்னையுள்ளிட்ட எல்லா) ஹவிஸ்ஸுக்களையும் கொடுத்து ருத்ர பதவியைச் சேர்ந்ததான பெருமையை அடைந்தானன்றோ. அச்விநீ தேவதைகளே! செல்வம் நிரம்பிய ஸ்தானத்தை (நீங்களும் விஷ்ணுவின் அருளாலேயே) அடைந்தீர்கள்] என்று ருத்ரனின் பதவியும் விஷ்ணுவிடமிருந்தே கிடைக்கிறது என்று ருக்வேதத்தில் முழங்கப் படுகிறது.

மஹாபா4ரதத்திலும்

மஹாதே3வஸ் ஸர்வமேதே4 மஹாத்மா
ஹுத்வாऽऽத்மாநம் தே3வதே3வோ ப3பூ4வ |
ஸர்வாந் லோகாந் வ்யாப்ய விஷ்டப்4ய கீர்த்யா
விராஜதே த்3யுதிமாந் க்ருத்திவாஸா: ||
[பார-ராஜதர்மம் 22-12]

[மஹாத்மாவான மஹாதேவர் ஸர்வமேத4யாக3த்தில் தன்னையே ஹோமம் செய்து தேவதேவனாக ஆனார். யானைத்தோலுடுத்துப் பிரகாசிக்குமவராய், எல்லா உலகங்களையும் தன் புகழால் வியாபித்துக்கொண்டும், தரிக்கச் செய்துகொண்டும் விளங்குகிறார்.] என்று இந்த வேதமந்திரம் விளக்கப்பட்டது.

ஏதௌ த்3வௌ விபு3த4ச்ரேஷ்டௌ
ப்ரஸாத3க்ரோத4ஜௌ ஸ்ம்ருதௌ |
தத3ர்சித பந்தா2நௌ ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹார காரகௌ ||
[பா4ர சாந்தி 350—19]

[ப4க3வானுடைய ஸந்தோஷத்தாலும் கோபத்தாலுமுண்டான தேவச்ரேஷ்டர்களான ப்3ரஹ்மா சிவன் என்ற இவ்விருவரும் விஷ்ணுவால் காட்டப்பட்ட வழியால் (அவனால் கொடுக்கப்பட்ட அறிவைக் கொண்டு) படைத்தலையும் அழித்தலையும் செய்கிறார்கள்] என்று பாரதத்தில் சொல்லப்பட்டதும் இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கது.

ப4க்தி யோக3ம் ஒன்றே எப்படி மோக்ஷத்திற்கும் ஐஶ்வர்யத்திற்கும் ஸாத4நமாகக் கூடும்? எனில்: விருப்பத்தின் வேறுபாட்டையிட்டுப் ப2லனிலும் வேறுபாடு விளையும் என்று 'தத3ர்த்தீ2 சேத்' என்னும் தொடராலே காட்டுகிறார். ப்ராயத்தாதி4கரணத்தின் அடிப்படையில் ஜீவனுக்கு அளிக்கப்பட்ட ஸ்வாதந்த்ர்யத்தைக்கொண்டு அவன் ஐஶ்வர்யத்தை விரும்பினானாகில் ப4க்தி யோக3மே அதற்கு ஸாத4நமாகும் என்று கருத்து. இவ்விஷயம் கீதை 7—16 பா4ஷ்யத்திலும் 'ப்ரதிபத்தி வைஶேஷ்யாத்' என்னும் பதத்தாலே உணர்த்தப்பட்டது. கீதை 7-16 வியாக்யானத்தில் இதன் விரிவு காணத்தக்கது. "ஸர்வேப்4ய: காமேப்4யோ ஜ்யோதிஷ்டோம:" என்று ஜ்யோதிஷ்டோம ஹோமம் முதலான யாகங்களும் விருப்பத்தையிட்டு எல்லாப் பலன்களையும் கொடுக்கும் என்னும் பிரமாணத்தை இவ்விடத்தில் காட்டியுள்ளார் ஸ்ரீவேதாந்ததேசிகர்.

இனி, ஶ்லோகத்தின் பிற்பாதியாலே 'சித்' தத்வத்தின் அநுப4வமாய், 'கேவலாத்மாநுப4வம்' என்றும், 'கைவல்யம்' என்றும் சொல்லப்படும் ஆத்மாநுப4வத்திற்கு மூன்று யோக3ங்களுமே ஸாத4நமாகும் என்று காட்டுகிறார். அசித்தின் அநுப4வமாகிற ஐஶ்வர்யாநுப4வத்தில் அசித்தான தே3ஹத்தோடு சேர்ந்த ஆத்மாக்களின் அநுப4வமும் சேர்ந்திருக்கும். ஈஶ்வராநுப4வமும் கலந்திருக்கும், இருந்தபோதிலும் ப்ராதா4ந்யத்தையிட்டு அது ஐஶ்வர்யாநுப4வம் என்று சொல்லப்பட்டது. ஈஶ்வராநுப4வமாகிற பரமமோக்ஷத்திலும் ஈஶ்வரனுடைய விபூ4தியான சித3சித3நுப4வங்கள் அப்ராதா4ந்யமாகக் கலந்திருக்கும். ஆனால் இந்த ஆத்மாநுப4வத்தில் அசித3நுப4வமோ ஈஶ்வராநுப4வமோ சிறிதுமில்லையாகையால் அது ஆத்மமாத்ராநுப4வம் என்றும் கேவலாத்மாநுப4வம் என்றும் கைவல்யம் என்றும் சொல்லப்படுகிறது. 25 வது ஶ்லோகத்தில் மூன்று யோகங்களுமே ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்திற்கு ஸாத4நங்கள் என்று சொல்லப்பட்டது. அந்த ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்தைப் பெற்றவன் அந்த ஆத்மாவின் இனிமையிலே ஈடுபட்டு அதை என்றும் அநுப4வித்திருக்கையாகிற கைவல்ய மோக்ஷத்தை விரும்பினானாகில், இந்த மூன்று யோகங்களுமே தனித்தனியே ஸாத4நமாயிருந்து அந்த மோக்ஷத்தைப் பெற்றுத் தரும் என்கிறார் இங்கு, இக்கைவல்ய மோக்ஷ

தில் ஸூக்ஷ்ம ஶரீரமும் கழிந்தால்தான் பூர்ணமான ஆத்மாநுப4வம் ஏற்படுமாகையாலே இந்த ப்ரக்ருதி மண்ட3லத்திற்கப்பால், விரஜைக்கு அக்கரையிலுள்ள ஒரு ஸ்தா2னத்தில் இதை விரும்புகிறவர்கள் இந்தத் தாழ்ந்த மோக்ஷத்தை அடைகிறார்கள் என்று ஶாஸ்த்ரங்களில் கூறப்படுகிறது. எல்லாக் கர்மங்களும் கழிந்தாலொழிய ஸூக்ஷ்ம ஶரீரம் நீங்கிக் கேவலாத்மாநுப4வம் விளையாதாகையாலே இவனுக்கும் எல்லாக் கர்மங்களும் கழிந்துவிடுகின்றன என்றும், த4ர்மபூ4த ஜ்ஞானம் விரிவடைகிறது என்றும் கொள்ளவேண்டும், உப4ய விபூ4தியும் இவனது அறிவுக்கு விஷயமானாலும், தன்னாத்மாவைத்தவிர வேறெதையும் அநுபவிப்பதில் இவனுக்கு விருப்பமில்லாமையாலே இவன் அதை மாத்திரம் அநுபவிக்கின்றவனாய், என்றுமே இத்தாழ்ந்த மோக்ஷத்தைப் பெற்றுவிடுகிறான். எல்லாக் கர்மங்களும கழிந்தபின்பும் ப்ராயத்தாதி4கரணத்தின் அடிப்படையில் ஈஶ்வரனால் அளிக்கப்பட்ட ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலே இவன் தன் ஆத்மாவை மாத்திரம் அநுப4விக்கவிரும்புகிறானாகையாலே அதற்குரிய ஸாத4நத்தை அநுஷ்டித்த பின்பு இவனுக்கு இந்த மோக்ஷம் கிடைக்கிறது. ஆகையால் 'எல்லாக் கர்மங்களும் கழிந்த பின்பு மோக்ஷத்தில் உயர்ந்தது தாழ்ந்தது என்னும் வேறுபாடு எப்படி ஏற்படும்?' என்னும் கேள்விக்கு இடமில்லை, இதையே 'ஆத்மார்த்தீ2 சேத்' [ஆத்மாநுப4வத்தை விரும்புகிறவனாகில்] என்னும் தொடராலே ஆளவந்தார் உணர்த்துகிறார். கீ3தா பா4ஷ்யத்திலும் 7-16 ஶ்லோகத்தின் பா4ஷ்யத்தில் இதையே 'ப்ரதிபத்திவைஶேஷ்யாத்' என்னும் பதத்தாலே பா4ஷ்யகாரரும் உணர்த்தினார். இதுபற்றிய எல்லாப்ரமாணங்களும் எட்டாம் அத்தியாயத்தின் கீ3தாவ்யாக்யானத்தின் 23 வது ஶ்லோகம் அவதாரிகா பாகத்தின் இறுதியில் இணைக்கப்பட்டுள்ள கைவல்யஸித்3தா4ஞ்ஜனத்தில் நம்மால் விரிவாகக்காட்டப்பட்டுள்ளன. அங்கு கண்டுகொள்வது. இங்கு இந்தக் கைவல்யானுப4வத்தைப் பெறுவதற்குக் கர்மஜ்ஞானப4க்தி யோக3ங்கள் மூன்றும் தனித்தனியே ஸாதனமென்கையாலே பஞ்சாக்3நிவித்3யை ஒன்றையே ஸாத4நமாகக்கொண்ட பஞ்சாக்3நி வித்3யா நிஷ்ட2னைக்காட்டிலும் இவன் வேறுபட்டவன் என்றும் தெளிவாகிறது. 27

ऐकान्त्यं भगवत्येषां समानमधिकारिणाम् ।
यावत्प्राप्ति परार्थी चेत्तदेवात्यन्तमश्नुते ॥ २८ ॥

28. ஐகாந்த்யம் ப4க3வத்யேஷாம் ஸமாநமதி4காரிணாம் ।
யாவத்ப்ராப்தி பரார்த்தி2 சேத் ததே3வாத்யந்தமஶ்நுதே॥

ஏஷாம் அதி4காரிணாம் — இந்த மூன்றுவகைப்பட்ட அதி4காரிகளுக்கும், ப4க3வதி— எம்பெருமானிடம், ஐகாந்த்யம் — மற்றதெய்வங்களைத் தொழாமல் அவன் ஒருவனையே தொழுபவர்களாயிருக்கும் ப4க்தி, ஸமாநம்— பொதுவானது; யாவத்ப்ராப்தி— ப2லனை அடைவதற்குள், பரார்த்தீ2 சேத்— (ஐஶ்வர்யார்த்தி2யும் கைவல்யார்த்தி2யும்) பரமப்ராப்யமான பரமபுருஷனின் திருவடிகளை அடைய விரும்பினாகில், தத் ஏவ — அந்தத்திருவடியையே, அத்யந்தம— எப்போதும், அஶ்நுதே— அடைகிறான். (உபாஸக ஜ்ஞானி ப2லனை அடையும் வரையில் எம்பெருமானையே விரும்பினானாகில், அவன் திருவடியையே என்றும் அடைகிறான்.)

28. இருபத்தாறுவது ஶ்லோகத்தில் பரமபுருஷனை அடைய விரும்பும் உபாஸக ஜ்ஞானிக்குப் பரப4க்தியே ஸாத4நமாகிறது என்று கூறி, இருபத்தேழாவது ஶ்லோகத்தில், சிறந்த செல்வத்தைப் பெற விரும்பும் ஐஶ்வர்யார்த்தி2க்கு ப4க்தி யோக3ம் ஸாத4நமாகிறது என்றும், ஆத்மமாத்ரானுப4வத்தைப் பெற விரும்பும் கைவல்யார்த்திக்கு இந்த மூன்று யோக3ங்களும் தனித்தனியே ஸாத4நங்களென்றும் சொல்லப்பட்டது இந்த ஶ்லோகத்தில் ஐஶ்வர்யார்த்தி2, கைவல்யார்த்தி2, பரமபுருஷனைப்பெற விரும்பும் உபாஸகன் ஆகிய மூவருமே எம்பெருமானைத்தவிர மற்ற தெய்வங்களைத் தொழாதவராய் இருக்கவேண்டும் என்றும், ஐஶ்வர்ய கைவல்யார்த்திகளும் தங்கள் ப2லனையடைவதற்குள் பரமபுருஷனை விரும்பி விட்டாராகில் அப்பரமபுருஷனையே என்றும் அடைந்து விடுவார்கள் என்றும். உபாஸக ஜ்ஞானியும் கடைசிவரையில் பரமபுருஷனையே விரும்பினானாகில் அவனையே அடைவான் என்றும் சொல்லப்படுகிறது. (ஏஷாம் அதி4காரிணாம்) இருபத்தாறுவது ஶ்லோகத்தில் பரமபுருஷனையடைபவனாகச் சொல்லப்பட்ட உபாஸக ஜ்ஞானிக்கும், இருபத்தேழாவது ஶ்லோகத்தில் ஐஶ்வர்ய கைவல்யங்களை விரும்புகிறவர்களாகச் சொல்லப்பட்ட இருவகை ப4க்தர்களுக்கும், (ப4க3வதி ஐகாந்த்யம் ஸமாநம்) வேறு தேவதையைத் தொழாமல் எம்பெருமான் ஒருவனையே தொழும் ப4க்தி

பொதுவானதாகும். 'ஸமாநம்' என்று பொதுவான பெருமையைச் சொன்னதால் இவர்களுக்குள் வேற்றுமையும் உண்டு என்று உணர்த்தப்படுகிறது. கீ3தை 7-17 ல் சொல்லப்பட்டபடி ஐஶ்வர்ய கைவல்யார்த்தி2கள் ப2லனைப் பெறும் வரையில் எம்பெருமானிடம் ஈடுபாட்டையுடையவர்களாய் இருந்தபோதிலும் ப2லனைப் பெற்ற பிறகு தத்தம் ப2லன்களான ஐஶ்வர்யத்திலும் கைவல்யத்திலும் முறையே ஈடுபாடுடையவர்களாக ஆகிவிடுவார்கள்; ஜ்ஞானியோவெனில் ஸாத4நத3ஶையோடு ப்ராப்திதஶையோடு வாசியற எம்பெருமானிடமே ஈடுபட்டிருப்பான் என்பது அவ்வேறுபாடு. இம்மூவரும் எம்பெருமான் ஒருவனையே தெய்வமாகக்கொண்ட ஏகாந்திகளாய் இருந்தபோதிலும், உபாஸக ஜ்ஞானி ஒருவனே அவனையே பயனாகவும் கொண்டவன் என்று கருத்து. அப்படியானால் மற்ற இருவரும் எம்பெருமானைப் பயனாக அடைய வழி இல்லையோ? எனில்:— வழியுண்டு என்கிறது ஶ்லோகத்தின் பிற்பாதி. (யாவத் ப்ராப்தி பரார்த்தீ2 சேத்) தங்களுடைய விருப்பங்களையடைவதற்குள் 27 வது ஶ்லோகத்தில் சொல்லப்பட்ட ஐஶ்வர்யார்த்தி2யும் கைவல்யார்த்தி2யும் முறையே 'த3ர்த்தீ2 சேத்' என்று சொல்லப்பட்ட ஐஶ்வர்யத்தில் விருப்பத்தையும், 'ஆத்யார்த்தீ2 சேத்' என்று சொல்லப்பட்ட கைவல்யத்தில் விருப்பத்தையும் விட்டு பரமபுருஷனையே அடைந்து அநுப4விக்கவேண்டுமென்று விரும்பினாகில் (ததே3வாத்யந்தமஶ்நுதே) அப்பரமபுருஷனின் திருவடியையேஎன்றும் அடைந்து அநுப4விக்கிறான். 'யாவத்ப்ராப்தி பரார்த்தீ2 சேத்' என்று கூறியதன் மூலம் எம்பெருமான் ஐஶ்வர்ய கைவல்யார்த்திகளுக்கும் தன்னிடத்தில் விருப்பம் உண்டாவதற்காகவே கர்ம ஜ்ஞாந ப4க்தி யோக3ங்களை ஸாத4நமாக விதித்திருக்கிறான் என்றும், ஆத்மபரமாத்மாக்களின் உண்மையறிவை அநுஸந்திக்க வேண்டுமென்றும் ஶுப4ாஶ்ரயமான திருமேனியைச் சிந்திக்கவேண்டுமென்றும் விதித்திருக்கிறான் என்றும் உணர்த்தப்படுகிறது. இந்த ஶ்லோகத்தின் பிற்பாதிக்கு ஸ்ரீவேதாந்த தேசிகரால் பின்வருமாறு வேறுவகையாகப் பொருள் கொள்ளப்பட்டது:- (யாவத் ப்ராப்தி பரார்த்தீ2 சேத்) ஜ்ஞானியானவன் தன் ப2லனை எம்பெருமானை அடையும் வரையில் ஐஶ்வர்ய கைவல்யங்களாகிற மற்ற பலன்களை விரும்பாமல் எம்பெருமானையே விரும்பியிருந்தானாகில். (ததே3வாத்யந்தம் அஶ்நுதே) அவ்வெம்பெருமானின் திருவடியையே என்றும் அடைகிறான்; ஸம்ஸாரத்திற்குத் திரும்பிவருவதில்லை என்று கருத்து. 'ததே3வ' என்னு

மிடத்தில் 'தத்' என்னும் சொல் எம்பெருமானுடைய பதத்தை (திருவடிகளை)க் குறிக்கிறதாகையால் நபும்ஸகலிங்கமாயுள்ளது'' என்று. முதலர்த்த2த்திலே ஐஶ்வர்ய கைவல்யார்த்தி2களுக்கும் அந்திமஸ்ம்ருதிவரையில் விருப்பம் மாறினல் எம்பெருமானை அடைய இடமுண்டு எனக்காட்டப்படுகின்றது. கைவல்யார்த்தி2 அந்திமஸ்ம்ருதியில் தன் தாழ்ந்த விருப்பத்தை மாற்றி எம்பெருமானை விரும்பினுைகில் அவனுக்கு ஸாத4நமாயிருந்த கர்மஜ்ஞாநப4க்தி யோக3ங்களில் ஒன்றே பரம மோக்ஷஸாத4நமாகவும் ஆகிவிடுகிறது என்று இதிலிருந்து தேறுகிறது. இதைத் திருவுள்ளத்திற்கொண்டே நம்முடைய பூர்வாசார்யர்கள், கர்மஜ்ஞாநப4க்தி யோக3ங்கள் மூன்றும் தனித்தனியே ப4க3வத் ப்ராப்திக்கு ஸாத4நமாகக் கூடும் என்று அருளிச்செய்துள்ளனர் என்பது அறியத்தக்கது. ஸ்ரீதேசிகன் காட்டிய இரண்டாமர்த்த2த்தில் பரமபுருஷனை அடைய விரும்பி ப4க்தி யோக3த்தை அநுஷ்டிக்கும் ஜ்ஞாநியும் மற்ற ப2லனை விரும்பி விட்டானுகில் ப4க3வத் ப்ராப்தியை அடைவது தடைபடக்கூடும் என்று சொல்லப்படுகிறது, 'அஶ்நுதே' என்னும் ஆத்மநே பத3த்தாலே உபாஸக ஜ்ஞாநியானவன் மோக்ஷானந்தத்திற்காகத் தான் ஸாத4நாநுஷ்டானம அனுஷ்டிக்கிருனுகையாலே அவன் பெறுவதும் அவனது ஆனந்தத்திற்குறுப்பான ஸ்வார்த்த2மோக்ஷம் என்று உணர்த்தப்படுகிறது. இரு அர்த்த2ங்களும் தொனிக்கும்படி ஆளவந்தார் இந்த ஶ்லோகத்தின் உத்தரார்த்த4த்தை அமைத்திருக்கும் அழகு அனுப4விக்கத்தக்கது. 28

ज्ञानी तु परमैकान्ती तदायत्तात्मजीवनः ।

तत्संश्लेष-वियोगैक-सुखदुःखस्तदेकधीः ॥ २९ ॥

29. ஜ்ஞாநீ து பரமைகாந்தீ தத3ாயத்தாத்ம ஜீவநः|

தத்ஸம்ஶ்லேஷ-வியோகைக3-ஸுக2து3:க்க2ஸ்ததே3கதீ4:||

பரமைகாந்தீ ஜ்ஞாநீ து-பரமைகாந்தியான ஜ்ஞாநியோவெனில், தத3ாயத்தாத்ம ஜீவநः — எம்பெருமானையே பற்றி நிற்கும் தன் வாழ்வையுடையவனாய், தத் ஸம்ஶ்லேஷ வியோகைக3 ஸுக2து3:க்க2: — அந்த எம்பெருமானோடு சேர்ந்தால் இன்பத்தையும், அவனைப் பிரிந்தால் துன்பத்தையும் அடைபவனாய், ததே3கதீ4:— அவன் ஒருவனிடமே தன் அறிவை வைத்தவனாய் இருப்பவன்.

29. இருபத்தாறு முதல் இருபத்தெட்டு ஶ்லோகங்கள் ஈறாக ஐஶ்வர்ய கைவல்ய ப4க3வச்சரணார்த்தி2கள் மூவரும் எம்பெருமானைத் தவிர மற்ற தெய்வங்களைத் தொழாத ஏகாந்திகளென்றும் அவர்களில் எம்பெருமானையே ப்ராப்யமாகக் கொண்ட உபாஸக ஜ்ஞாநி சிறந்ததான பரமமோக்ஷத்தைப் பெறுகிருன் என்றும் சொல்லப்பட்டது. இனி நாலு ஶ்லோகங்களாலே உபாஸக ஜ்ஞாநியைப் போலே தன் முயற்சியான ப4க்தி யோக3த்தை ஸாத4நமாகக் கொள்ளாமல், கீதை 7—19 ஶ்லோகத்தில் சொன்னபடியே எம்பெருமானையே ப்ராப்யமாகவும், ப்ராபகமாகவும், த4ாரக போஷக போ4க்3யங்கள் முதலான எல்லாமாகவும் கொண்ட பரமைகாந்தியான ஜ்ஞாநியின் பெருமையைப் பேசுகிருர். ஏகாந்திகளாகச் சொல்லப்பட்ட ஐஶ்வர்ய கைவல்யார்த்தி2களைக்காட்டிலும், எம்பெருமானையே ப்ராப்யமாகக் கொண்டவனுகையாலே உபாஸக ஜ்ஞாநி சிறந்தவன்; அவனைப்போலே எம்பெருமானை ப்ராப்யமாக மாத்திரம்கொள்ளாமல், ப்ராபகம்முதலான எல்லாமாகவும் கொண்டவனுகையாலே இந்த மஹாத்மாவானஜ்ஞாநி மிகச்சிறந்தவனாய் பரமைகாந்தீ எனத்தக்கவன் என்று உணர்த்துகிருர் 'ஜ்ஞாநீ து பரமைகாந்தீ'' என்னும்தொடராலே. 'து'ஶப்3த3த்தாலே முன் ஶ்லோகங்களில் சொல்லப்பட்ட மூன்று அதி4காரிகளைக் காட்டிலும் இவனுடைய சிறப்பைக்காட்டுகிருர். ''பரமஶ் சாஸௌ ஏகாந்தீ ச—பரமைகாந்தீ'' [ஏகாந்திகளுள் மிகச்சிறந்தவன் பரமைகாந்தி] என்றே, 'பரம ஏகாந்த:— அநந்யத்வம் அஸ்ய அஸ்தி இதி பரமைகாந்தீ' [மேலான அநந்யத்வம் (எம்பெருமானைத் தவிர வேறெவரையும் நினையாமை) எவனிடம் இருக்கிறதோ அவன் பரமைகாந்தி] என்றே வ்யுத்பத்தி கொள்ளலாம். இவன் ஐஶ்வர்ய கைவல்யார்த்தி2களைப் போலே வேறு தெய்வங்களைத் தொழாதவனுக மாத்திரமல்லாமல், உபாஸக ஜ்ஞாநியைப்போலே அவனை ப்ராப்யமாகவும் கொண்டவனுக மாத்திரமல்லாமல் அவனையே ப்ராபகம் முதலான எல்லாமாகவும் கொண்டவன்; தன் செயல்கள் எதிலும் உபாயம் என்னும் நினைவு கொள்ளாதவன் என்று கருத்து. 'உபாயதாம் பரித்யஜ்ய' என்று 31 வது ஶ்லோகத்தில் இதை விளக்கப்போகிருர். இனி 32 வது ஶ்லோகம் வரை இந்தப் பரமைகாந்தியான ஜ்ஞாநியின் சிறப்புக்கள் விளக்கப்படுகின்றன. (தத3ாயத்தாத்ம ஜீவநः) எம்பெருமானையே தன் வாழ்வாகக் கொண்டவன். உபாஸக ஜ்ஞாநியைப்போலே மோக்ஷத்தில் தான் ஆனந்தமடைவதற்காகப் பாடுபடுபவனுயிராமல், எம்பெருமா

னுடைய முகமலர்த்தியையே தனக்குப் பெரும் பேருகக் கொண்டவன். பு4ர்த்ரு பே4ாக3த்தை விலக்குறுப்பாக்குவாரைப் போலே, ஸர்வலோக ப4ர்த்தாவை விஷயமாகக் கொண்ட ஸ்வயம ப்ரயோஜனமான ப4க்தியை மோக்ஷத்திற்கு விலையாகக் கருதும் உபாஸக ஜ்ஞாநியைப்போல் அல்லாமல், "தனியேன் வாழ் முதலே" [திருவாய் 2—3—5] "வைப்பும் நங்கள் வாழ்வுமானுன்" [பெரிய திருமொழி 1—3—7] என்கிறபடியே எம்பெருமானுடைய முகமலர்த்தியையே தனக்கு ப்ரயோஜனமாகக் கொண்டவனும், "தனக்கேயாக எனைக் கொள்ளும் ஈதே எனக்கே கண்ணனை யான் கொள் சிறப்பே" [திருவாய் 2—9—4] "உனக்கே நாம் ஆட்செய்வோம்" [திருப்பாவை 29] என்கிறபடியே சுயநலம் சிறிதுமில்லாத பரார்த்த2 கைங்கர்ய நிஷ்ட2னுயிருப்பவன் என்று கருத்து. (தத் ஸம்ஶ்லேஷ வியோகைக2 ஸுக2து3:க்க2:) எம்பெருமானேடு சேர்ந்திருப்பதையே இன்பமாகவும் அவனைப் பிரிந்திருப்பதையே துன்பமாகவும் கொண்டவன். எம்பெருமானையே தன்னுடைய வாழ்வாகக் கொண்டவனுகையாலே எம்பெருமானேடு கூடியிருப்பதையே இன்பமாகவும் அவனைப் பிரிந்திருப்பதையே துன்பமாகவும் கொண்டவன் என்று கருத்து. இங்கு எம்பெருமானேடு கூடியிருக்கையாவது மனத்திலே அவனை அநுப4விக்கையாகிற மானஸாநுப4வம். இந்தமானஸாநுப4வத்தில் திருப்தி இல்லாமல் வெளியிலும் அவனைக் கண்டு தழுவி முழுசிப் பரிமாறவேண்டும் என்று விருப்பமுற்று அது கிடையாமற்போகை வியோக3மாகிறது. நம்மாழ்வாருக்குத் திருவாய்மொழியில் இந்த ஸம்ஶ்லேஷ வியோக3ங்கள் மாறி மாறி வரும். அதனுலேயே அவரை 'தீ3ர்க்4 சிந்தயந்தீ'' என்று நம் பூர்வாசார்யர்கள் அழைப்பர். இவ்வண்ணமாக எம்பெருமானையே வாழ்வாகக்கொண்டு அவனது முகமலர்த்தியொழியத் தனக்கு ஒரு பயன் கருதாதிருக்கையாலே தன் முயற்சி எதையும் உபாயமாகக் கருதாமல் அவனையே ப்ராப்யமாக மாத்திரமல்லாமல் உபாயமாகவும் த4ாரக போஷக பே4ாக்3யங்களாகவும் கொண்டவன் என்று காட்டுகிருர் மேலே—(தத்3க3தீ4:) "வாஸுதே3வஸ் ஸர்வமிதி—ஜ்ஞாநவாந் மாம் ப்ரபத்3யதே" [கீதை 7-19] [அறிவு முதிரப்பெற்ற ஜ்ஞாநியானவன் 'வாஸுதே3வனேஎனக்குப் பரமப்ராப்யமாகவும், ப்ராபகனுகவும், த4ாரகம், போஷகம், பே4ாக்3யம் முதலான எல்லாமாகவும் இருக்கிருன்' என்று எண்ணி என்னை ஶரணமடைகிருன்] என்கிறபடியே உபாஸக ஜ்ஞாநியைப்போலே அவனை ப்ராப்யமாக மாத்திரம் கொண்டு தன் முயற்சியை உபாயமாக எண்ணுமல் எம்பெருமானையே எல்லாமாக எண்ணியிருப்பவன். இந்த ஶ்லோகம் தொடக்கமாக நான்கு ஶ்லோகங்களும் உபாஸக ஜ்ஞாநியைப் பற்றியவையே என்று கொண்டு உரையிட்டார் ஸ்ரீவேதா3ந்த தேசிகர்.

भगवद्ध्यान-योगोक्ति-वन्दन स्तुति-कीर्तनैः ।
लब्धात्मा तद्गतप्राण मनोबुद्धीन्द्रिय-क्रियः ॥ ३० ॥

30. ப4க3வத்3த்4யாந யோகோ3க்தி வந்த3நஸ்துதிகீர்த்தநை: ।
லப்3த4ாத்மா தத்3க3தப்ராண மநோபு3த்3தீ4ந்த்3ரிய க்ரிய: ॥

ப4க3வத்3த்4யாந யோகோ3க்தி வந்த3ந ஸ்துதி கீர்த்தநை: - எம்பெருமானைத் தியானிப்பது, காண்பது, அவனைப்பற்றிப் பேசுவது, அவனை வணங்குவது, துதிப்பது, திருநாம ஸங்கீர்த்தனம் செய்வது ஆகியவற்ருல், லப்3த4ாத்மா — உயிர் தரிக்கப்பெற்றவன்; தத்3க3தப்ராண மநோ பு3த்3தீ4ந்த்3ரிய க்ரிய: — எம்பெருமானிடமே ஈடுபட்டப்ராணன், மனம், புத்தி, இந்த்ரியங்கள் ஆகியவற்றின் செயல்களை உடையவன்.

30. இந்த ஶ்லோகத்தில் பரமைகாந்தியான ஜ்ஞானியின் பரமப4க்தியைக்காட்டும் செயல்களைப் பேசுகிருர். (ப4க3வத்3த்4யாந யோகோ3க்தி வந்த3ந ஸ்துதி கீர்த்தநை:) இங்கு 'த்4யாநம்' எனப்படுவது அவனை இடைவிடாமல் சிந்திப்பது, 'யோக3மாவது இப்படித் தியானிப்பதற்குறுப்பாக மனத்திலே அவனைக் காண்பது. அன்றிக்கே தி3வ்ய தே3சங்களிலே அர்ச்சாமூர்த்தியாய் எழுந்தருளியிருக்கும் அவனைக்காண்பதென்றுமாம். "பாதௌ3ள நீருணும் தௌ த்3ருமஜந்ம ப4ாஜௌ க்ஷேத்ராணி நாநுவ்ரஜதோ ஹரேர்யௌ" [மனிதர்களின் எந்தக் கால்கள் ஹரி எழுந்தருளியிருக்கும் கோயில்களுக்குச் செல்லுவதில்லையோ, அந்தக் கால்கள் மரங்களையொத்தவை]

யோக3ஸ்து த்3விவித4: ப்ரோக்தோ ப3ாஹ்யமாப்4யந்தரம் தத2ா ।
ப3ாஹ்யம் ப3ஹி:க்ரியாபேக்ஷமாந்தரம் த்4யாநமுச்யதே ॥

[யோக3ம் என்பது ப3ாஹ்யம் (வெளியிலிருப்பது) ஆப்4யந்தரம் (உள்ளிருப்பது) என்று இருவகைப்பட்டது. ப3ாஹ்யமாவது (கோயிலுக்குச் செல்லுவதுபோன்ற) வெளிச்செயல்களால் உண்டாவது. சிந்தனமே ஆப்4யந்தரம் எனப்படுவது] என்னும் ப்ர

மாணங்கள் இங்கு வேதாந்த தேசிகரால் எடுத்துக்காட்டப் பட்டன. இங்கு சொல்லப்படும் 'உக்தி'யாவது—கேட்கவிருப்பும் தக்க அதிகாரிகளுக்கு எம்பெருமானுடைய பெருமையை எடுத்துச்சொல்லுவது 'வந்த$_3$ன'மாவது—முக்கரணங்களாலும்வணங்குதல், 'ஸ்துதி' யாவது—எம்பெருமானுடைய குணங்களைச் சொல்லித் துதித்தல், 'கீர்த்தன'மாவது—எம்பெருமானுடைய அந்தந்தகுணங்கள், செல்வங்கள், செயல்கள் ஆகியவற்றைப் பொருளாகக் கொண்ட அவனுக்கே உரிய திருநாமங்களை ஸங்கீர்த்தனம் செய்தல். (லப்$_3$த$_4$த்மா) இவற்றாலே உயிர்தரிக்கப்பெற்றவன், உபாஸக ஜ்ஞாநி இவையெல்லாம் அடங்கிய ப$_4$க்தியை ஸாத$_4$நமாக நினைப்பவன். பரமைகாந்தியோவெனில் இவற்றை ஸ்வயம ப்ரயோஜநமாகக் கொண்டு இவற்றைச் செய்யாவிடில் உயிர்தரிக்கமாட்டான், "உன்னைத் தெரித்தெழுதி வாசித்தும் கேட்டும் வணங்கி வழிபட்டும் பூசித்தும் போக்கினேன் போது—தரித் திருந்தேனாகவே" [நான் திருவ 63] என்னும் திருமழிசையாழ்வார் பாசுரம் இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கது. (தத்$_3$க$_3$த ப்ராண மநோ பு$_3$த்$_3$தீ$_4$ந்த்$_3$ரிய க்ரிய:) எம்பெருமானிடம் ஈடுபட்ட தன்னுடைய ப்ராணன், மனம், பு$_3$த்$_3$தி$_4$, இந்திரியம் ஆகியவற்றின் செயல்களை உடையவன். 'ப்ராணன்' என்பது மூச்சு விடுவதற்குக் காரணமானதாய், ப்ராணன், அபானன், வ்யானன், உதானன், ஸமானன் என்னும் ஐந்து வகையாகச் செயல்படுவதான வாயு விசேஷம். 'மன'மாவது இந்த்ரியங்களுக்குத் தலைமை பெற்றிருப்பதாய், ஸங்கல்பம் விகல்பம் முதலியவற்றைச் செயலாக உடைய அந்த:கரணம் எனப்படும் உள்ளிந்திரியம். அந்த மனத்தின் உறுதி கொள்ளுகையாகிற செயலே பு$_3$த்$_3$தி$_4$ அன்றிக்கே, உறுதி கொள்ளுகையாகிற செயலோடு கூடிய மனமே பு$_3$த்$_3$தி$_4$ என்று சொல்லப்படுவதாகவும் கொள்ளலாம். "அத்$_4$யவஸாயாபி$_4$மான சிந்தா வ்ருத்தி பே$_4$த$_3$ாத் மந ஏவ பு$_3$த்$_3$த்$_4$யஹங்கார சித்த ஶப்$_3$தை$_3$: வ்யபதி$_3$ஶ்யதே" [ஸ்ரீப$_4$ாஷ்யம்][உறுதிகொள்ளல், அபிமானித்தல், சிந்தித்தல் ஆகிய செயல்களின் வேறுபாட்டை யிட்டு மனமே முறையே பு$_3$த்$_3$தி$_4$, அஹங்காரம், சித்தம் என்னும் சொற்களால் சொல்லப்படுகிறது] என்று ஸ்ரீப$_4$ாஷ்யத்திலும் அருளிச்செய்யப்பட்டது. 'இந்த்$_3$ரிய' ஶப்$_3$த$_3$ம் சே$_2$ாபூலீவர்த்த$_3$ ந்யாயத்தாலே கர்மேந்த்ரியங்கள் ஐந்தும் ஜ்ஞானேந்த்ரியங்கள் ஐந்துமான வெளி இந்த்ரியங்களைச் சொல்லுகிறது. ப்ராணன் மனம் புத்தி இந்திரியம் ஆகியவற்றின் செயல்கள் எம்பெரு

மானிடம் ஈடுபடுகையாவது— "முடியானே" [திருவாய் 3-8] என்னும் திருவாய்மொழியில் ஆழ்வாருடைய இந்திரியங்கள் தத்தமக்குரிய அநுப$_4$வங்களை எம்பெருமானிடம் பெறுவதோடு ஓர் இந்திரியத்தின் செயலை மற்றோர் இந்திரியம் பெறவிரும்புகையும், எம்பெருமானுடைய அநுபவம் இல்லாவிட்டால் "காலாழும் நெஞ்சழியும் கண்சுழலும்" [பெரிய திருவ 34]

'காலுமெழா கண்ண நீரும் நில்லா உடல்
சோர்ந்து நடுங்கிக் குரல்
மேலுமெழா மயிர்க் கூச்சுமறு என
தோள்களும் வீழ்வொழியா
மாலுகளா நிற்கு மென் மனனே" [பெரியாழ் திரு 5-3-5]

என்கிறபடியே இந்திரியங்கள் தரிக்கமாட்டாதிருக்கையுமாகும். 29, 30 ஆகிய இவ்விரு ஶ்லோகங்களிலும் பரமைகாந்தியான ஜ்ஞானிக்குச் சொல்லப்படும் பெருமைகளை எம்பெருமானார் ஸ்வயம் ப்ரயோஜந ப$_4$க்தி நிஷ்ட$_2$னாய் மஹாத்மாவான ஜ்ஞாநியைப் பற்றிய கீதா ஶ்லோகங்களின் ப$_4$ாஷ்யத்தில் ஆங்காங்கு வெளியிட்டருளினார். சிலவிடங்கள் கொடுக்கப்படுகின்றன:—

(1) "மத் ப்ரியத்வாதிரேகேண மத்$_3$ப$_4$ஜநேந விநா மநஸஶ்ச ஆத்மநஶ்ச ப$_3$ாஹ்ய கரணாநாம் ச த$_4$ாரண மலப$_4$மாநா: மத்$_3$ ப$_4$ஜநைக ப்ரயோஜநா ப$_4$ஜந்தே" [கீ$_3$தை 9—13]
[நானே அவர்களுக்கு மிகவும் இனியவனாகையால், என்னிடம் அன்பு செலுத்தாவிடில் தம்முடைய மனமும் ஆத்ம ஸ்வரூபமும் வெளி இந்திரியங்களும் த$_4$ரிக்கமாட்டாமல் என்னுடைய ப$_4$க்தியையே ஸ்வயம்ப்ரயோஜனமாகக்கொண்டு (அதை மோக்ஷோபாயமாகவும் கருதாமல்) பக்தி செலுத்துகிறார்கள்,]

(2) "மத் பராயண:-மயாவிநா ஆத்ம த$_4$ாரண-அஸம்ப$_4$ாவநயா மதா$_3$ஶ்ரய இத்யர்த்த$_2$:" [9—34]
["என்னைப்பிரிந்தால் உயிர்வாழ இயலாத அளவுக்கு என்னையே பரமப்ராப்யமாக (பெரும் பயனாக)க் கொண்டவன்" என்பது மத்பராயண ஶப்$_3$த$_3$த்தின் பொருள்.]

(3) "அநந்ய ப்ரயோஜநேந தத்$_3$வசநேந துஷ்யந்தி"[10-9]
[வேறு பயன் கருதாத ப$_4$க$_3$வத்$_2$கு$_3$ணவசனத்தால் இன்புறுகிறார்கள்.]

(4) மத்3ப4க்த:-அத்யர்த்த2 மத்ப்ரியத்வேந மத்கீர்த்தந
ஸ்துதி த்4யாந அர்ச்சந ப்ரணாமாதி3பி4: விநா ஆத்மதா4ரணா
மலப4மாநோ மதே3க ப்ரயோஜநதயா யஸ் ஸததம் தாநி
கரோதி ஸ மத்3ப4க்த:'' [11-55]
[என்னிடம் அளவுகடந்த அன்புடையவனுகையாலே, என்னை
ஸங்கீர்த்தனம் செய்வது துதிப்பது தியானிப்பது அர்ச்சனம்
செய்வது வணங்குவது முதலானவற்றைச் செய்யாமல் தன் உயிர்
த4ரிக்கமாட்டாதவனுய், என்னையே பயனுகக்கொண்டவனுய்,
எப்போதும் எனக்கு ஆராதனமாகக் கர்மங்களைச் செய்பவன் என்
ப4க்தன்]

(5) அநந்யேநைவ யோகே3ந—அநந்ய ப்ரயோஜநேந
யோகே3ந, மாம் த்4யாயந்த உபாஸதே — த்4யாநார்ச்சந ப்ர
ணம ஸ்துதி கீர்த்தநாதீ3நி ஸ்வயமேவாத்யர்த்த2 ப்ரியாணி
ப்ராப்யஸமாநி குர்வந்நோ மாமுபாஸத இத்யர்த்த2:'' [12-6]
[அநந்யேநைவ யோகே3ந—என்றது வேறு பயன் கருதாத
ப4க்தி யோக3த்தைக் குறிக்கிறது. ''மாம் த்4யாயந்த: உபாஸதே''
என்னும் தொடர் ''தியானம், அர்ச்சனம், ப்ரணமம், துதி, ஸங்
கீர்த்தனம் முதலானவற்றை, மிக இனியவையாயிருக்கையாலே
(மோக்ஷத்தையும் இவற்றுக்குப் பயனுகக் கொள்ளாமல்) ஸ்வயம்
ப்ரயோஜனமாகச் செய்துகொண்டு என்னை உபாஸிக்கிருர்கள்''
என்று பொருள் படுகிறது.] மற்றும் பல இடங்கள் கீதா வ்யாக்
யானத்தில் காட்டப்பட்டுள்ளன. இதிலிருந்து இங்கு பரமைகாந்தி
யான ஜ்ஞானியென்று சொல்லப்படுபவன் மஹாத்மாவான ஜ்ஞா
னியே என விளங்குகிறது. 30

निजकर्मादि भक्त्यन्तं कुर्यात्प्रीत्यैव कारितः ।
उपायतां परित्यज्य न्यस्येद्देवे तु तामभीः ॥ ३१ ॥

31. நிஜகர்மாதி3 ப4க்த்யந்தம் குர்யாத் ப்ரீத்யைவ காரித: ।
உபாயதாம் பரித்யஜ்ய ந்யஸ்யேத்3தே3வே து தாமபீ4: ॥

நிஜகர்மாதி3— தனது வர்ணாஶ்ரமங்களுக்குரிய கர்மம்
தொடக்கமாக, ப4க்த்யந்தம்—ப4க்தி ஈருகவுள்ள அனைத்தை
யும், உபாயதாம் பரித்யஜ்ய - இவை 'உபாயம்' என்னும் எண்

ணத்தைக் கைவிட்டு, ப்ரீத்யா ஏவ காரித: — (வகுத்த ஸ்வா
மியைப் பற்றியவை என்னும்) அன்பாலேயே தூண்டப்பட்ட
வனுய், குர்யாத்— (பரமைகாந்தியான ஜ்ஞாநி) செய்யக்
கடவன்; அபீ4:- பயமற்றவனுய், தாம்—அந்த உபாயத்
வத்தை, தே3வே து—எம்பெருமானிடமே, ந்யஸ்யேத்-
அநுஸந்தி4க்கவேண்டும்.

31. இந்த ஶ்லோகத்தில் சரம ஶ்லோகத்தின் அர்த்தத்தை
வெளியிடுகிருர். ''உபாஸக ஜ்ஞாநியாயிருந்தபோது கர்ம ஜ்ஞாந
ப4க்தி யோக3ங்களை மோக்ஷஸாத4நமாக அநுஷ்டித்து வந்த இவன
எம்பெருமானையே உபாயமாகக்கொண்ட பரமைகாந்தியானவுடன்
கர்மஜ்ஞாந ப4க்திகளைக் கைவிட்டு விடுவானே?'' என்னும் கேள்
விக்குப் பதிலளிக்கிறது இந்த ஶ்லோகம். (நிஜ கர்மாதி3
ப4க்த்யந்தம் குர்யாத் ப்ரீத்யைவ காரித: உபாயதாம் பரித்
யஜ்ய) கர்ம ஜ்ஞாந ப4க்திகளை உபாயம் என்னும் எண்ணத்
தைக் கைவிட்டு வகுத்த ஸ்வாமி விஷயமானவை என்னும் அன்
பாலேயே தூண்டப்பட்டவனுய்ச் செய்யக்கடவன். தன்னுடைய
வர்ணாஶ்ரமங்களுக்குரிய கர்மங்களை, உபாயம் என்னும்
எண்ணத்தை விட்டு எம்பெருமானுடைய ஆஜ்ஞா
கைங்கர்யமாகவும், தன் ஸவரூபத்தையும், எம்பெருமானுடைய ஸ்வ
ரூபத்தையும் காண்பதற்குக் காரணமான ஜ்ஞாந யோக3த்தை அது
மோக்ஷோபாயம் என்னும் எண்ணத்தை விட்டு ஸ்வஸ்வரூப பரஸ்வ
ரூபங்களைத் தனக்கு வெளிப்படுத்துவதற்கு உறுப்பாகவும், எம்பெரு
மானை அடைவதற்கு ஸாத4நமான ப4க்தி யோக3த்தை அது
மோக்ஷஸாத4நம் என்னும் எண்ணத்தை விட்டு, உணவு உண்ப
தற்குத் தேவையான பசிபோலே, தான் அடையவேண்டிய பரமா
னந்தமான கைங்கர்யத்திற்கு முன் இருக்கவேண்டிய கைங்கர்ய
ருசிக்கு உறுப்பாகவும் இவன் கைக்கொண்டு இருப்பானுகை
யாலே அவற்றை விடுவதற்கு இடமேயில்லை. அவை மோக்ஷோ
பாயம் என்னும் எண்ணத்தையே விடவேண்டும் என்று கருத்து.
இத்தால் சரம ஶ்லோகத்தில் ''ஸர்வத4ர்மாந் பரித்யஜ்ய'' என்
னுமிடத்தில் சொல்லப்படும் மோக்ஷஸாத4ந த்யாக3ம் உபாயத்வ
பு3த்3தி4 த்யாக3மேயொழிய த4ர்ம ஸ்வரூபத்யாக3மன்று என்று
காட்டினராயிற்று. இதனால் — ''இத3ம் தே நாதபஸ்காய''
[கீதை 18-67] என்று சரமஶ்லோகார்த்த2த்தை அநதி4காரிக

ளுக்கு வெளியிடக் கூடாது என்னும் ப4க3வந்நியமனத்தைப் பின்
பற்றியும், அந்த நியமனத்தைக் காட்டிலும் வலியதான திருக்
கோட்டியூர் நம்பியின் நியமனமான ஆசார்ய நியமனத்தைச்
சிரமேற்கொண்டும் எம்பெருமானுர் கீ3தா பா4ஷ்யத்தில் 'ஸர்வ
த4ர்மாந் பரித்யஜ்ய' என்ற விடத்தில் இந்த முக்2யார்த்த2த்தை
வெளியிடாமல் வேறு இரு பொருள்களை அருளிச் செய்தபோதி
லும், அவர் க3த்3யத்ரயத்தில் அந்தரங்கர்களுக்கு வெளியிட்ட உபா
யத்வ பு3த்3தி4 த்யாக3மே முக்2யார்த்த2மாகும் என்பதை, பரமா
சார்யரான ஆளவந்தார் மிகத்தெளிவாகக் காட்டிஞராயிற்று. இவ்
விடத்தில் வ்யாக்2யான சக்ரவர்த்தியான பெரியவாச்சான்பிள்ளை
அருளிய பரந்தரஹஸ்யத்தில் "அனந்தரம் 'பரித்யஜ்ய' என்று
அதினுடைய த்யாக3ப்ரகாரத்தைச் சொல்லுகிறது. இங்கு த்யாக3
ஶப்3த3த்தாலே சொல்லுகிறது த4ர்ம ஸ்வரூப த்யாக3த்தையோ?
த4ர்மப2லாதி3 த்யாக3த்தையோ? த4ர்மத்தில் உபாயத்வ பு3த்3தி4
த்யாக3த்தையோ? என்னில்: இவ்வதிகாரிக்கு யாவச் ச2ரீரபாதம்
காலக்ஷேபத்துக்காக ப4க3வத் 'தோஷ' (ஸந்தோஷ) ஹேது பூ4த
மானவை அநுஷ்டே2யமாகையாலே, த4ர்மஸ்வரூபத்யாக3மாகமாட்
டாது; ப2லாதி3கள் ஸாத4கனுக்குங்கூட த்யாஜ்யமாகக் கீழே
உக்தமாகையாலே, ப2லாதி3த்யாக3த்தைச் சொல்லுகிறதாக
வொண்ணுது ஆக, இங்கு த4ர்மங்களினுடைய உபாயத்வபு3த்3தி4
த்யாக3த்தைச் சொல்லுகிறது. அந்த உபாயத்வ பு3த்3தி4 த்யாக3
மாவது:— லாப4ஹேதுவான ப4க3வத் ப்ரீதிக்கு ஸாத4நமென்கிற
ப்ரதிபத்தியைத் தவிருகை. ஆகையாலே ஸ்வரூபத்யாக3த்
தால் வரும் குறையும். ப2லாதி3 த்யாக3த்தைச் சொல்லுகிறதென்
கிறத்தால் வரும் புநருக்தியுமின்றியிலே ஒழியும்" என்று அருளிச்
செய்தது இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கது. இந்த ஶ்லோகத்தில்
சொன்ன அர்த்த2மே முமுக்ஷுப்படி 270, 271 சூர்ணைகளில்
பிள்ளைலோகாசார்யரால் வெளியிடப்பட்டது. இவ்விரு சூர்ணைக
ளும் பொருளோடு கீதா சரமஶ்லோக விவரணத்தில் பக்கம் 909
முதல் 913 வரையில் கொடுக்கப்பட்டிருப்பதும் இங்கு அநுஸந்
திக்கத்தக்கது. இனி. இங்கு ஒரு கேள்வி எழுகிறது. உபாஸக
ஜ்ஞானிக்கு எம்பெருமான் ப2லப்ரத3னுன உபாயமாகவும், ப4க்தி
யோக3ம் ப2லகரணமான (எம்பெருமானை ப2லத்தை அளிக்கச்
செய்வதான) உபாயமாகவும் அமைந்திருக்கையாலே, பரமை
காந்தி ப4க்தி முதலானவற்றில் ப2லகரணரூபமான உபாயத்வத்
தையே கைவிடமுடியும். அப்படியானுல் இவனுக்குப் ப2லகரண

மாயிருப்பது எது? என்பது அக்கேள்வி. இதற்கு பதிலளிக்கிருர்
மேலே — (தாம் தே3வே து ந்யஸ்யேத்) கைவிடப்பட்ட அந்தப்
ப2லகரணரூபமான உபாயத்வத்தை எம்பெருமானிடமே அநுஸந்தி
க்கவேண்டுமென்று பொருள். ப2லப்ரத3-உபாயமும் ப2லகரண
உபாயமும் ஒன்ருயிருக்குமிடமுண்டோ? எனில், ஒரு குடும்பத்
தலைவன் உறவைப் பார்த்துத் தன் குடும்பத்தினரை ரக்ஷிக்குமிடத்
தில் குடும்பத்தலைவனே ப2ல ப்ரதோ3பாயமாகவும், ப2லகரணே
பாயமாகவும் ஆவதையும், குடும்பத்தினரிடமிருக்கும் எந்தச் செய
லும் ப2லகரணோபாயமாவதில்லை என்பதையும் காண்கிருேம்.
ஆகையாலே, 'உன்றன்னோடுற்றோமேயாவோம்'' [திருப்பாவை—
29] என்கிறபடியே உறவைக்கொண்டு எம்பெருமான் காலில்
விழும் பரமைகாந்தியான ஜ்ஞானிக்கு எம்பெருமானே ப2லகரண-
உபாயமாகவும் ப2லப்ரத3-உபாயமாகவும் ஆவதில் குறையில்லை.
(அபி4:) பயமற்றவனுக ஸாத4நாந்தரங்களில் உபாயத்வ பு3த்3தி4
யைக் கைவிட்டு எம்பெருமானிடமே அதை அநுஸந்திக்கவேண்டு
மென்று கருத்து. "அநாதிகாலமாக நம் காரியத்திற்காக நாமே
முயலும் நிலையில் இருந்து வந்தோம். அதனுல் எம்பெருமானும்
நம்மை நம்வசத்தே விட்டிருந்தான்; அந்த நிலையில், 'நம காரி
யத்தை நம்மால் முடிக்கமுடியுமோ முடியாதோ' என்று நாம்வருந்தி
யிருப்பதற்கு இடமுண்டு; இப்போது நம் காரியத்திற்காக நாம்
முயல்வதைக் கைவிட்டு அவனிடமே விட்டு விட்டோம்; அதனுல்
எம்பெருமானும் நம் காரியத்தைத் தன் காரியமாக ஏற்றுக்கொண்டு
செயல் புரியத் தொடங்கிவிடுவான். ஆகையால் முன்போலே,
'நம் காரியம் முடியுமோ முடியாதோ' என்ருே, 'நம் காரியத்தில்
எம்பெருமான் பாராமுகமாய் இருக்கிருனே; நாம் எப்படி உய்
வோம்' என்ருே நாம் வருந்துவதற்கு இடமில்லை. நம்முடைய
பேற்றுக்கு முயற்சி ப2லன் ஆகிய இரண்டிலும் தொடர்பற்ற நம்
முடைய பாரதந்த்ர்ய நிலையை நன்குணர்ந்து நமது ரக்ஷணகார்
யத்தை நாம் மேற்கொள்ளாமையாலும், நம்மை ரக்ஷிப்பதில் முயற்
சியும் ப2லனும் தன்னுடையவை எனக்கருதியுள்ள எம்பெருமானே
நம் பாபங்களைப்போக்கி நம்மை ரக்ஷிக்கும் செயலை ஏற்றுக்
கொண்டுவிட்டபடியாலும் நமக்கு வருந்துவதற்கு இடமேயில்லை"
என்பது இவனுடைய அநுஸந்தான ப்ரகாரம். இந்த ஶ்லோகத்

தில் "நிஜகர்மாதி3 ப4க்த்யந்தம்[?]குர்யாத் ப்ரீத்யைவ காரித: உபாயதாம் பரித்யஜ்ய" என்னும் பகுதியாலே சரமஶ்லோகத்தின் 'ஸர்வ த4ர்மாந் பரித்யஜ்ய" என்னும்பகுதியும், "ந்யஸ்யேத்த்3தே3வேது தாம் அபீ4:" என்னும் பகுதியாலே சரமஶ்லோகத்தின "மாமேகம் ஶரணம் வ்ரஜ | அஹம் த்வா ஸர்வபாபேப்4யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி மாஶுச: ||" என்னும் பகுதியும் விவரிக்கப் படுகின்றன என்று அறியத்தக்கது. 31.

एकान्तात्यन्त-दास्यैकरतिस्तत्पदमाप्नुयात् ।

तत्प्रधानमिदं शास्त्रमिति गीतार्थसङ्ग्रहः ॥ ३२ ॥

32 ஏகாந்தாத்யந்த தா3ஸ்யைக ரதிஸ்
தத்பத3மாப்நுயாத் |
தத்ப்ரத4ாநமித3ம் ஶாஸ்த்ரமிதி கீ3தார்த்த2ஸங்க்3ரஹ: ||

யாமுநாசாரியர் என்னும் ஆளவந்தார் அருளிய "கீதார்த்த2ஸங்க்3ரஹம்" நிறைவுற்றது.

ஏகாந்தாத்யந்த தா3ஸ்யைகரதி:— எம்பெருமானுடைய முகமலர்த்தியையே பயனாகக்கொண்டதாய், எல்லாக்காலத்திலும் செய்யப்படுவதான அடிமையையே விரும்புகின்ற பரமைகாந்தி, தத் பத3ம் — (அவ்வடிமைக்குறுப்பாக) எம்பெருமானுடைய திருவடிகளை, ஆப்நுயாத் — அடைவான்; இத3ம் ஶாஸ்த்ரம் — இந்த கீ3தா ஶாஸ்த்ரம். தத்ப்ரத4ாநம் — சேதனனைப் பரமைகாந்தியாக்குவதை முக்கியமான குறிக்கோளாகக் கொண்டது. இதி — இவ்வண்ணமாக, கீ3தார்த்த2ஸங்க்3ரஹ: — கீ3தையின் பொருளைச் சுருக்கிக்கூறும் 'கீ3தார்த்த2ஸங்க்3ரஹம்' என்னும் நூல் நிறைவுபெறுகிறது.

32. பரமைகாந்திக்குப் ப2லனைக்கூறி சேதனனைப் பரமைகாந்தியாக்குவதே கீதையின் குறிக்கோள் ' என்று அருளிச்செய்து கீ3தார்த்த2 ஸங்க்3ரஹத்தை நிறைவு படுத்துகிறார். (ஏகாந்தாத்யந்த தா3ஸ்யைக ரதி:) ஏகாந்தமாய் அத்யந்தமான கைங்கர்யத்திலேயே ஈடுபட்ட பரமைகாந்தி என்று ஶப்3தா3ர்த்த2ம்.

'ஏகாந்த தா3ஸ்யம்' என்கையாலே — உபாஸக ஜ்ஞாநியைப் போலே தன் ஆனந்தத்திற்காகப் பாடுபடாமல், இவன் எம்பெருமானுடைய ஆனந்தத்தையே பயனாகக் கொண்ட பரமைகாந்தியாகையாலே இவனுடைய பயனும் அவனுடையதைப் போலே ஸ்வார்த்த2மாயிராமல் 'தனக்கேயாகஎனைக்கொள்ளுமீதே' (திருவாய்2-9-4) 'உனக்கே நாம் ஆட்செய்வோம்' [திருப்பாவை 29] என்கிறபடியே எம்பெருமானுடைய முகமலர்த்தியையே பயனாகக்கொண்ட கைங்கர்யமாயிருக்கும் என்று உணர்த்தப்படுகிறது. 'அத்யந்த தா3ஸ்ய' மாவது — அநந்தமான வருங்காலம் முழுவதிலும் செய்யப்படும் அடிமை, இத்தகைய அடிமையிலேயே ஈடுபாடுகொண்டவன் என்கையாலே "ஒழிவில்காலமெல்லாம் உடனாய் மன்னி வழுவிலா அடிமை செய்ய வேண்டும் நாம்" [திருவாய் 3—3—1] என்ற நம்மாழ்வாரைப்போலே ஒழிவில்காலமெல்லாம் செய்யப்படும் பரார்த்த2 கைங்கர்யத்தில் ஈடுபாடுடையவன் பரமைகாந்தி என்று கருத்து. (தத்பத3ம் ஆப்நுயாத்) இந்த ஈடுபாட்டுக்குத் தக்கபடி நிர்ஹேதுகமாக அருளப்பெற்ற எம்பெருமானுடைய திருவடிகளை அடைவான் இந்தப் பரமைகாந்தி என்று கருத்து. கீ3தார்த்த2ஸங்க்3ரஹம் 26 வது ஶ்லோகத்தில் "ப்ரதிலப்4ய பராம்ப4க்திம் தயைவாப்நோதிதத்பத3ம்" என்று ஜ்ஞாநிகளனைவர்க்கும் பரமபதப்ராப்தி உண்டென்று அருளினார். 28 வது ஶ்லோகத்தில், "யாவத்ப்ராப்தி பரார்த்தீ2 சேத் தஸ்3வாத்யந்தமஶ்நுதே" என்று உபாஸகஜ்ஞாநிக்கு ஸ்வார்த்த2ாநுப4வ ப்ரத4ாநமான மோக்ஷம் உண்டென்று அருளினார். 32 வது ஶ்லோகத்தின் முற்பாதியான இங்கு பரமைகாந்தியான ஜ்ஞானிக்குப் பரார்த்த2கைங்கர்யமே பயனாகிறது என்று அருளுகிறார். ஆகையாலே புநருக்தியில்லை. (தத் ப்ரத4ாநம் இத3ம் ஶாஸ்த்ரம்) இந்த கீ3தா ஶாஸ்த்ரம் இந்தப் பரமைகாந்தியையே ப்ரத4ானமாகக்கொண்டது. சேதனனைப் பரமைகாந்தியாக்குவதையே முக்கியமான குறிக்கோளாகக் கொண்டது என்று கருத்து, மேலெழுந்தவாரியாகப் பார்க்கும்போது கர்மம் ஜ்ஞானம் ப4க்தி முதலான ஸாத4நங்களை அநுஷ்டித்துச் சேதனன் மோக்ஷமடைய வேண்டும் என்று இந்த கீ3தா ஶாஸ்த்ரம் சொல்லுவது போலத் தோன்றினும், ஆங்காங்கு ப4க்தியானது ஸ்வயம்ப்ரயோஜன ப4க்தியாகப் பரிணமிக்கவேண்டுமென்று கூறியிருக்கையாலும், உபாஸக ஜ்ஞானியானவன் 'ப்ராப்யம், ப்ராபகம் முதலான எல்லாம் வாஸுதேவனே' என்று எம்பெருமானைச் சரணமடை

யும் மஹாத்மாவான ஜ்ஞானியாகப் பரிணமிக்கவேண்டுமென்று கூறியிருக்கையாலும் ஸ்வயம் ப்ரயோஜந ப4க்தி நிஷ்ட2னும், பரார்த்த2 கைங்கர்ய நிஷ்ட2னும், கண்ணனுக்கே கிடைத்தற்கரியவனான பரமைகாந்தியாகச் சேதனன் உருவாக வேண்டும் என்னும் குறிக்கோளையுடையது இந்த கீதாஶாஸ்த்ரம் என்று தாத்பர்யம். (இதி கீத3ார்த்த2 ஸங்க்3ரஹ:) இவ்வண்ணமாக கீ3தையின் பொருளைச் சுருக்கிக் கூறும் கீ3தார்த்த2 ஸங்க்3ரஹம் என்னும் நூல் நிறைவடைகிறது

“இத்த2மேவ ஸத்வநிஷ்ட2ஸம்ப்ரத3ாய பரம்பராக3த: ஸமீசீநோ கீ3தார்த்த2:. ந புந: குத்3ருஷ்டிபி4ருந்நீத:; ஸ சைஷ ஸ்வயோக3மஹிம ஸாக்ஷாத்க்ருத பரமபுருஷ விபூ4தியுக3ல ப4க3வந்நாத2முநிநியோக3ாநுவர்த்தி ஸ்ரீமத்3 ராமமிஶ்ர ஸகாஶாத்3 ப3ஹுஶாஸ்த்ர வித்3பி4ரஸ்மாபி4: ப3ஹுஶ: ஶ்ருதஸ்ய ப4க3வத்3கீ3தார்த்த2 ப்ரபஞ்சஸ்ய ஸங்க்3ரஹ இதி முமுக்ஷுபி4ஸ் ஸங்க்3ராஹ்யதம இதி பா4வ: ||”

[இதுவே ஸத்வ கு3ணத்தில் ஊன்றி நிற்கும் ஆசார்யர்களுடைய ஸம்ப்ரத3ாய பரம்பரையாலே நமக்குக்கிடைத்த உண்மையான கீ3தைப் பொருளாகும். (சங்கரர் யாதவப்ரகாசர் முதலான) கீதைக்கு அவப்பொருளுரைக்கும் உரையாசிரியர்களால் தன்னெஞ்சில் தோன்றினவாறு எழுதப்பட்டது கீ3தைக்கு உண்மையான பொருளல்ல. இந்த உண்மைப்பொருளோ, தன்னுடைய யோக3 மகிமையினால் பரமபுருஷனுடைய உப4ய விபூ4தியையும் வசப்படுத்திய ப4க3வான் நாதமுனியின் கட்டளையைப் பின்பற்றிய (அவரது ப்ரஶிஷ்யரான) ஸ்ரீராமமிஶ்ரர் எனும் மணக்கால் நம்பிகளிடமிருந்து பல சாஸ்திரங்களையும் கற்ற நம்மாலே பலமுறை கேட்கப்பட்டு, இந்த கீ3தார்த்த2 ஸங்க்3ரஹ நூலில் வெளியிடப்பெற்றது. ஆகையாலே இதுவே முமுக்ஷுக்களால் மிகவும் ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்கது என்று கருத்து.] என்று இந்த ஶ்லோகத்தின் நாலாவது பாதத்திற்கு ஸ்ரீவேதாந்த தேசிகர் தாத்பர்யமருளியது இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கது.

கீ3தாவ்யாக்2யான முடிவுரை நிறைவுற்றது.

நிக3மன ஶ்லோகங்கள்

ஸ்ரீயாமுநமுநி: ஸ்ரீமாந் ராமாநுஜ முநிர் மஹாந் |
கீ3தாவ்யாக்2யாரிமௌர் ஹ்ருத்3யாம் க்ருதவந்தௌ நமத்க்ருதி: ||

ஸ்ரீபார்த்த2ஸாரதி2: ஸ்ரீமாந் ஸ்வஸ்மை ஸ்வப்ரீதயே ஸ்வயம் |
ஏநாம் காரிதவாந் வ்யாக்2யாம் கல்யாண கு3ணவாரிதி4: ||

ஸ்ரீக்ருஷ்ணஸ்வாமி தா3ஸேந ஸ்ரீநிவாஸார்ய ஸூநுநா |
ஸ்ரீவிஷ்ணுசித்த வம்ஶ்யேந ஸுத3ர்ஶந ப்4ருதா முதா3 ||

ஶார்வர்யப்3தே3 ஸமாரப்3தா4ம் ஸம்பூர்ணாம் தா4த்ரு நாமநி |
ஷட்த்ரிம்ஶத்3வர்ஷ பர்யந்தம் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுத3ர்ஶநே ||

பூர்வாசார்யைர் த3ர்ஶிதேந மார்க்கே3ண லிகி2தாம் ஶுபா4ம் |
கீ3தாவ்யாக்2யாமிமாம் பூர்ணாம் ஸேவந்தாம் ஸாத்விகா ஜநா: ||

[ஜ்ஞானப4க்தி வைராக்யச்செல்வம்மிக்க பெரியோர்களான ஸ்ரீயாமுனமுனி எனும் ஆளவந்தாரும், ஸ்ரீராமானுஜராகிற யதிராஜரும் நெஞ்சுக்கினிய இந்த கீ3தையுரையை (அடியேனை எழுதுகோலாகக் கொண்டு) இயற்றினார்கள். (இது புல்லறிவாளனான) எனது நூலல்ல, ஶ்ரிய: பதியாய், கல்யாணகு3ணக்கடலான ஸ்ரீபார்த்த2 ஸாரதியாம் கண்ணன் தன்பொருட்டுத் தன் உகப்பிற்காக இவ்வுரையைத் தானே செய்வித்துக் கொண்டான். ஸ்ரீவிஷ்ணுசித்தர் எனும் எங்களாழ்வானின் ஜ்ஞான வம்ஶத்தில் உதித்தவனும், (ஸுதர்சனஸ்தாபகரான) ஸ்ரீநிவாஸாசார்ய ஸ்வாமியின் ஜ்யேஷ்ட2 குமாரனும், ‘ஸுதர்சனம்’ பத்திரிகையின் ஆசிரியனுமான ஸ்ரீக்ருஷ்ண ஸ்வாமி தாஸனாலே (ப4க3வத்3பா4க3வத ஆசார்யர்களுக்கு உகந்த கைங்கர்யம் இது என்னும்) உகப்பாலே “ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுதர்சனம்” என்னும் மாதப்பத்திரிகையில் சார்வரி வருடத்தில் தொடங்கப்பெற்றதாய் தா4த்ருஸம்வத்ஸரத்தில் நிறைவடைந்ததாய் முப்பத்தாறு வருடங்கள் பூர்வாசார்யர்கள் காட்டிய வழியில் எழுதப்பெற்றதான மங்களமான இந்த கீ3தா வ்யாக்2யானத்தை ஸாத்விக மஹநீயர்கள் முழுவதும் ஸேவிப்பார்களாக.]

ஸ்ரீகிருஷ்ணஸ்வாமி தா3ஸனால் வெளியிடப்பெற்ற கீ3தார்த்த2 விவரணம் நிறைவுற்றது.

கீதா ஶ்லோகார்த்தச் சுருக்கம்

பதினெட்டாம் அத்தியாயம்

ஶ்லோகம் அர்த்த2ம்

1. ஸந்ந்யாஸத்யாக3ங்கள் ஒன்ரு வெவ்வேரு, அவற்றின் ஸ்வரூபம் என்ன என்று அறிவதற்காக அர்ஜுனனின் கேள்வி.

2, 3. ஸந்யாஸத்யாக3ங்கள் பற்றிய அறிவாளிகளின் கருத்துக்கள்;

4, 5 6. த்யாகம் ஸந்யாஸம் எனும் இரண்டும் ஒன்றே; கர்மங்களுடைய ஸ்வரூபத்யாக3ம் தவருனது. ஸங்கலபத்தையும் (கர்மம என்னுடையது என்னும எண்ணத்தையும்) ப2லனில் விருப்பத்தையும விட்டு, கர்மங்கள் அனுஷ்டிக்கப்பட வேண்டியவையே.

7. கர்மஸ்வரூபத்யாக3ம் தாமஸத்யாக3ம் (தமோகு3ணத்தால் விளைவது)

8. உடலுக்கு வருத்தம் விளையும் என்னும் அச்சத்தால் கர்மத்தை விடுவது ராஜஸத்யாக3ம். அதற்குப் பயனில்லை.

9. ப2லஸங்க3ங்களை மட்டும் விட்டு நித்யநைமித்திக கர்மங்களை அனுஷ்டிப்பது ஸாத்விகத்யாக3மாகும்.

10. ஸாத்விகத்யாக3த்தோடு கூடியவனுடைய ஆத்மகு3ணங்கள்.

11, 12. கர்மப2லத்யாக3மே உண்மையான த்யாக3மாகும், அத்தகையவனிடம் கர்மத்தின் ப2லன் ஒட்டாது. (இதுவரை) அர்ஜுனனின் கேள்விக்குப் பதில் உரைக்கப்பட்டது,

13,14, 15 கர்த்ருத்வத்யாக3த்தை ப்ரஸ்தாபித்தல், கர்மங்களுக்கு ஐந்து காரணங்களைக் காட்டுதல், ஐந்தாவது காரணமான பரமாத்மாவே ப்ரதா4நகாரணம என்று கூறுதல் (பராயத்தாதி4கரண விசாரம் — பூர்வாசாரியர்களுக்கும் வேதாந்ததேசிகருக்கும் கருத்துவேறுபாடு.)

16, 17. கர்த்ருத்வத்யாக3த்தை விளக்குதல். (இந்த ஶ்லோகம் வரை 'கர்மங்களைச்செய்பவன் ஈஶ்வரனே' என்னும் அறிவு விளக்கப்படுகிறது—கீதார்த்தஸங்க்ரஹம்)

18. கர்மங்களைப் பற்றிய வேத3விதி4—ஜ்ஞாநம், ஜ்ஞேயம் ஜ்ஞாதா என்னும் மூன்றுடன் கூடியது. கர்மத்தின் வகை கரணம், கர்ம, கர்த்தா என்று மூன்று.

19. ஜ்ஞாநம் (கர்மத்தைப்பற்றிய அறிவு), கர்மம் (செய்யப்படும் கர்மம்), கர்த்தா (கர்மத்தைச்செய்பவன்) ஆகிய ஒவ்வொன்றும் முக்குணங்களையிட்டு மூன்ருகப் பிரிக்கப்படுகின்றன.

20. ஸாத்விக ஜ்ஞாநத்தின் விளக்கம்

21, ராஜஸ ஜ்ஞாநத்தின் விளக்கம்

22, தாமஸ ஜ்ஞாநத்தின் விளக்கம்

23. ஸாத்விக கர்மத்தின் விளக்கம்

24. ராஜஸ கர்மத்தின் விளக்கம்

25. தாமஸ கர்மத்தின் விளக்கம்

26. ஸாத்விக கர்த்தாவின் விளக்கம்

27. ராஜஸ கர்த்தாவின் விளக்கம்

28. தாமஸ கர்த்தாவின் விளக்கம்

29. பு3த்3தி4, த்4ருதி ஆகியவை கு3ணத்தையிட்டு மூவகைப்படும் என்று கூறுதல்

30. ஸாத்விக பு3த்3தி4யின் விளக்கம்

31, ராஜஸ பு3த்3தி4யின் விளக்கம்

32. தாமஸ பு3த்3தி4யின் விளக்கம்

33. ஸாத்விக த்4ருதியின் விளக்கம்

34. ராஜஸத்4ருதியின் விளக்கம்

35. தாமஸத்4ருதியின் விளக்கம்

36, 37 ஸுக2ம் கு3ணத்தை யிட்டு மூவகைப் படுவதை விளக்கத் தொடங்கி ஸாத்விகஸுக2த்தின் விளக்கம்

38. ராஜஸஸுக2த்தின் விளக்கம்

39. தாமஸஸுக2த்தின் விளக்கம்

(ஶ்லோ 18 முதல் 39 வரையில் ஸத்வகுணமே கைக்கொள்ளத்தக்கது என்னும் விஷயம் விளக்கப்படுகிறது—கீ3தார்த்த2ஸங்க்ரஹம்)

40. பத்3த4 ஜீவர்களில் இந்த முக்குணங்களிலிருந்து விடு பட்டவன் எவனுமில்லை.

41. நாலு வர்ணத்தவர்களுக்கும் அவரவர் குலத்துக்கேற்ற படி தொழில்களையும் ஜீவனோபாயங்களையும விளக்கத் தொடங்குதல்

42. பிராம்மணருக்குரிய செயல்கள்

43. க்ஷத்திரியருக்குரிய செயல்கள்

44. வைசிய சூத்3ரர்களுக்குரிய செயல்கள் (ஜாதிவிஷயத்தில் உப4யஸம்ப்ரதா3ய ஆசார்யர்களின் திருவுள்ளம்)

45. அவனவன் வர்ணத்திற்குரிய கர்மங்களில் நிலைநிற்ப தால் மோக்ஷத்தையே அடையலாம் என்று விளக்கத் தொடங்குகிறான்.

46. அந்தந்த வர்ணத்திற்குரிய கர்மம் பரமாத்மாவுக்கு ஆரா த4னமாகையால் மோக்ஷகாரணமாகும.

47. கர்மயோக3மே ஜ்ஞானயோக3த்தைக் காட்டிலும் சிறந் தது, அதை அனுஷ்டிப்பவன் ஸம்ஸாரத்தை அடைய மாட்டான்.

48. ஜ்ஞானயோக3த்தைச் செய்யத் தகுதியுள்ளவனுக்கும் கர்மயோக3த்தை அனுஷ்டி2ப்பதே சிறந்தது;

49. கர்மயோக3த்தை அனுஷ்டி2ப்பதாலேயே ஜ்ஞாநயோக3த் தின் ப2லனாகிய தியான நிஷ்டையை அடையலாம்.

50. இந்தத் தியான நிஷ்டையால் ஆத்மதரிசனத்தைப் பெறும் வழியைக் கூறத் தொடங்குதல்

51, 52, 53. ஆத்ம தரிசனத்தைப் பெறும் வழியைச் சுருக்கமாக விளக்குதல்

54. ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரத்தாலே பரமபுருஷன் விஷயத்தில் பரப4க்தி விளையும்

55. பரப4க்தியாலே பரமபுருஷனை உள்ளபடி அறிகையாகிற பரஜ்ஞாநத்தைப்பெற்று, அதற்குப்பின் அந்தப்பரப4க்தி யின் முற்றிய நிலையான பரமபக்தியாலே முக்தி நிலையில் பரமபுருஷனோடு ஸாயுஜ்யயம் பெறுகிறான் ஜீவன்.

56. காம்யகர்மங்களையும் முற்கூறியபடி மூன்று வகைப்பட்ட பரித்யாக3த்தோடு அனுஷ்டி2த்தால் மோக்ஷப2லனை அடையலாம்.

57 'மூவகைப்பட்ட பரித்யாக3ங்களோடு என்னிடம் நெஞ்சை வைத்து உனக்குரிய யுத்தம் முதலான கர்மங்களைச் செய் வாயாக' என்று அர்ஜுனனை நியமிக்கிறான்.

58: 'முற்கூறியபடி கர்மங்களைச் செய்தால் ஸம்ஸாரத் துன்பங் களைத் தாண்டலாம், செய்யாவிட்டால் ஆத்மநாசத்தையே அடைவாய்' என்கிறான்,

59. எப்படியாயினும் நீ போர் புரிவதைத் தவிர்க்க முடியாது என்கிறான்.

60, நீ போர்புரிய மாட்டேன் என்று உறுதிகொண்டாலும உன் சரீரம் உன்னைப் போர்புரியும்படி நியமித்துவிடும் என்கிறான்,

(இதுவரையில் தனக்குரிய கர்மத்தால் மோக்ஷத்தையே அடையலாம் என்னும் விஷயம் விளக்கப்படுகிறது—கீ3தார்த்த2 ஸங்க்3ரஹம்)

61. எல்லா உயிர்களும் ஸர்வேஸ்வரனான என்னால் ஹ்ருத3யத் திலிருந்து பூர்வகர்மங்களை அனுஸரித்து சரீரத்தின் வழி யில் செல்லும்படி நியமிக்கப் படுகிறார்கள் என்கிறான்.

62. அந்தப் பரமாத்மாவான என்னையே எல்லாவகையாலும் சரணமடைவாய். என் அருளாலே எல்லாக்கர்மங்களி லிருந்தும் விடுபட்டுப் பரமபதத்தையும் அடைவாய் என் கிறான்.

63 நான் இதுவரையில் மோக்ஷஸாத4நமாகச் சொன்னவை களில் உன் தகுதிக்கும் விருப்பத்திற்கும் ஏற்றதை நீ கைக்கொள்வாய் என்கிறான்.

64. 65. 62வது ஶ்லோகத்தில் சொல்லப்பட்டசரணாகதியை உடனே அர்ஜுனன் ஏற்றுக்கொள்ளாமையால் ப்ரவ்ருத்திபரனான அவனுக்கு ப4க்தியோக3த்தை விதிக்கிறான்.

66. சென்றஸ்லோகத்தில் விதிக்கப்பட்ட பக்தியோகத்திற்கு அங்கமாக சரணாகதி சொல்லப்படுகிறது. (இதுவரை கீதா பாஷ்யத்தையொட்டி 62 வது ஸ்லோகம் முதல் 66 வது ஸ்லோகம் வரை சுருக்கமாக சொல்லப்பட்டது. கத்யங்களில் எம்பெருமானார் திருவுள்ளம் பற்றியபடி அவற்றின் சுருக்கம் பின்வருமாறு:—)

62. ஸர்வேஸ்வரனை ஜீவன் பற்றும் பற்றுகிற ஸ்வகத ஸ்வீகாரம் விதிக்கப்படுகிறது.

63, கர்மஜ்ஞானபக்தி யோகங்கள் தான் பற்றும் பற்றில் உபாய புத்தியுடன் ஈஸ்வரனைச் சரணமடைவது ஆகிய இந்த மோக்ஷோபாயங்களில் ஏதாவதொன்றை நீ கைக்கொள்வாய் என்கிறான்.

64, 65. அர்ஜுனன் வாளாவிருந்ததைக் கண்டு பக்தியோகமே அவனுக்குத் தக்கது என்று நினைத்து பக்தி யோகத்தை அவனுக்கு விதிக்கிறான்.

66. "ஸர்வஸ்வாமியாய், அனைவரையும் நியமிக்கும் எம்பெருமான் அவனுக்கு அத்யந்த பரதந்த்ரனான என்னிடம் என்னை ரக்ஷித்துக்கொள்ளும் பொறுப்பைவிட்டுவிட்டானே" என்று கலங்கிய அர்ஜுனனுக்கு "இந்த எல்லா உபாயங்களிலும் உபாயபுத்தியை வைக்காமல் என்னைச் சரணடைந்தால், நான் உன்னை எல்லாப்பாபங்களினின்றும் விடுவிக்கிறேன்" என்கிறான்)

(கீதார்த்தஸங்க்ரஹத்தில் இதுவே சாஸ்த்ரஸாரார்த்தம் எனப்பட்டது.)

67. 'நீ இவ்வர்த்தத்தைத் தகுதியில்லாதவர்களுக்கு உபதேசிக்காதே' என்று கூறுகிறான்.

68. 'தகுதியுள்ளவர்களுக்கு இந்த ஶாஸ்த்ரத்தை அவசியம் பொருளுடன் உபதேசிக்கவேண்டும்' என்றும், 'அப்படி உபதேசிப்பவனுக்கு மோக்ஷபலனே ஸித்திக்கும்' என்றும் கூறுகிறான்.

69. 'இந்த ஶாஸ்த்ரத்தை வியாக்யானம் செய்பவன் என்னிடம் பரமபக்தியை அடைந்து என்னையே அடைவான் என்று கூறியது பொருந்துமோ' என்னும் ஐயம் எழ, "மஹாத்மாவான ஜ்ஞானியின் மனநிலையை இந்த ஶாஸ்த்ரத்தை பக்தர்களுக்குத் தெரிவிப்பதாலேயே பெற்றுவிடும் அவனைக்காட்டிலும் எனக்குஇனியது செய்பவனோ இனியவனோ முக்காலத்திலும் வேறொருவன் இல்லையாகையாலே இது பொருந்தியதே" என்று சென்ற ஸ்லோகத்தை விளக்குகிறான்.

70. "ஓர் ஆசார்யனிடமிருந்து இந்த ஶாஸ்த்ரத்தை அர்த்தத்தோடு கேட்பவன் உபாஸக ஜ்ஞானியை ஒத்தவனாகிறான்" என்று கூறுகிறான்.

71 "இந்த ஶாஸ்த்ரத்தை ஓர் ஆசார்யனிடமிருந்து கேட்பதை மட்டும் செய்பவன் என்னிடம் பக்திக்குத் தடையான பாபங்கள் நீங்கப்பெற்று இதன் பொருளையும் உணரலாம் படி பக்தர்களின் கூட்டத்தில் சேரப்பெறுகிறான்" என்கிறான்.

72. "இந்த ஶாஸ்த்ரத்தை ஒருமுகப்பட்ட மனத்தோடு கேட்டாயா? அறிவின்மையால் உனக்கு விளைந்த மயக்கம் தீர்ந்ததா?" என்று அர்ஜுனனைக் கேட்கிறான்.

73. "உன் அருளால் என்னுடைய விபரீத ஜ்ஞானம் அழிந்தது. உண்மையறிவை அடைந்து ஐயம் நீங்கப்பெற்று நிலைநின்றவனானேன். உன் வார்த்தைப்படி போர் புரிகிறேன்" என்று அர்ஜுனன் கூறுகிறான்.

74-78 ஸஞ்ஜயன் திருதராஷ்டிரனுக்கு "கண்ணனும் அர்ஜுனனும் இருக்குமிடத்தில் தான் வெற்றி" என்னும் தன்னுடைய அபிப்பிராயத்தைக் கூறுகிறான்.

கீதா ஸ்லோகார்த்தச் சுருக்கம் நிறைவுற்றது.

9 முதல் 18 அத்தியாயங்களின் ஸாரப்பொருள்

(முதல் எட்டு அத்தியாயங்களின் ஸாரப்பொருள்
எட்டாம் அத்தியாய வ்யாக்யானத்தின்
இறுதியில் இணைக்கப்பட்டுள்ளது.)

9. (1) ஸர்வேஶ்வரனுடைய பெருமை. (2) அவன் மனிதனாய் இருக்கும்போதே மேன்மையுடையவர். (3) மஹாத்மாவான ஜ்ஞாநிகளுக்குள்ள சிறப்பு. (4) ப4க்தியோக3ம் எனப்படும் உபாஸநம்.

10 ஸாத4ந ப4க்தி உண்டாகி வளர்வதன் பொருட்டு, தனது கல்யாண கு3ணங்களின் அளவின்மை பற்றியும், அனைத்துப் பொருள்களும் தனக்கு அதீ4நமாயிருப்பது பற்றியும் கண்ணன் விரிவாக விளக்குகிறான்.

11, (1) தன்னை உள்ளபடி காண்பதற்குரிய தி3வ்யமான கண் அர்ஜுனனுக்குக் கண்ணனால் கொடுக்கப்பட்டது. (2) பரம் பொருளை அறிவது, காண்பது, அடைவது ஆகியவை ப4க்தி ஒன்றையே காரணமாகக் கொண்டவை என்று சொல்லப் பட்டது.

12. (1) ஆத்மாவை ப்ராப்யமாக நினைத்து உபாஸிப்பதைக் காட்டிலும், ப4க3வானை ப்ராப்யமாக நினைத்து உபாஸிக்கிற ப4க்தியின் சிறப்பு. (2) இந்த ப4க்திக்கு உபாயத்தைத் தெரிவித்தல். (3) ப4க்தியில் சக்தியில்லாதவன் ஆத்மாவையே உபாஸிக்கவேண்டும். (4) கர்மயோக3ம் அனுஷ்டிப்பவர்கள் கைக்கொள்ளவேண்டிய ஆத்மகு3ணங்கள். (5) ப4க்தனிடம் எம்பெருமானுக்கு மிகுந்த ப்ரீதி.

13. (1) தே3ஹத்தின் ஸ்வரூபம். (2) ஜீவாத்ம ஸ்வரூபத்தை அடைவதற்கு உபாயம். (3) ஆத்மாவை ஆராய்ந்து அறிதல் (4) ஆத்மாவுக்கு அசித்தோடு தொடர்பு ஏற்படுவதற்குக் காரணம். (5) ஆத்மாவை அசித்திலிருந்து பிரித்து அனுஸந்தி4க்கும் முறை.

14. (1) ஸத்வம் முதலான மூன்று கு3ணங்கள் ஸம்ஸார ப3ந்த4த்திற்குக் காரணமாகும் முறை. (2) அந்த கு3ணங்கள் செயலுக்குக்காரணமாயிருக்கும் தன்மை. (3) அந்த கு3ணங்களை நீக்கும் முறை. (4) ஐஶ்வர்யம், கைவல்யம், ப4க3வத் ப்ராப்தி என்னும் மூன்று ப2லன்களும் எம்பெருமானிடமிருந்தே கிடைக்கின்றன.

15. அசேதனமான ப்ராக்ருத ஶரீரத்தோடு சேர்ந்திருக்கும் ப3த்3த4 ஜீவனைக் காட்டிலும், ப்ராக்ருத ஶரீரத்திலிருந்து விடுபட்டுப் பரிஶுத்3தி4யடைந்த முக்த ஜீவனைக் காட்டிலும், (அவர்களை) வியாபித்திருக்கையாலும், (அவர்களைத்) தாங்குகையாலும், (அவர்களை) உடையவனாயிருக்கையாலும் வேறுபட்டவன் புருஷோத்தமனான நாராயணன்.

16. (அடையத்தக்க) தத்துவத்தையும், (அதை அடைவிக்கும்) உபாயானுஷ்டா2நத்தையும் பற்றிய அறிவு உறுதிப்படுவதற்காக, (மனிதர்க்குள்) தே3வப்பிரிவு, அஸுரப்பிரிவு என்னும் இருபிரிவுகள் இருப்பதை விளக்கியபின் மனிதன் சாஸ்திரத்திற்கு வசப்பட்டவன் எனும் உண்மையை விளக்குதல்.

17 (1) ஶாஸ்த்ரத்தில் விதி4க்கப்படாத கர்மம் அனைத்தும் அஸுரர்க்குரியது; ஆகையால் பயனற்றது. (2) ஶாஸ்த்ரத்தில் விதி4க்கப்பட்ட கர்மம் ஸத்வ ரஜஸ் தமோ கு3ணங்கள் மூன்றையிட்டு மூன்றுவிதமாய் இருப்பது. (3) "ஓம் தத்ஸத்" என்னும் மூன்று பத3ங்கள் ஶாஸ்த்ர விஹித கர்மங்களோடு சேர்வதன் மூலம் (அவற்றை மற்ற கர்மங்களினின்று வேறுபடுத்தும்) லக்ஷணமாகின்றன.

18, (1) கர்மங்களைச் செய்பவன் ஈஶ்வரனே என்னும் நினைவு அவசியம். (2) ஸத்வகு3ணம் கைக்கொள்ளத்தக்கது. (3) முற்கூறிய நினைவுடன் அனுஷ்டி2க்கப்படும் ஸாத்விக கர்மத்தின் ப2லன் மோக்ஷமாகும் (4) இந்த கீ3தா ஶாஸ்த்ரத்தின் ஸாரார்த்த2மான ப4க்தி ப்ரபத்திகள்.

கீதை பதினெட்டு அத்தியாயங்களின் பரம ஸாரப் பொருள்

எம்பெருமானே ப்ராப்யம் ப்ராபகம் முதலான அனைத்தும் என்னும் உறுதியுடன், அவனிடம் ஸ்வயம் ப்ரயோஜனமாக பக்தி செய்யும் பரமைகாந்திக்கு எம்பெருமான் பரம மோக்ஷத்தை நிர்ஹேதுகமாக அருளுகிருன்; கர்மயோகம் முதலான உபாயங்கள் அனைத்தும் இத்தகைய பரமைகாந்திகளை உருவாக்கும் வழிகளே.

கீதை அத்யாய ஸாரார்த்தம் நிறைவுற்றது

ஆளவந்தார், காட்டுமன்னுர் கோயில்

ப4க3வத்3கீ3தையில் தத்வஹித புருஷார்த்தங்கள்

[ஸ்ரீ S. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார் [ஸுதர்சனர்]
3 B. புத்தூர் அக்ரஹாரம், புத்தூர். திருச்சிராப்பள்ளி-620017]

முன்னுரை

பாரததேசத்தில் அநாதிகாலமாக நிலவிவரும் மதத்திற்கு மூலநூல் வேதமாகும். அதனாலேயே அதற்கு வைதிகமதம் என்று பெயர். இதை விளக்கவந்தவை ஸ்ம்ருதிகள், இதிஹாஸங்கள், புராணங்கள் என்று பல வகைப்படும். வேதத்தின் பூர்வபாகமான கர்மகாண்டத்தை விளக்கவந்தவை மனு முதலான ஸ்ம்ருதிகளாகும். இவை தர்மஶாஸ்த்ரங்கள் என்றும் சொல்லப்படுகின்றன. வேதத்தின் உத்தரபாகம் என்றும், ஜ்ஞாநகாண்டம் என்றும் சொல்லப்படும் உபநிஷத்துக்களை விளக்கவந்தவை இதிஹாஸபுராணங்கள். அவற்றில் புராணங்கள் ஸாத்விகம், ராஜஸம், தாமஸம் என்று மூன்று வகைப்பட்டவையாகையாலே ரஜஸ் தமோகுணங்களையுடையவர்களுக்காகவும் சில விஷயங்களை ஏறிட்டுச் சொல்லும். இதிஹாஸங்கள் அப்படியல்லாமல் உள்ளதை உள்ளபடி கூறுகின்றவையாகையாலே வலிமை மிக்கவை. நம் நாட்டில் பல்லாயிரம் வருடங்களாகப் புகழ்பெற்று விளங்குபவை ஸ்ரீராமாயணம், மஹாபாரதம் என்னும் இரண்டு இதிஹாஸங்களாகும். இவற்றில் ஆதிகவியான வால்மீகியால் இயற்றப்பெற்ற ஸ்ரீராமாயணம் நாராயணனின் அவதாரமான ராமனின் பெருமையைப் பேசுகிறது. வேதவியாஸரால் இயற்றப்பட்டு, ஐந்தாம் வேதமென்று பிரஸித்திபெற்ற மஹாபாரதம் பஞ்சபாண்டவர்கள் கதையையும், அவர்களுக்கும் கௌரவர்களுக்கும் நடந்த மஹாபாரதப் போரில் நாராயணனின் மற்றொரு அவதாரமான கண்ணன் தன் பெருமையெல்லாம் காட்டி அவர்களை வெற்றிபெறச் செய்த வரலாற்றையும் கூறுகிறது. இந்த மஹாபாரதத்தில் பரமஸாரமான பகுதியாய் இருப்பது பகவத்கீதை.